

Ind. 43^{ou} Fran
Bib.

Ex bibliotheca
Steph. Quatreméri.

JOH. EBERHARDI RAU

In Acad. Nassav. Prof. P.

DIATRIBE

DE

SYNAGOGA
MAGNA

IN QUA

Judæorum de Senatu quodam Hierosolymitano, post solutam Captivitatem Babyloniam ab Ezra conscripto, famosa Traditio examinatur, & verane illa, an falsa sit disquiritur.

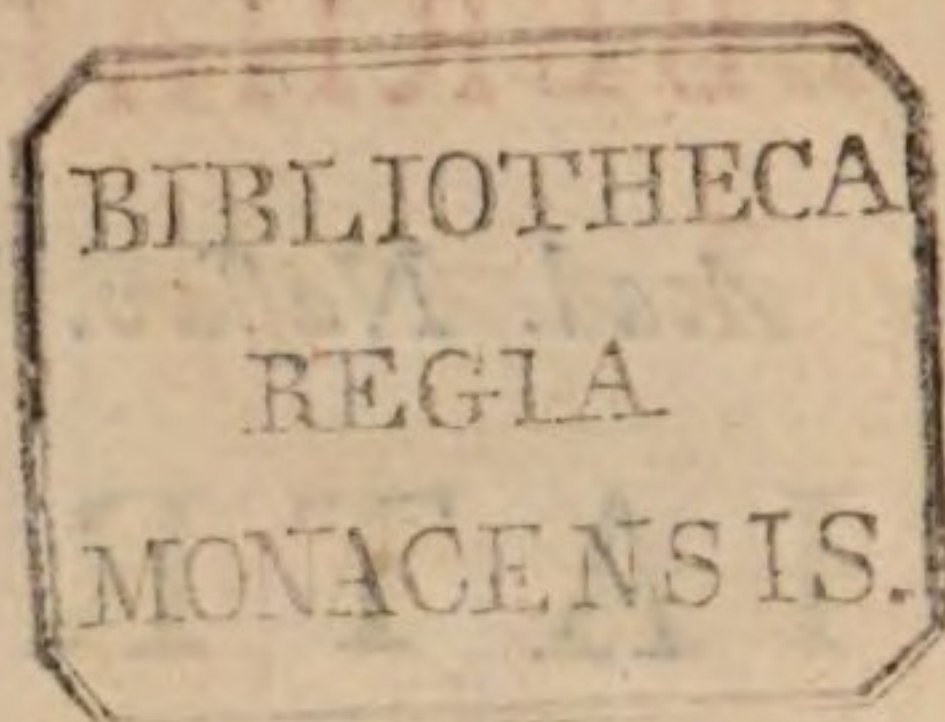
TRAJECTE AD RHENUM,

Ex Libraria GUILIELMI KROON.

MDCCCXXV.

HUGO GROTIUS.

Judaei pessimi sunt Historiae Magistri. Nam ex quo patria expulsi sunt, omnis apud illos Historia crassis erroribus & fabulis est inquinata; quibus proinde nihil credendum est, nisi alii testes accedant. Comment in Matth. cap. xxiv: 24.

FRANCISCUS BURMANNUS.

Illa vero Confessus ratio (sermo est de Synagoga Magna) cum de eo nihil in Scriptura occurrat, variisque difficultatibus obnoxia sit, dubia magis, quam certa est. Synopf. Theol. Tom. I. lib. iv. cap. 37. §. 7.

EXOPTATISSIMO

PRINCIPATUS. NASSAVICI. SIGENENSIS

HEREDI

TOGAE. SAGI. QVE. DOTIBVS

SVPRA. AETATEM

FLORENTISSIMO

S E R E N I S S I M O

PRINCIPI. AC. DOMINO

D O M I N O

F R I D E R I C O

G U I L I E L M O

NASSAVIAE. PRINCIPI

COMITI.. CATTIMELIBOCI. VIANDAE

DECIAE. LIMBURGI. ET. BRONCHORSTI

DYNASTAE. IN. BEILSTEIN. STYRVM

WISCH. ET. BORCHELOO

BANDERESIO. HERED. DUCATUS. GELDRIAE.

ET. COMITATUS. ZVTPHANIAE

R E L I Q V A

COHORTI. EQVITVM. FOEDERATI. BELGII

P R A E F E C T O

ATHENAEI. HERBORNENSIS

R E C T O R I

MAGNIFICENTISSIMO

PRINCIPI

AD. PRAECLARA. OMNIA

ET. ILLVSTRANDAM. PATRIAM, NATO

CIVIVM. SPEI. VNICAE

DELICIO. GENTIS. NASSAVICAE

LAETAM. HEREDITATEM

PATERNVM. IMPERIVM. PACATVM

E T. QVAE

VOTORVM. PVBLICORVM. SVMMA. EST

DOMVS. AVGVSTAE

NON. DEFLORESCENTEM. PROSAPIAM

FELICITATEM. PERPETVAM

PRECATVR

Q V A N D O

V T. P A R. E R A T

H A N C C E. D I A T R I B E N

C E L S I S S I M O. E J V S. S V B. V M B O N E

S C R I P T A M. A D O R N A T A M Q V E

A N I M I

A D. N V L L V M. N O N. O B S E Q V I I. G E N V S

D E V O T I S S I M I

M O N I M E N T V M

L. M. Q. D. D.

J O H A N N E S. E B E R H A R D V S. R A U.

PRAEFATIO.

A D

LECTOREM.

Ultum ingenii cordati & prudentis interest, Candide Lector, cavere sedulo, ne in evolvendis priscorum hominum monumentis literariis falsum quidpiam, aut data opera ementitum, pro vero, commentitia fabella pro re vere gesta & morationis vetustatis suffragio firmata, obrepat: ne nubem, quod ajunt, pro Junone amplectatur. Enimvero, si quis minus eam curam adhibeat, non operam ludet modo, quam navari tamen oportuit indefessam plenamque molestiae; sed & nihil admodum ad communem fructum & solidum rei antiquariae incrementum afferat necesse est. Qui ad eum modum scrinia Talmudicorum Rabbinorumque perreptant, ut nullo delectu habito putamina cum nucleo arripiant, ut hinc una cum geminis limpidis glaream vilesque & erosos lapides aequabili spolio reportent, nae! illi ab instituto suo alios naris emunctæ homines habent quam alienissimos. Quotus enim quisque est,

P R A E F A T I O

est, qui in Judaeorum commentationibus de suis aeque ac aliarum gentium rebus gestis tam sit hospes, ut nesciat ipsos haud raro, spreta rejectaque Scriptorum nobilissimorum fide atque auctoritate, cum rationes temporum perturbare, coelum mari miscere, tum vero etiam (rem sciendi avidis detestabilem!) liberius indulgere fabulis ac omne genus Traditionibus, communi majorum vitio admissis, quam ullam gentem aliam? Sermo autem nobis est de illa duntaxat Historiae Judaicae parte, quae res demum inde ab obliuio Veteris Testamenti Canone gestas persequitur, atque in libris Talmudistarum horumque sequacium circumfertur.

Solent alii tot naevorum in ea Historia causam rejicere in Judaeorum dispersionem & durissima fata, quae paulo post deletam iterum illorum Rempublicam sunt perpeffi: ea enim ipsa tempestate passim literarum studia friguisse, bonosque Auctores intercidisse. Malim ego, velut primam ac praecipuam ipsorum lernam ac scaturiginem, incusare Doctorum Judaicorum sequioris aevi incredibilem oscitationem dicam? an arrogantiam: quippe qui religione inducti nimis praepostera & olim & nunc suarum rerum Scriptores externos ae-
que

AD LECTOREM.

que ac populares quoscunque, alio quam Judaico idiomate utentes, negligunt, e Scholis eliminant, quorundam vero etiam lectione, tanquam damnosa & pestifera, interdiciunt; surrogatis in eorum locum obscuris & fabulosis Auctoribus, haud raro insuper foedum in modum depravatis. Qua re factum est, ut ipsimet in Historia suae gentis coecutirent, passim ingenio abuterentur, nosque adeo Christiani, iudice Scalligero, *multa, quae ad eorum Sacra & Historiam pertinent, longe melius teneremus, quam ipsi.* Hinc falsa multa & in fraudem veritatis (aliquando ad stabiliendum dogma aliquod) conficta, non modo aetati proximis, sed & coevis optimaecque notae Scriptoribus contraria atque inaudita, aut sua-pte opera excogitarunt, aut ab uno alterove tenebrione obtrusa facile admiserunt: transeunte paulatim levi conjectura in genuinam verique nominis Traditionem. Sunt tamen & alii sat lutulenti eorundem rivulorum fontes, quos consecrari ac detegere omnes longum foret. Non ignoro esse in Christianis, quibus bilem movet *φόβος* non illud *ἄγχος*; quum sollicitari Magistorum fidem Historicam intelligant. Sed hi fere sunt, qui, nescio quo, animi affectu fascinati aegre sibi eripi patiuntur tela e Judaeorum isthoc armamentario deprompta.

Pro-

P R A E F A T I O.

Prostant hanc in rem exempla longe evidentissima passim à Nostratum doctissimis observata meritoque explosa; ut multis ad id probandum non sit opus. Quid enim? *Adeo lubrico fundamento, ἐπιφώνισμα est Magni Theologi harum rerum callentissimi, Historiae Judaicae moles nititur, etiam quoad eas sui partes, quibus, uti exploratissimae veritatis, plurima maximaque alia superstruunt solent.*

Ac ipsum quidem argumentum hujusce Diatribes, nisi admodum me fallunt omnia, multo illustrissimum exemplum praebet, quam turpiter fidem decoxerint *pestimi illi Historiae Magistri*. In re praelertim ejusmodi, quae dudum visa est tamen Christianorum doctissimis ad decernendas sat graves Quaestiones Philologicas haud parvum momentum afferre. Tametsi de eadem alii non nisi cum quadam haesitatione pronuntiandum esse, aut omnino explodendam sibilo censerent. Quare operae praetium me facturum existimavi, si famosam Judaeorum Traditionem istam de *Synagoga* quadam *Magna* paullo magis ex alto repeterem, neque illa duntaxat in ea mihi examinanda proponerem, quae ad Masoram, sive Crisin Sacri contextus Hebraeam attingunt, quaeque hinc inde a Johanne Buxtorfio in commentarium Masorethicum, Tibere-

AD LECTOREM.

Tiberiadis nomine inscriptum, sat magna cum cura sunt congesta; Sed & complura alia ad pleniorē ejus Historiam spectantia, antehac vero à nemine observata, e traditionibus Talmudicis ac Rabbinorum scriptis (quotquot eorum conquirere per mearum rerum tenuitatem licuit) huc sedulo, tanquam in fasciculum, conferrem. Sic tamen, ut nonnulla illarum traditionum λεῖψανα etiam ad ipsum cum Judaeis conflictum sint servata. In rei vero universae examine ineundo ita versati sumus, ut, si quae erant dubia ab aliis assatim excussa, eo Lectorem ablegemus, remque omnem levi tantum brachio perstringamus. Sin alia offendimus, quae longe sunt plurima, nostrae industriae relictā: in his ventilandis ea libertate utimur, quae negari debebat nemini in hoc stadio decurrenti. Ceterum ita affecti sumus, ut, quum revivendi nonnullos è Nostratibus, quos pridem eruditio sua & consentiens hominum existimatio in excello collocavit, nobis impositam necessitatem cerneremus, convenientem adhibeamus moderationem animi & aequitatem, neque honori eorum quidquam detractum velimus; quippe quos ita reprehendimus, ut simul laudemus. Tantum autem abest (nec sum mihi adeo Suffenus) ut ausim credere, me tam propitia Mi-

P R A E F A T I O

Minerva natum esse, ut ne subinde dormitem, uti contra ingenue profitear, haud pauca esse, in quibus vel ipsi mihi ex voto non satisfecerim: hoc uno contentus, si tuum, Lector Erudite, iudicium exercuero. Modo procul omni partium studio mecum unice veritatem colas, eamque adeo haud indigere figmentorum patrocinio aequè persuasum habeas. Vale.
Dabam Herbornae, Kalendis Augustis,
clb Is cc xxvi.

DIATRIBE
DE
SYNAGOGA
MAGNA.

PARS PRIMA.

Qua Historia ejusdem è Scriptis Talmudicorum ac Rabbinorum eruitur,
& cui illa praecipue fit contro-
versiae obnoxia, exponitur.

CAP. I.

*De Synagogae Magnae Origine
atque Officio.*

SUMMA.

§. I. *Argumentum operis.* II. *Divisio.*
Pars Prima. III. *Pars Secunda.* IV.
*Summa earum rerum, quae mox à solu-
to exilio Babylonico in Judaeorum Re-
publica gestae sunt.* V. *Huc vulgo re-
fè*

feruntur Viri Synagogae Magnae. VI. Quorum de muniis atque operibus ad posteram aetatem transmissis notantur sequentia. 1. Legem ore acceptam propagarunt. VII. 2. Decreta super ea re ab ipsis condita. VIII. IX. 3. Labores, quos exarandis ac recensendis Sacris Codicibus impenderunt. X. 4. Horum in Canonem relatio & uolens iisdem tribuitur. XI. XII. 5. Precum formulas ab illis conceptae. XIII. 6. Festum Purim quotannis agitari iussum. XIV. Exciso Idolorum cultu libidinofam populi voluptatem compescuere, Locus ex Gemara Babylonica. XV. Ejus loci sensus eruitur. XVI. 8. Non disciplinam duntaxat Ecclesiasticam reformarunt; verum & Rempublicam administrarunt.

§. I.

*Argu-
mentum
operis.*

uandoquidem cum quaestione vexatissima inter Philologos Criticosque nostrorum temporum, de ratione Synagogae Magnae, deque ejus muniis, siue veris, siue falsis & ad veri speciem confictis, agitata, sic comparatum est, ut, quo demum cunque recidat, ad summum

num in Talmudicorum ac horum sequacium recentioris aevi Rabbinorum fidem atque auctoritatem unice resolvatur, quemadmodum in progressu commonstratum ibimus; res ipsa atque instituti ratio flagitat, ut, priusquam rei arcem conscendamus, promulsidis loco delineatam ad illorum mentem in exigua quasi tabella Magnae Synagogae effigiem, puta ipsius historiam è laciniis eorundem hinc inde sparsis collectam, velut in compendio exhibeamus. Eam vero quum adversus Auctores pariter atque eos, qui illius patrocinium suscipiunt, in praesentia pro virili oppugnandam sumamus, nisi Andabatarum more coecis ictibus conflictari velimus, constare omnino in antecessum debet, quodnam illud & quale sit, de quo quaestio instituitur: quid pervulgato eo nomine insigniri ac praedicari soleat.

II. Quamobrem non abs re fuerit, mox in principio disquirere, quaenam ex Judaeorum sententia prima sint decantati istius Confessus incunabula: quod ejus officium: quae consulta atque opera ad nostram usque aetatem traducta. Deinde, cujus praesidio atque auctoritate olim sit coactus: quan-

Divisio.
Pars
Prima.

tus & quam incredibilis Adsefforum numerus : illorum vero Collegium quousque aetatem protulerit : plura id genus alia , quae heic in quaestionem veniunt.

Pars Se-
cunda.

III. His ante enarratis , & controversiae (ut dicitur) statu exposito , rem omnem singulatim ad incudem revocabimus ; simulque , prolatis in medium rationibus idoneis , quid de universa Judaeorum Traditione ista ex vero sentiri oporteat , edisseremus.

Summa
earum
rerum ,
quae
mox
à soluto
exilio
Babylono
in
Judae-
rum Re-
publica
gestae
sunt

IV. Itaque statim in limine lustranda cum maxime illa est rerum Judaeicarum facies , qualis tum fuit , cum sacrae gentis pars modica exilio Babylonico soluta suorum domitorum permissu ad lares patrios reverteretur ; qua ipsa tempestate conditam fuisse Synagogam illam vulgo Judaeorum Magistri existimant. Nimirum indubitata Sacrarum Literarum , atque in his Ezrae ac Nehemiae annalium , fide constat , quem modo diximus , Ezram , Sacerdotem juris patrii peritissimum , quum nactus esset ab Artaxerxe (Longimano ? an Mnemone ? disputant Chronologi) Persarum Rege diploma amplissimum , quo denique redeundi in patriam , & Reipublicae Ecclesiae-
que

que Judaicae constituenda potestas fieret, Hierosolymam cum comitatu reducem factum in id summa ope atque omni studio incubuisse, ut communicatis cum civibus consiliis supremam renascenti Reipublicae manum imponeret. Igitur ille, Templo haud pridem à Zorobabele reaedificato, mox etiam ad Nehemiae adventum Urbe moenibus cingenda, proxime ad instaurandum Dei cultum & repurgandam ab erroribus ac corruptelis, quae ex diuturno exilio adhaeserant, Disciplinam Ecclesiasticam animum convertit; *potiorem curam ratus* (ita Sulpicius) *plebem corruptis moribus reformare*. Qua in re & ista patrata ab eodem singularia memorantur: neglectam hactenus suorumque culpa intermissam Legem Mosaicam pro concione populo praelegisse, ad cuius normam atque praescriptum & rem sacram peragerent, & vitam ac mores componerent. Ad haec severissime interminatum esse eos, qui illicita & adversus divinam Legem inita cum profanis gentibus matrimonia dissolvere, iisque confestim renunciare parati non essent. Vid. Ezr. cap. X. Nehem. VIII.

V. Atque haec quidem summa est

referun-
tur Viri
Synago-
gae Ma-
gnae-

eorum, quae de rebus ad sese & Ec-
clesiam pertinentibus, eaque ipsa tem-
pestate gestis, scripta reliquere Ezras
& Nehemias. Quorum sane fides omni
exceptione major tanti nobis esse mo-
menti debet, ut vel hinc multo faci-
lius de iis, quae mox è Judaeorum tra-
ditione subteximus, iudicium ferri
queat. Proximum igitur est, ut ordi-
ne persequamur, quam praeterea ad
hunc ipsum temporis articulum Scrip-
tores Judaici referunt, *אנשי כנסת תנאים*
הגדולה VIRORUM, quos vocant, SY-
NAGOGAE MAGNAE Historiam.

Quo-
rum de
munis
atque
operibus
ad poste-
ram ae-
tatem
trans-
missis
notan-
tur se-
quentia.

1. Le-
gem ore
accep-
tam pro-
paga-
runt.

VI. Nimirum Viris suae gentis, nu-
mero (ut dicemus postea) centum ac vi-
ginti, eruditione, gravitate ac rerum
usu praestantissimis, & in his Ezrae
tanquam Praefidi, eam publico nomi-
ne demandatam esse spartam ajunt, ut
acceptam à majoribus *Legem*, ut vo-
cant, *Oralem*, hoc est, Traditiones &
scita Pharisaica ab interitu vindica-
rent, inculcarent denuo, suaque in-
terposita auctoritate ad posteros pro-
pagarent; ut est in eximiae vetusta-
tis Libello *Pirke Abbot cap. I. init.*

משה קבל תורה מסיני ומסרה
ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים
ונביאים

ונביאים כסדרה לאנשי כנסת הגדולה

Moses accepit Legem (puta Oralem) à monte Sinaeo, tradiditque illam Josuae: Josua Senioribus: Seniores Prophetis: Prophetæ vero tradidere eam Viris Synagogæ Magnæ.

VII Tali autem provincia cum or- 2. De-
creta su-
per ea re
ab ipsis
condita.
nati essent, ne prorsum fuisse otiosi,
nihilve posterorum laude dignum egis-
se viderentur, porro tria ibidem con-
didisse leguntur quasi Senatusconsulta,
è quibus, velut ex ungue leonem, tri-
plex ipsorum munus aestimes. Ver-
ba sunt ista:

הם אמרו שלשה
דברים הוו מתונים בדין והעמידו
הלמידים הרבה ועשו סייג לתורה

*Illi tria edixerunt: Estote tardi, sive cir-
cumspecti, in jure dicundo: Constituite
discipulos multos: Et facite sepimentum
Legi. Quod postremum recte alii, non de
Legis sepe facienda, qualis Misora esse
eodem in Tractatu dicitur, utpote qua
caveatur, ne temere ulla corruptio in
Hebraeum contextum irreperet; verum
de nonnullis traditionibus practicis in-
telligunt, quibus ex majorum instituto
arceatur quisque a violatione ipsius Le-
gis. Huc refert R. OBADIAS BARTENO-*

RENSIS שְׁנִיּוֹת לַעֲרִיּוֹת *Foeminas secundarias*, quarum nuptiae praeter Legis sacrae verba ac vim, juxta Talmudicos, siue *cognationis* siue *affinitatis* nomine interdictae sunt: itemque illud Rabbinorum placitum (שְׁבוֹת appellat) quo statuerunt, à quibusdam operibus, lege expressa non prohibitis, in Sabbato feriandum esse, causam praetexentes, ne horum ex occasione quidquam ageretur, quod agere per ipsam legem nefas erat.

3. La-
bores,
quos
exaran-
dis ac
recen-
sendis
Sacris
Codici-
bus im-
pende-
runt.

VIII. Deinde illorum curam circa Sacra Volumina occupatam, in hisque Prophetias *Ezechielis* & *duodecim Prophetarum Minorum*, *Danielis* vero etiam (quem Hagiographis accensendum, Prophetarumque adeo finibus eliminandum rati sunt, scilicet!) atque *Estherae* Libellos, suapte manu primum exarasse, perhibent in Traditionibus Babylonis, Codice *Babba Bathra* fol. 15 colum. 1. circa init. hunc in modum:

אֲנָשִׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה כָּתְבוּ יְהוֹקָאֵל
וְשְׁנַיִם עָשָׂר דְּנִיָּאֵל וּמִגִּילַת אֶסְתֵּר

Quem locum docte quidem & ingenue, at satis dubitanter tamen, ibidem in Commentario illustrat R.

SALO-

SALOMON ISAACIDES, vulgo JARCHIUS, cujus verba, quod ad rem praesentem adprime faciant, hic integra adscribemus: אנשי כנסת הגדולה חגי זכריה ומלאכי זרובבל ומרדכי וחבריהם כתבו יהזקאל שנתנבא בגולה ואיני יודע למה לא כתבו יהזקאל בעצמו אם לא מפני שלא נתנה נבואה ליכתב בחוצה לארץ וכתבוהו אלו לאחר שבאו לארץ וכן ספר דניאל שהיה בגולה וכן מגילת אסתר ושנים עשר מתוך שהיו נבואותיהם קטנות לא כתבוהו הנביאים עצמה איש איש ספרו ובאו חגי זכריה ומלאכי וראו רוח הקדש מסתלקה שהיו הם נביאים אחרונים ועמדו וכתבו נבואותיהם וצירפו נבואות קטנות עם ועשאו ספר גדול שלא יאבדו מהם קטנים

Viri Synagogae Magnae, Haggaeus, Zacharias & Malachias, itemque Zorobabel ac Mardocheus horumque Collegae conscripserunt Librum Ezechielis, qui in captivitate vaticinatus est. Nescio autem, cur non ipse Ezechiel suammet Prophe-
A 5
tiam

tiam conscripserit; nisi forte ea de causa, quod extra Terram Sanctam, scripto consignare Prophetiam nefas esset. Hinc illam exararunt, posteaquam in patriam redierant: quemadmodum & Librum Danielis in captivitate degentis, & Volumen Estherae. Ad haec duodecim Prophetarum Libellos, eo quod parvi essent, non scripsere ipsimet Prophetae; verum Haggaeus, Zacharias & Malachias, cognoscens Spiritum Propheticum ablatum iri seque adeo Prophetarum postremos fore, suis Prophetiis adjecere minores libellos reliquos, & singulos in grandius volumen compegere, ne ob parvitatem interciderent. Hæc ille.

IX. Nec defunt alii, qui Libros Salomonaeos, Proverbia, Canticum, Ecclesiasten, antea absconditos, eorundem opera postliminio in lucem protractos publicisque usibus restitutos opinantur. Ita enim fane R. NATHAN in suis Capitulis (אבות דרבי נתן vocant) cap. I. mox ab init. בראשונה

היו אומרים משלי ושיר השירים וקהלת גנוזים היו שהם היו אומרים משלות ואינן מן הכתובים ועמדו וגנזו אותם עד שבאו אנשי כנסת הגדולה ופירשו אותם
Quon-

Quondam statuerunt, Proverbia, Canticum atque Ecclesiasten libros esse Apocryphos; caussati per modum parabolarum conscriptos, neque adeo Hagiographis accensendos esse. Quamobrem absconderunt eos, usque ad tempora Virorum Synagogae Magnae, qui ipsos demum interpretati sunt. At neque hic tantum eorum conatus substitit. Si enim Talmudicis credimus, debetur inter alia & hoc illorum solertiae ac mirae veri perspicientiae, quod, ubicunque in Sacris Literis vocula ויהי cuidam historiae praefixa est, nil nisi calamitatis alicujus, quae populo immineat, à Scriptore Sacro mox enarrandae, sit indicium. Audiamus ipsos in Codice Megilla fol. 20. col.

2. *sub init.* אמר רבי לוי ואיהימא
 רבי יונתן דבר זה מסורת בידינו
 מאנשי כנסת הגדולה כל מקום
 שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער

Rabbi Levi, aut, si mavis, R. Jonathan ait, traditionem à Viris Synagogae Magnae profectam esse, quod ubicunque dicatur ויהי Factum est autem &c. nil nisi rem malam praesagiat. En acumen! En Synagogistarum Criticae Scientiae (dicam

cam ego, novellae Rabbanitarum inep-
tiae) praeclarum specimen! Cui illi se
fidem facturos, est quod dubitassent
merito, nisi, nescio quod, Ἀμφιπλο-
υκὸν συνέδριον, quasi Deum ex machi-
na, auctores citassent. Verum haec in
transcursu. Non melioris commatis
est, quod relatum de iis legitur in *Pe-
sachim fol. 50. col. 2. fin.* אמר רבי

יהושע עשרים וארבעה העניות ישרו
אנשי כנסת הגדולה על כותבי
ספרים תפילין ומזוזות שלא יתעשרו
שאלמלא מתעשרין אין כותבין

*Sententia est R. Josuae, Viros Synagogae
Magnaee indicto sibi viginti quatuor dierum
jejunio Deum orasse, ut ne ditescerent ii,
qui Libros Sacros, Phylacteria & Pittacia
postibus aedium adfigi solita exscriberent;
nam si ditescerent, non Scripturos am-
plius.*

4. Ho-
rum in
Cano-
nem re-
latio &
scriptis
iisdem
tribui-
tur.

X. Ab ista vero circa Sacros Codi-
ces qualicunque illorum occupatione
profectum est, ut & universum Scrip-
turae Sacrae Veteris Testamenti Cano-
nem certo librorum numero definivif-
se, atque in Classes tres generales,
Legem, Prophetas & Hagiographa distri-
buisse

buisse : notas Criticas כתיב & קרי
 nec non Puncta Vocalia Accentuum-
 que apices ad contextum adjecisse : co-
 dices singulos in Versus seu Comma-
 ta, Pentateuchum vero etiam in Se-
 ctiones Majores, five Sabbaticas, at-
 que Minores (פרשיות) dissecuisse :
 Commatum, ut & vocum ac singula-
 rum literarum numerum collegisse,
 unde סופרים five *Numeratores* dicti :
 denique universum *Opus Masorethicum*
 aut perfecisse, aut saltem inchoasse,
 Judaeis ad unum omnibus haud secus
 quam plurimis Christianis crederentur.
 Vide, quae de ipsorum opera Sacro
 Codici navata ad mentem Hebraeorum
 differit Buxtorfius in *Tiberiade cap.*
XI. Huc pertinet Traditio, quam in-
 super Judaei circumferunt in Talmude
 Babylonico *Sanhedrin fol. 21. 2. fin. &*
fol. 22. 1. Item, in Talm. Hierosoly-
 mitano, *Megilla fol. 71. 2. med.* vide-
 licet per idem tempus, auctore Ezra,
 Characterem antiquum Samaritanum,
 quo antehac exaratus esset Sacer Codex,
 cum eo, qui nunc obtinet, fuisse com-
 mutatum; qui cum ex Assyria ab exu-
 libus in Cananaeam deferretur, כתב
 אשורית *Scriptura Assyriaca* sit appella-
 tus. Contradicientibus tamen (neque
 adeo

adeo injuria) ibidem aliis, qui ullam in Scriptura Sacrae Paginae mutationem accidisse negant.

5. Pre-
cum
Formu-
lae ab il-
lis con-
ceptae.

XI. Neque minus de fanciendis pre-
cum Formulis, & Leitura publice ac
privatim ex indigitamentis recitanda
solicitos fuisse Magnae Synagogae Vi-
ros, vel hinc existimandum est, quod
solemnem illam & decantatissimam pre-
candi Formulam, שמנה עשרה
ברכות *Octodenas Eulogias* (vulgo שמנה
עשרה *Schemon' esre*) à totidem peri-
copis appellatam, ab iisdem concep-
tam atque inde ad seram usque aeta-
tem propagatam esse tradant, in *Me-
gilla fol. 17. 2. med.* Sic enim de iis
Judaei citeriores vulgo accipiunt ver-
ba ista *loc. cit.* אמר רבי יוחנן ואמרי
לה במתניתא תנא מאה ועשרים
זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו
שמנה עשרה ברכות על הסדר
*Dixit R. Jochanan (alii sententiam exo-
ticam ברייתא esse volunt) centum ac
viginti Seniores, atque hos inter quam-
plures Prophetas, in eum ordinem rede-
gisse Octodecim Benedictiones.*

XII. Sed & eosdem porro ad singu-
las dictae Orationis particulas in Tem-
plo

plo ad quotidiana Sacerdotum officia
 recitandas adjecisse Formulam ברוך
 ה' אלהי ישראל מן העולם ועד
 העולם *Benedictus sit Dominus Deus*
Israelis à seculo usque in seculum, eo
 consilio, ut Sadducaeorum, immorta-
 litatem negantium, per idem tempus
 (proh Magistrorum fidem!) profer-
 rentem Haeresin reprimerent, auctor
 est, praeter MAIMONIDEN in *Hilcoth*
Tephilla cap. I. §. 4. aliosque, R. SALO-
 MON JARCHIUS in Glossa ad Gemaram
 Codicis *Berachot fol. 54. i. med.* Ubi
 in verba ista: כל חותמי ברכות
 שבמקדש היו אומרים עד העולם
 משקלקלו הטינים ואמרו אין עולם
 אלא אחד התקינו שיהיו אומרים
 מן העולם ועד העולם *Quisquis in*
Templo preces finierat, subjiciebat Clau-
sulam, Usque in seculum. Cum vero
rem perverterent Haeretici, dicerentque,
Non esse seculum nisi unum, statutum est,
ut diceretur, A seculo usque in seculum,
 sequentem in modum commentatur:
 וילפינן לה מקרא דתפלת עזרא
 וסיעתו ואשמעינן הכה דבמקדש
 ראשון

ראשון לא היו אומרים אלא ברוך
 ה' אלהי ישראל עד מן העולם
 משקלקלו המינים ואמרו אין עולם
 אלא זה התקינו עזרא וסיעתו
 שיהיו אומרים מן העולם ועד
 העולם לומר ששני עולמות יש
 להוציא מלב הכופרים בתחיית
 המתים. *Discimus igitur è Scriptura*
(Nehem. IX. 5.) Orationem illam (שמנה)
ab EZRA EJUSQUE COLLEGIO (עשרה)
profectam esse. Monemur insuper in Tem-
plo Primo non aliam frequentatam fuisse
precum clausulam praeterquam istam: Be-
neditus sit Dominus Deus Israelis inde à
Seculo. Ex quo autem rem corruerunt
Haeretici, dixeruntque, Non esse seculum
nisi hoc praesens, statuerunt EZRAS ET
COLLEGIUM EJUS, ut posthac dicerent, A
seculo usque in seculum ut docerent duo esse
secula, adeoque refutarent eos, qui negant
Resurrectionem mortuorum. Haec Raf-
chius.

6. Fe-
 stum
 Purim
 quot-
 annis
 agitari
 jussum.

XIII. Huc praeterea transferimus
 locum ex *Megilla fol. 2. 1. med.* in quo,
 Mischnae illustrandae causa, decreto
 sancivisse Viros Synagogae Magnae
 ajunt, ut ad festi Purim solemnitates
 ab ipsis primum in fastos relatas non
 tantum

tantum מגילה hoc est , *Volumen* five *Libellus Estherae* pro concione in Synagoga praelegeretur , sed & Judaei in pagis degentes loco dierum mensis Adar quarti decimi & quinti decimi , Esther. cap. IX. 21. memoratorum , anticiparent pro temporis ratione undecimum , duodecimum , itemque decimum tertium ejusdem mensis. Hac de re inter alia dicto loco sic disputant Gemarici :

אנן הכי קאמרי מכרי כולהי אנשי
כנסת הגדולה תקנינהו דאי סלקא
דעתך אנשי כנסת הגדולה י"ד
וט"ו תקין אתו רבנן ועקרי
תקנתא דתקינן אנשי כנסת הגדולה
כוהתנן אין בית דין יכול לבטל
דברי בית דין חבירו אלא אם
כן גדול ממנו בחכמה ובטנין
אלא פשיטא כולהו אנשי כנסת
הגדולה *Nos ita rem tene-*

mus , quandoquidem Viri Synagogae Mag-
nae ista omnia ordinarunt. Quod si existi-
mes Viros S. M. sancivisse diem XIV. &
XV. venisse autem Magistros nostros ac
rescidisse decreta Virorum S. M. tametsi
doceamus , Synedrium unum non posse abro-

gare ea, quae rata facta sunt ab altero, nisi alterum sapientia & numero Senatorum superet. Nihilominus certum est Viros S. M. haec omnia instituisse. Digna est, quae & huc conferatur JARCHI *יְרֵמְיָהוּ* ad hunc locum. Sic autem ille:

אנשי כנסת הגדולה שתיקנו בימי
מרדכי ואסתר את שמחת הפורים
וקריאת המגילה כולו הני זימני
*Viri Synagogae Magnae sunt, qui Mardochei
atque Estherae temporibus ordinarunt laetitia-
m τῶν Purim, nec non lectionem Vo-
luminis Estherae. Cunctae enim hae so-
lemnitates ab illorum decreto profectae
sunt; qui & legendi pro concione potesta-
tem fecerunt.*

7. Ex-
ciso Ido-
lorum
cultu li-
bidino-
sam po-
puli vo-
lupta-
tem
compes-
cuere.
Locus ex
Gemara
Babyla-
nica.

XIV. Producimus & hujusmodi de Synagogistis Historiam non illepidam è Traditionibus Babylonice Sanhedrin fol. 64. i. init. Quam ad illorum munus pertinere exserte ibidem Glossator R. Salomon affirmat. Nos ipsis Doctorum Gemaricorum verbis, hoc est, paulo abstrusiore docendi genere, integram huc transferre non piget. Nimirum, posteaquam dicto loco complura de Idolis ab ipsorum gente reli-

ligiose olim cultis praefati erant, con-
 tinuo illa de suis majoribus è Babylo-
 nia reversis subjiciunt: בתר דאביקו
 ביה תא שמע ויזעקו בקול גדול
 אל ה' אלהיהם מאי אמור אמר
 רב יהודה ואיתימא רבי יונתן ביא
 ביא היינו דאחרביה לביתא וקליא
 להיכלא וקטלינהו לצדיקי ואגלינהו
 לישראל מארעיהו ועדין הוא
 מרקד בינן כלום יהבתי לן אלא
 לקבולי ביה אגרא לא איהו
 בעינן ולא אנריה בעינן בתר
 דאביקו ביה יתבו תלתא יומי
 (תלתין יומין Gl. vitiose habet) בתעניתא
 בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא
 דהוה כתיב ביה אמת אמר
 רבי חנינא שמע מינה חותמו של
 הק"ב אמת נפק כגוריא דנורא
 מבית קדשי הקדשים אמר להו
 נביא לישראל היינו יצרא דעבודה
 זרה בהדי דקתפסי ליה אישתמיט
 בינתא מיניה ואזיל קליה בארבעה
 מאה

מאה פרסי אמרו היכי נעביר
דילמא משמיא מרחמי עליה אמר
להו נביא שדיוה בדודא דאברא
וכסיוה באברא דשייף קליה
דכתיב ויאמר זאת הרשעה וישלך
אותה אל תוך האיפה וישלך את
אבן העופרת אל פיה אמרו
הואיל ועת רצון הוא ניבעי
רחמי איצרא דעבירה בעו רחמי
אימסר בידיהו חבשוה תלתא יומי
איבעו ביעתא בת יומא לחולה
ולא אשתכח בכל ארץ ישראל
אמרו היכי נעביר נקטליה כלי
עלמא ניבעי רחמי אפלגא פלגא
ברקיעא לא יהבי כחלינהו לעיניה
ושבקוה ואהני ביה דלא מיגרי
Quo- ביה לאיניש בקריבתה
rum verborum hic sensus est: *Cum*
adhaesissent ei (τῷ רע יצר *Pravo Affe-*
tui ad Idololatriam homines incitanti,
qui hic tanquam Suppositum specta-
tur) *quaeso, adverte animum ad illud*
(Ne-

(Nehem. IX. 4.) *Inclamaverunt voce magna Dominum Deum suum. Quid elocuti sunt igitur? Rabb Jehuda, aut si mavis, Rabbi Jonathan ait, prorupisse eos in verba haec: Vae! Vae! Ipse est, qui vastavit Sanctuarium, exussit Templum, interemit justos, atque exulare fecit Israelitas è terra eorum. Quin etiamnum inter nos exsultat & tripudiat. Nonne dedisti eum nobis, ut resistendo fortiter praemium consequeremur? At neque ipsum nunc flagitamus admodum, neque praemium ejus. Cum tamen adhaesissent ei, sancito triduo jejunio, ac fuis ad Deum precibus, coelitus delapsa est Scheda, cui VERITAS inscripta fuit. Quamobrem Dei sigillum esse Veritatem R. Chanina affirmavit. Deinde, cum prodiisset quidpiam è Sancto Sanctorum, Leunculo ignito haud absimile, monuit Propheta quidam (Zacharias, juxta Glossam ad Joma fol. 69. 2.) Israelitas, istam esse malam Idololatriae Concupiscentiam. E Leunculo autem manibus prebenso pilus exsiliit, atque auditus est rugitus ejus spatio 400. milliarius. (Eam Terrae Sanctae esse Longitudinem ac Latitudinem sciscunt in Codice Babha Mezia fol. 28. 1. Quo sensu, judicent Eruditi. Nisi forte quis aurem praebere malit*

Gemaristis, Terram, olim longe vastissimam, nunc occulta quadam naturae vi angustiore factam esse opinantibus in Gittin fol. 57. 1.) Igiur deliberantibus ipsis, quid facto opus sit, ut delicti veniam impetrarent, suavit Propheta, ut coniectum in ollam plumbeam Leunculum plumbeo obtegerent operculo, ita ut supprimeretur rugitus ejus. Scriptum esse enim: (Zach. V. 8.) Dixit ille: haec est ipsa improbitas, cum projiceret illam in Ephraim; projecitque massam illam plumbeam in orificium ejus. Tum illi: Quandoquidem nunc placemus Deo, misericordiam ejus porro imploremus adversus pravam Peccati (incestae scortationis) Affectum. Quo facto, traditum illum sibi in manus toto triduo in vincula conjecerunt. Quaesito autem ovo recens nato in usum aegroti, at nullo uspiam in universa Terra Israelitica reperto, quid hic, inquiebant, consilii? Mundumne interematuri sumus universum? Etiam si oremus Deum, ut ex parte aliqua voti nos compotes faciat (hoc est, ut solam voluptatem minus vitiosam, neque ad gradus consanguinitatis Lege interdictos sese diffundentem, propagando mortalium generi perpetuam esse jubeat) manifestum tamen est, petitionis ali-

alicujus partem, nisi totum flagitetur, in coelo minime concedi. Stibio igitur illitum oculis dimiserunt; percepta ex eo captivo hac utilitate, ne quem posthac concitaret in propinqua cognatione conjunctam. Confimilem Historiam mutatis verbis legere est in Gemara foma fol. 69. 2.

XV. Sensus autem sub isto latitans *Ejus loci sensus eruatur* narrationis plusquam aenigmaticae, *re* dicam ridiculae, involucro, si mens non laeva est, huc ferme redit. Nimirum operam dedisse volunt Magnae Synagogae Viros, primo quidem, uti populum, cum antehac ad *κακοζηλίαν* finitimarum gentium proclivem, tum vero etiamnum profanarum foeminarum connubiis adulteratum moribusque depravatum, serio ab Idolorum cultu avocarent; eoque magis, quod probe haecenus experti essent, quam suae *εἰδωλομανίας* (רוח זנונים) *Spiritum Meretricium* apposite Hoseas cap. V. 4. Rabbini יצר דעבודה זרה *Idolatriae Figmentum* vocitant) ad ravim usque sibi à Prophetis exprobratae, diuturno durissimoque exilio poenas severissimas dedissent. Deinde vero & hoc egisse ipsos iis verbis indigitant, ut paulatim luxuriantis populi profligatam libidinem compescerent: ac Po-

lygamiae crebrorumque repudiorum
 licentiae obicem ponerent. Cujus sa-
 ne flagitiorum generis Prophetarum
 novissimus, Malachias cap. II. 14. seqq.
 eosdem reos facit. Atque id sibi velle
 omnino Talmudici videntur: polli-
 cem premente Raschio ad d. l. Ne-
 que enim in *Pandectarum Talmudicarum*
Confarcinatores tam sumus injurii,
 ut, juxta cum ignaris genii veterum
 Orientis populorum, ad hujuscemodi
 narratiunculas, five *Parabolico*, five
Hyperbolico loquendi modo exornatas,
 quantumvis φοβληὰ ἀκρόματα, confes-
 tim exclamandum esse coeco quodam
 impetu putemus illud Martialis:

*Sunt apinae tricaeque, Et si quid ve-
 lius istis!*

8. Non
 Discipuli-
 nam
 duntaxat Ec-
 clesiasti-
 cam re-
 forma-
 runt;
 verum
 & Rem-
 publi-
 XVI. Quanquam vero, ut visum
 fuit superioribus, cum omni Judaeo-
 rum de Synagoga Magna narratione
 ita comparatum est, ut haecenus nil
 nisi Senatum Consiliumve quoddam
 plane Extraordinarium, Sacrum ac
 mere Ecclesiasticum, iis coloribus
 adumbrari quisquam haud abs re existi-
 met; notandum tamen probe est,
 quod hoc loco praeteriri non debet,
 Scrip-

Scriptores Judaicos Talmude inferior- *cam ad*
 res ad unum omnes ita universam Sy- *minis-*
 nagogae Magnae historiam mente con- *traverunt*
 cipere, ut praeter Ecclesiastica & Sa-
 cra munia mox recensita, pari opera
 insuper Reipublicae gubernacula tra-
 ctasse, jus populo dixisse, poenas fon-
 tibus irrogasse, denique Magni Syne-
 drii (סנהדרין גדולה) vicem implese
 velint. Nam & vulgo pollicem pre-
 mente Gemara Codicis *Megilla fol. 2.*
1. med.) דין בית *Domum Judicii* five
Synedrium appellitant: & sub Synago-
 gae Magnae titulo omne gentis Regi-
 men atque unicum Tribunal, inde ab
 reditu majorum suorum è captivitate
 Babylonica usque ad *Simeonis* cogno-
 mento *Iusti* obitum, comprehen-
 dunt.

C A P. II.

*De iis, quae praeterea ad Synago-
 gam Magnam spectant.*

S U M M A.

§. I. II. Praeses hujus Confessus quis fue-
 rit. III. Adfessorum nigenus numerus.

IV *Disquiritur de loco , in quo con-*
sederint. V. *Quot diebus hac convene-*
rint VI. VII. *Temporis , quando &*
quamdiu floruerint , Στοιχείωσις χρόνο-
 γεαφικῇ VIII IX. *Ratio appellationis*
ex mente Hebraeorum. IX. *Rectius Con-*
filium sive Congregationem , quam
Synagogam Magnam dixissent veteres
Rabbinismi Statores. XI. *Vulgata*
Judaeorum sententia de S. M. ex R.
Bartenorio summam proponitur.

§. I.

*Praeses
 hujus
 Confes-
 sus quis
 fuerit.*

Vidimus Consilii famosissimi incu-
 nabula atque ejus Officii ratio-
 nem. Dicendum nunc est de iis , quae
 ad illius formam , Collegas ac duratio-
 nem aliaque pertinent. Quemadmo-
 dum vero nulla Optimatum multitu-
 do , siquidem aequali omnes potestate
 fuerint praediti , commode rebus prae-
 esse potest , nisi & jus convocandi col-
 legas , rogandique & colligendi suffra-
 gia omnium consensu in unum confe-
 rantur , qui isto munere vel perpetuo
 vel ad tempus fungatur ; ita prorsus
 novelli Judaeorum Magistri , Talmu-
 de longe inferiores , rei olim gestae ve-
 ritatis interesse arbitrati sunt , si pari
 con-

confilio illorum temporum , quibus floruisse Synagogam volunt , personam quandam principem nec vulgaris doctrinae virum , videlicet *Ezram* Sacerdotem , huic coetui Praefidem praeficerent : istum quasi colophonem Talmudicorum figmento addendum rati , ne illi monstrum aliquod , aut nescio quam Chimaeram tantum non ἀνέφαλον somniasse viderentur.

II. Hinc est , quod in eorum serie (שלשלת הקבלה) quos Legem Oralem inde à Mose usque ad obfignatas Pandectas Talmudicas perpetua successione propagasse tradunt , passim *Ezram* una cum Synagoga Magna collocent : ejus de nomine

עזרא בית דינו של עזרא *Synedrio Ezrae* nuncupata. In rei testimonium è multis unum adducimus R. MOSEN MAI-

MONIDEN , Magistrorum cetera cordatissimum , in Praefatione Libri , quem חזקת יד inscripsit ; ubi inter alia sic

ועזרא ובית דינו קבלו מברוך :

בן נריה ובית דינו בית דינו

של עזרא הם הנקראים אנשי

Synedrium עזרא *Ezras* כנסת הגדולה

ejus

ejus acceperunt à Barucho filio Neriae ejusque Synedrio ; Synedrium autem Ezrae sunt ii , qui vocantur Viri Synagogae Magnae. Non audiendus igitur ELIAS LEVITA , qui incaute satis huic vulgatae tribulium suorum sententiae obloquitur , pariterque Ezrae dignitati detrahit , qua isto in Confessu gavisum volunt ; cum in Praefatione tertia Libri sui מסורת המסורת de origine Notarum marginalium & קרי ובדבר זה עזרא היה , scribit , כתיב סופר ea in re Ezram fuisse Scribam , five Amanuensem Virorum Synagogae Magnae.

Adsefforum ingens numerus.

III. Adseffores huic Consilio interfuisse ajunt מאה ועשרים זקנים ובהם Centum ac viginti Seniores , atque hos inter quamplures Prophetas , in Codice Megilla fol. 17. 2. med. & 18. 1. init. Horum vero Prophetarum XXX. numerat Talmud Hierosolymitanum in Megilla fol. 70. col. 4. med. Inde Rabbinorum alii exserte Haggaeum , Zachariam , Malachiam nominant : alii eosdem ex hac serie expungunt. Sunt , qui Danielelem cum sociis Anania , Misaële , Azaria , inter

inter eos collocent. Sunt alii, qui hunc coetum solis Sapientibus (חכמים dicunt) non Prophetis constituisse volunt.

Atque in his ראשי כנסת הגדולה *Magnae Synagogae Viros principes*, Zorobabelem, Mardochoeum, Bilsanem, Ezram, Josuam, Seraiam, Realiam, Misparem, Bigvaeum, Rachumum, Baanam, Nehemiam numerant. Nomina id temporis saltim non incognita, neque suis in Rempublicam meritis fane obscura atque ignobilia. Vid. Ezra. cap. II. 2.

IV. Solent Judaei in hujusce Consilii descriptione nullam quidem injicere mentionem alicujus loci, in quem condictis à praeside diebus Collegae convenissent. Veruntamen, si de coquaestio instituat, atque conjecturae locus fuerit, videmur nobis paratam referre ab iis responsionem istam: nimirum Synagogistas confluisse Hierosolymam (*Judaeae gentis Caput Tacitus appellat*) atque illic intra Templi pomeria eadem in Curia confedis-
 (סנהדרין גדולה) patuisse ferunt,

hoc est, in לשכת הגזית *Conclavi Gazith*,

Disquiritur de Loco, in quo consederint.

zith, quod non vi quidem, sed usu vocis, haud incommode λιθόγραφον vocabimus. Hanc quippe illi sententiam, prout priscum suae Reipublicae statum & formam regiminis metiri è novissima consuevere, haud secus atque Milesiam fabulam, inter suos tantum non in vulgus notam & exploratam supponunt; ut adeo nostratium nonnulli Viri docti, praeunte, quod ego sciam, Rabbīnorum nemine, sola idem conjectura assecuti sint.

Quot
diebus
huc con-
vene-
rint.

V. Quemadmodum vero de conventus loco nihil speciatim à majoribus traditum circumferunt; ita nec certum tempus definiunt, quo ad capeffendum munus suum publice congregati fuerint. Mirum tamen, Rabbīnos recentiores, Synagogae Collegas simul Reipublicae gubernacula tractasse ratos, ut supra monuimus, iisdem diebus vergente octiduo ipsos convenisse haud esse opinatos, quos Ezras tum dirimendis litibus forensibus, tum pietatis officiis in Synagogis obeundis, sacros esse jusserat: videlicet die hebdomadis Judaicae *Secundo* & *Quinto*, sive *Lunae* atque *Jovis*. Quandoquidem uterque mos quasi lege sancitus est in famosis *X. Constitutionibus*, quas eapse

eapfe tempeftate Ezram condidiffe ajunt
in Cod. *Babba Kama fol 82. i. init.* עשרת

הקנות ה'יקון (תיקן) (malim legere

עזרא שקורין בשני ובהט'שי וכו'

Decem Constitutiones sancivit Ezras :
nempe, ut die Secundo & Quinto Li-
ber Legis in Synagogis praelegere-
tur, iisdemque diebus judicia exerceren-
tur &c.

VI. De temporis articulo, quo pri-
mum Coetus iste Synagogicus conscri-
bi atque inaugurari coeperit, non
idem Magistri omnes sentiunt. Sunt
enim, qui existimant in ipsa captivita-
te Babylonica hanc Curiam erectam
atque inde, facta à Persarum regibus
redeundi potestate, Hierosolyma trans-
latam fuisse. Quam in sententiam pro-
pendent Gemarici in *Megilla fol. 2. i.*
ad eumque locum Raschius. Alii ejus
Originem arcessunt inde ab eo tempo-
re, quo Cyri regis indultu prima vi-
ce Judaeorum pars magna ad lares pa-
trios revertebatur, & duce Zorobabe-
le Templum denuo refuscitabat. Qui
& ipsi Zorobabelem, Josuam, alios-
que Ezr. II. 2. nominatim recensitos,
inter Synagogae Adseffores collocant.
Plerique tamen Ezram Legisperitum,

Tempo-
ris,
quan-
do ex
quam-
diu flo-
ruerint;
Στοι-
χείωσις
χρονο-
γραφί-
α.

ut

ut diximus, hujusce Consilii Praesidem faciunt: ideoque mox ab illius reditu, qui longe post coincidit cum anno septimo Artaxerxis (Ezr. VII. 8.) convocatum volunt. Singularem denique & ab his valde diversam sententiam fovet *R. Isaacus Sangarus*, auctor Dialogi, habiti inter sese & Cozaraeorum regulum: quando *Parte III. num. 65. ingentis Synagogistarum turbae* initium rejicit in annum à Templo condito *quadragesimum*: in eam quidem tempestatem, qua ipse Ezras itemque Prophetæ novissimi huic σύγχρονοι modo è vivis excefferint. Frustra auctorem dicti libri à contradicendi animo vindicare conante *R. Jehuda Muscato* in Comment. ad h. l. Et dissentienti quidem omnibus haud dubie occasionem praebeuit, quod in Pirke Abhot simpliciter Prophetæ dicerentur tradidisse Legem Orale Viris Synagogae Magnae: non expressis nominatim Prophetis, sive antiquioribus, qui ante μετοικεσίαν Babylonicam florere, filiorum sequacibus, sub exstructum Templum alterum munere Prophetico defunctis.

VII. Ut ut vero ad eum modum de temporis termino, à quo primum hic pro-

procerum Confessus occoeperit, mira
se exferant ipsosmet inter Judaeos opi-
nionum divortia; facile tamen in co-
conveniunt, quod uno omnes ore affir-
ment, durasse illum inde ab ejus ini-
tio, interjecto haud parvi temporis
spatio, usque ad Praefecturam Simeo-
nis cognomento *justi*, Pontificis Maxi-
mi: *δικαίς ἐπικληθέντος* (ita Josephus)
διὰ τε πρὸς τὸν θεὸν εὐσεβὲς καὶ τὸ
πρὸς τὰς ὁμοφύλους εὐνεν. In hoc enim
uno Synagogam ad extremum de-
fecisse, post Collegas paulatim omnes
fato functos, traditur in *Pirke Abbot*
cap. I. §. 2. his verbis: שמעון הצדיק
היה משיירי כנסת הגדולה
Simeon
justus fuit ex reliquiis Synagogae Magnae;
five, quod eodem redit: *Synagoga M.*
expiravit tandem cum Simeone justo.

VIII. Atque hos eo, quo diximus, *Ratio*
modo ac tempore convocatos vulgato *appella-*
& specioso quidem nomine, nihil in *tionis ex*
Rabbinorum scriptis celebrius, nihil *mente*
Hebrae-
famofius, *אנשי כנסת הגדולה* VI- *orum.*
ROS CONGREGATIONIS five CONSILII
MAGNI, vulgo SYNAGOGAE MAGNAE
(voce latiore sensu accepta) vel ea de
causa appellatos perhibent, *שהחזירו*
את הגדולה ליושנה *quod Majesta-*
tem

tem (sic loqui amant) in pristinum statum restituerint. Revocatis nempe in usum tribus Dei titulis (הגדול הגבור והנורא *Nebem. IX. 32.*) post δοξολογίαν Mosis Deut. X. 17. longo seculorum tractu haëtenus à nemine frequentatis; quos illi jam tum Orationi cui-dam ab argumento אבות dictae, quae inter *Octodecim Benedictiones* prima est, inseruisse hodieque Judaeis creduntur. Vid. Talmud Hieros. *Megilla fol. 70. col. 3.* itemque Babyl. *Foma fol. 69. 2.*

Quo postremo loco pro גדולה *Majestate* legunt עטרה adeoque eorundem opera & *Coronam* restitutam esse dictitant: Qua quid sibi velint, infra disquirimus. Atque hinc ergo nomen jam olim Magnae Synagogae Viris adhaesisse Gemaristis placet. Explicatius tamen & verius, si quisquam vere, DON ISAACUS ABARBANEL in Praefatione Libri quem נחלת אבות inscripsit, sic nuncupatos ait, לפי שנתקבצו להתקן תקנות ראויות להישיר את העם ולהחזיק את בדק התורה
Eo quod congregati fuerint ad sanciendum Constitutiones regendo populo & rupturae Legis instaurandae aptas.

IX. Scriptoribus Judaicis recentioribus vulgo בית דינו של עזרא *Senatus Ezrae* audiunt ; de quo supra. Chaldaico idiomate sunt אנשי כנישתא רבתא Quae appellatio non nisi sono differt ab Hebraea saepius allata. Exstat apud Auctorem *Targumi in Canticum* (ipso tamen Talmude longe inferiorem , sicut deinceps ostendemus) qui ad verba Cap, VII. 3. *Venter tuus est velut acervus tritici conseptus rosis* , istam attexuit παράφρασις : אוצריהון מליין מן מעשר קודשא ונדרא ונדבתא דסייגו להון עזרא כהנא זורובבל וישוע ונחמיה וטרדכי בלשן אנשי כנישתא רבתא דמתילין לוורדין בגין די יהי להון חילא למיעסק *Horrea ipsorum* (de Judaeis è Babylone reducibus dictum vult) *plena sunt decimarum ac rerum votivarum & voluntariarum* , quas veluti sepem statuerant ipsis Ezras Sacerdos , Zorobabel , Josua , Nehemias , Mardocheus , Bilsan , Viri Synagogae Magnae : qui assimilantur Rosis , quoniam potes erant die noctuque Legis studio incumbere. Quicquid sit , si vocem

C 2

specte-

spectemus, *Magna* haec Synagoga non abs re dici videtur opposita ad conciliabulum & coetum quemlibet exiguum, qualem כְּנִישָׁתָא זוֹתִי (Hebraice קִטְנָה כְּנִסָּה dixeris) *Synagogam Parvam* appellant Gemarici in *Megilla fol. 26. 1.*

*Rectius
Consi-
lium si-
ve Con-
grega-
tionem,
quam
Syna-
gogam
Mag-
nam di-
xissent
veteres
Rabbi-
nismi
Stato-
res.*

X. Neque vero monere hoc loco attinet, quod res ipsa loquitur, toto (ut dicitur) genere diversissimam esse Synagogam illam, de qua nunc sermo nobis est, à Synagoga quantumvis magna & frequente (קְהֵלָה גְּדוּלָּה) sic stricte appellata, hoc est, à coetu quodam sacro, ad lectionem Legis Mosaicae ac precum & pietatis officia collecto; qualem Judaei aeque כְּנִסָּה *Congregationem*, ipsum vero conventus locum בֵּית הַכְּנִסָּה *Domum congregationis* vocitant: nos Graeco vocabulo in Sacris tritissimo per metonymiam συναγωγὴν (*Synagogam*) dicere consuevimus. Sed contra hic Synagogae vocabulum, quemadmodum & alibi Sacris Scriptoribus (Huc refer Matth. VI. 5.) in genere conventum quemcunque sive publicum, sive privatum designat. Unde, qui primitus Synagogae Magnae Hebraeam appellationem Latina civitate

tate donarunt (in his PETRUS GALATINUS *de Arcanis Cathol Verit. Lib. I. cap. 1. & 2.*) meo quidem iudicio longe minus ambiguitatis atque obscuritatis ex sua interpretatione peperissent, si notione ex vulgi usu multo latius patente *Concilium* sive *Congregationem* potius, quam *Synagogam Magnam* insignivissent. Quibus animadversis, facile quoque intelligitur, plurimum interesse inter hunc, de quo dicimus, coetum atque inter *Synagogam* quandam *Superiorem* (כְּנִישָׁתָא עֲלִייתָא) cujus fit mentio in Talm. Hieros. *Schabbat fol. 3. 1.* traditurque confedisse in ea aliquando Legis Doctores ac cibum fumfisse. Talis vero Synagoga quid sibi velit, hujus non est loci, ut multis disputemus.

XI Juvat coronidis loco huc velut laciniam adnectere R. OBADIAE de *Vulgata de Judaeorum sententia de S. M. ex R. Bartenorio summatim proponitur.* BARTENORA commentationem ad *Pirke Abbot cap. I. §. I.* Qua ipsis ferme Gemarae verbis suam & tribulium suorum de ratione Synagogae Magnae sententiam exponit; nec non ea, quae dicta sunt in superioribus, haud leviter illustrat atque confirmat. Verba sic sonant: אֲנִישׁ כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה ק"ך

וּקְנִיִּים

C 3

זקנים היו זרובבל שריה רעליה
 מרדכי בלשן שהיו בימי עזרא
 כשעלו מן הגולה בבית שני ומכללם
 חגי זכריה ומלאכי ונחמיה בן
 חכליה וחבריהם ונקראו כנסת
 הגדולה לפי שהחזירו העטרה ליושנה
 שמישה אמר האל הגדול הגבור
 והנורא באו ירמיה ודניאל ולא
 אמרו גבור ונורא והם החזירים
 כבתחלה לפי שאמרו הן הן גבורותיו
 הן הן נוראותיו שאלמלי כן היאך
 אומה כזו יכולה להתקיים מפני
 כמה אומות והם אמרו הרבה
 דברים אלא שלשה דברים הללו
 אמרו שיש בהם קיום התורה

*Synagoga Magna CXX. Seniores erant :
 videlicet Zorobabel , Seraias , Realias ,
 Mardocheus Bilsan ; qui stante Templo
 Secundo Ezrae temporibus floruerunt , cum
 reduces à Captivitate facti essent. Ex ho-
 rum quoque numero erant , Haggaeus , Za-
 charias , Malachias , Nehemias Hecheliae
 filius (sic distinguitur ab Homonymis ,
 quos vide Nehem. III. 16. VII. 7.) &
 collegae eorum. Dicuntur autem Synago-
 ga*

ga Magna, eo quod Coronam (verba sunt Gemarae Joma fol. 69. 2.) vetustati suae restituerint. Nam cum Moses (Deut. X. 17.) Deum dixisset Maximum, Potentem ac Terribilem, contra Jeremias & Daniel Potentem eum ac Terribilem non vocassent, illi (Viri S. M) utrumque hoc attributum ad divinae Majestatis titulum adjecere, cum dicerent: *Tanta Dei est potentia! Terror ejus! Absque eo enim esset, gens tantilla tot inter alias subsistere non posset. Hi vero quamvis complura decreta condidere; tamen tria duntaxat scripto consignata sunt: quod in iis fundamentum Legis positum esset.* Ita Bartenorius.

C A P. III.

Quo Status Controversiae distincte exponitur.

S U M M A.

§. I. II. Excipiuntur nonnulla, de quibus nunc lis non movetur. III. Alia in dubium vocantur. IV. Quaeritur, an Synagoga Magna in rerum natura quondam exstiterit, nec ne? V. Patroni sententiae affirmativae. VI. Ne-

gativa eligitur. VII. A qua uec abhorrent quidam Scriptores Christiani. VIII. Scopus Tractationis.

§. I.

Excipiuntur nonnulla, de quibus nunc lis non movetur.

HActenus ad mentem Judaeorum Magnae Synagogae historiam perduximus. Jam vero eam nostram non facimus litem, qua disquiritur, numquid Ezras סופר מהיר בתורה משה Scriba promptus in Lege Mosis (quem id sua virtute atque eruditione elogium promeritum constat, ut *induxisse animum quaerere Legem Domini & praestare eam, atque docere Israelitas statuta ac judicia* diceretur Ezr. cap. VII. 10.) una cum nonnullis è Babylone reducibus, sive Prophetis, sive aliis quibuslibet Legis Mosaicae & Sacrarum Literarum peritis, neglectos hactenus (uti volunt) & dispersos sacros Codices collegerit? Collectos, quotquot tunc exstabant, atque à spuriis secretos certo numero in ordinem redegerit? Denique novos suapte ac illorum manu exaratos adjecerit? De quo inter Criticos vel audacissimos passim convenit. Neque vero negari potest, quod ex effectis colligitur, quae

quae supersunt Librorum Sacrorum recensitorum, digestorum, ac noviter compositorum, fuisse per illud tempus ac paulo post viros doctos, prudentes, pios atque Zelotas, qui instaurandis rebus Ecclesiae collapsis operam diligentem feliciter navarunt.

II. Multo minus inficiabimur, eundem Ezram, cum adhibito in societatem ac laboris subsidium uno alterove praecipuae dignitatis viro, pro ea, quae data sibi à Persarum Rege erat, *αὐτονομία* & suis legibus utendi facultate, non solum Disciplinam Ecclesiasticam secundum ritum Legis Mosaicae reformasse; verum etiam, constitutis & amandatis per ditionem Judaicam iudicibus, forum ac dicasteria ex integro renovasse. Qua de re ipsius Ezrae pariterque Nehemiae Historia nos dubitare non finit. Imo vero demus etiam, post fata Ezrae & Nehemiae interjecto tempore quaecunque tribunal è Proceribus conscriptum erectumque Reipublicae cum aliqua potestate praefuisse: sine quo belli ac pacis munia recte obiri non potuisse videantur. Refragante tamen rerum id temporis gestarum memoria, è qua penes Pontifices summam administrandae Reipublicae,

cae, formamque adeo regiminis tum prorsus *Democraticam*, non *Aristocraticam* fuisse haud obscure colligitur. Vid. JOSEPHUS *Antiqq. Jud. Lib. XX. cap. 8.* Cui proinde Confessui paulo post libertatem per Hasmonaeos reditam Magnum Synedrium Hierosolymitanum aut primam debere originem, aut certe restitutam potestatem inter Eruditos constat.

*Alia in
dubium
vocan-
tur.*

III. Meritissimo tamen summaque cum ratione dubitabimus, an sub idem tempus, quo purior & defaecatior Ecclesiae doctrina ab ipsis Viris Θεο-
πνεύστοις facta tecta conservata & strenue inculcata in recenti memoria versabatur, tali ac tam numerofo tamque diuturno Confessui locus fuerit, qualem μετὰ πολλῆς φαντασίας à Talmudicis & recentioris aevi Judaeorum Magistris supra adumbratum vidimus. Qui ad id animo omnibusque viribus fit adnixus, ut, praeter labores Sacrae Paginae impenfos, sane laudatissimos (si tam omnes genuinos atque ab ipsis profectos!) cum primis parturienti Pharisaismo, quod illi vellent, manus obstetrices admovisse, atque omne genus Traditionum plaustri decumanam portam aperuisse, iisque adeo contra

tra Heterodoxorum quorumlibet cavillationes pondus addidisse videretur. Etiam si ullibi apud eorundem temporum Scriptores, tam sacros, quam Profanos, nec vola ejus nec vestigium extaret.

IV. Ut huc denique omnis de Viris Synagogae Magnae quaestio redeat: Utrum ejuscemodi Curia reapse olim Hierosolymis suscitata? An verius, imo potissima cum ratione, ad *Sam-bathionaei Fluminis Oras*, vel in *Utopiam*, five (ut Erasmus) *Nusquamam* Thomae Mori, hoc est, ad suaves ludos dulciaque somnia longissime amandandum sit, quidquid ea de re in veritatis fraudem commenti sunt Talmudistae frequentes fabularum institores?

Quaeritur, an Synagoga Magna in rerum natura quondam exstiterit, nec ne?

V. Prius post Judaeorum universitatem è Nostratum numero, si non propugnant data opera, saltem non averfantur admodum, Eruditissimi & Magni nominis Philologi, JOHANNES DRUSIUS *Observ. Sacr. Lib. XVI. cap. XXIII.* JOHANNES BUXTORFIUS *Tiberiad. cap. X.* JO. HENRICUS HOTTINGERUS *Thesaur. Philol. Lib. I cap. II.* JOHANNES SELDENUS *de Synedriis Lib. II. cap. XVI.* PETRUS DANIEL HUETIUS *Demonstrat. Evang.*

Patroni sententiae affirmativae.

Evang. Propos. IV. cap. XIV. de Can. Libror. Sacr. innumeri alii, qui eos quidem sequuntur duces atque antesignanos, rem tamen eandem non ad unam hypothesin trahunt; ut suo loco ostendamus.

Negativa eligi-
tur.

VI. Nos Posteriores Sententiam eo majore cum fiducia, atque adeo citra temeritatis notam ac dissentientium invidiam, tuebimur, quo in eandem proniores sunt Viri rerum Judaicarum Consultissimi: quotquot ab anticipata opinione liberi veritatem haud indigere figmentorum patrocinio firmiter statuerunt.

A qua
nec ab-
horrent
quidam
scripto-
res Chri-
stiani.

VII. In his familiam suo jure ducit JACOBUS ALTINGIUS in *Epistola ad Ant. Perizon. inserta Oper. Tom. V. p. 382.* Id animadverto, inquit, quemadmodum à Parkero de *Descensu Chr. ad Inf. Lib. 4. observatum*, Patres olim, quicquid auctoritatem habere voluerunt, atque usu diuturno observatum viderunt, cujus tamen primum auctorem ignorarunt, sub nomine Apostolicae traditionis commendasse; sic quoque, quae inter Judaeos vigeant incerti auctoris instituta, Viris Synagogae Magnae fuisse tributa, quae tamen revera non nisi humanam originem habent, & inter Phariseorum traditio-
nes

nes principem tenent locum, sub falso titulo ad θεοπνεύσεως relata. Synagoga Magna enim nec uno tempore, nec uno loco vixit, eoque Synagoga non fuit, verum commentum est Traditionariorum, qui nullum alioqui nexum παράδοσεως reperire potuerunt. Cum Altingio faciunt, FRANCISCUS BURMANNUS *Synops. Theol. Lib. IV. cap. XXXVII. §. 7. 8.* HERMANNUS WITSIUS *Miscell. Sacr. Lib. II. Dissert. III. §. 29.* CAMPEGIUS VITRINGA *Hypotyp. Hist. S. Period. VI. §. 80. 81. 82.* VALENTINUS ERNESTUS LOESCHERUS *de Causs. Ling. Hebr. Lib. I. cap. V. §. 17.* JO. FRANCISCUS BUDDEUS *Hist. Eccl. V. T. Tom. II. Period. 2. Sect. 6. §. 12.* Theologi Literarum Hebraicarum peritia Consummatissimi. Qui quidem aliud agentes, suppressis dubitandi rationibus, aut saltem leviter indicatis exstantioribus & passim obviis, ad institutum sufficere arbitrati sunt, modo sublestae rem esse fidei probe suo judicio perspicerent.

VIII. Quamobrem, prolatis in medium Argumentis, quae ea veri demonstratione gaudeant, qua major in rebus id genus dari non potest, eadem ostensuri sumus opera, quam parum aut prorsus nihil fidei Historiae Judaicae

Scopus
Tractationis.

daeis adhibendum sit, quamque circumspecto audiri eos oporteat iudicio; cum maxime quaestio est de rebus in sua gente antiquissimis temporibus gestis, quibus & alii testes non accedunt, & tales sunt, ut praeter difficultates internas, quibus sunt obnoxiae, nec ipsimet Auctores satis inter se conveniant; etiam si forte ad incrustandum stabiliendumque commune aliquod dogma confictae venditari ac circumferri soleant.

P A R S S E C U N D A

Qua Universam Synagogae Magnae
Historiam merum Judaeorum
figmentum esse pluribus
argumentis probatur.

S E C T I O I.

*Talmudicorum traditio de Syna-
goga Magna summam ad
examen revocatur.*

C A P. I.

*De silentio Scriptorum, tum coaevorum,
tum aetate proximorum, sacrorum
& profanorum.*

S U M M A.

§. I. *Veracis historiae criterium.* II. *Synagogam Magnam in rerum natura non fuisse probatur ex silentio Ezrae ac Nehemiae.* III. IV. *Diluitur obiectio.* V. *Fl. Josephi testimonium.* VI. *Idem aliis argumentis evincitur.* VII. *Non minus alte silent Scriptores aetate proximi.* VIII. *Quorum celebriores sunt Hi-*

*Historiae Maccabaicae conditores, Flav-
vius Iosephus, Iulius Africanus. IX.
Silentium Iosephi. X. Siracidae. XI.
Philonis Iudaei, Iosephi Gorionidae,
Chronici Hebraeorum Majoris ac Mi-
noris. XII. Scriptorum maxima ex
parte deperditorum. XIII. Auresta-
men fabellae praebent Karitae, Secta
antiquissima. XIV. Ut hac in re cum
Rabbanitis conveniant, & ut ab iis-
dem discrepent. XV. Karaeorum vero
suffragium nullius esse momenti demon-
stratur. XVI. Argumentum primum.
XVI. Argumentum secundum.*

S. I.

*Veracis
historiae
crite-
rium.*

Non sane leves sunt rationes,
quibus confarcinatae, ut ait il-
le, falsitatis convincitur alla-
ta in superioribus Iudaeorum narratio.
Quod ut nunc fiat manifestum, in as-
sensum facili negotio vel invitos per-
duxerimus, si, quod absque injuria
negari non potest, in quo omnes Cri-
tici aequae ac Historici conveniunt,
velut certissimum veri κριτήριον, illud
mox ab initio in subsidium vocemus
Axioma, ad praesentem causam valde
accommodatum: OMNIS HISTORIA

VE-

VERAX EST, QUAE, UTI RES GESTA EST, NARRATUR À PLURIMIS SCRIPTORIBUS COAETANEIS, VEL AETATI PROXIMIS, QUA RES GESTA EST: FALSA, AUT CERTE DUBIA, QUAE CONTRA. Τῆς γὰρ μὲν, inquit in consimili quaestione Josephus, ἀλεθῆς ἐστὶ τεκμήριον ἰστορίας, εἰ περὶ τῶν αὐτῶν ἀπαντες ταυτὰ καὶ λέγοιεν καὶ γράφοιεν. Οἱ δ'εἰ ταῦτα γράφειαν ἐτέρως ἢ ἴσως ἐνόμιζον αὐτοὶ φανεῖσθαι πάντων ἀληθέστατοι. *Verae siquidem historiae indicium est, si de iisdem rebus omnes eadem dicant atque conscribant, illi vero, cum haec aliter conscriberent (de Talmudis Compilatoribus dictum velim) quam alii, tunc demum sese omnium veracissimos probasse putabant.* Contra Apion. Lib. I.

II. Proclive est ad hanc veluti normam aut lydium lapidem exigere, quam tanto hiatu tantoque molimine Traditionum Parastatae venditant, Synagogae Magnae historiam. Frustra sit oportet, quisquis ante complura post natum Christum secula, quibus Talmud utrumque obsignatum est, vel merum Synagogae alicujus Magnae nomen, nedum tantopore celebratum tot virorum Confessum in sacrae gentis Republica quaesiverit. Ecquis enim (ut ab ovo

Synago-
gam
Mag-
nam in
rerum
natura
non fuis-
se pro-
batur
ex silen-
tio Ez-
rae ac
Nehem-
iae,

D

rem

rem ordiar) adeo in restauratae post
reditum Judaeorum è Babylone Poli-
tiae & Ecclesiae Judaicae historia hospes
est, quin altissimum ea de re ubivis esse
silentium meminerit, cum maxime in
iis annalibus, quos summa fide ipsimet
Ezras ac Nehemias, illorum tempo-
rum Scriptores ἀκριβέστατοι, de rebus ad
sefe & Rempublicam pertinentibus
scriptos reliquere? Remne posterorum
memoria dignissimam multo magis
præteriri potuisse existimabimus, quam
mentionem ex. gr. Senatus, five Cu-
riac Patrumve Conscriptorum, in Hi-
storia Romana, aut Conciliorum ac
Synodorum in serie rerum antiqui-
tus in Christiana Ecclesia gestarum?
Quis est tam demens, ut Ezram am-
plissimum hoc Concilium, cujus sum-
mo cum honore Praeses ac Modera-
tor, imo & Auctor esset, reliquisse
intactum putet?

*Diluitur
objectio.* III. Equidem non imus inficias, me-
morari inter Judaeos eorum temporum
ראשי אנות *Principes*, nec non
Capita five *Antistites* paternarum fami-
liarum, quorum consilio in admini-
stranda Republica res magni mo-
menti gestas esse, patet ex Ezr. IX. 1.
Nehem. V. 7. VIII. 14. Magistratus
etiam

etiam ac iudices ab Ezra oppidatim
 (זקני עיר ועיר Ezr. X. 14.) con-
 stitutos, supra haud inviti concessimus.
 Utpote qui cum Ethnarchis illi demum
 erant *Judices & Censilarii*, quos, re-
 purgata ab hypocritarum & profano-
 rum hominum Scoriis gente Israeliti-
 ca, Deus mox ab exantlato exilio
 Babylonico sese redditurum promisc-
 rat *ut ab initio* Jes. I. 26. hoc est, iis
 temporibus, quibus ex Ægypto redu-
 ces iudicum imperio paruissent. Qua-
 re istam pariter Josepho sedere men-
 tem intelligitur, quoties *πρεσβυτέρων*,
 itemque *ἀρχόντων* Hierosolymitanorum
 mentionem injicit: quo nomine non
 Synedrium quidem aliquod (ut cum
 Judaeis nonnulli è nostratibus existi-
 mant) sive LXX. sive CXX. Sena-
 torum numero conscriptum, sed po-
 puli quoscunque Primores indigitat,
 conjunctis viribus salutis Reipublicae
 intentos. Vid. *Antiqq. Lib. XI. cap. 4.*

IV. At nullum vero in libris Ezrae
 ac Nehemiae non solum Synagogae
 alicujus Magnae, tanquam supremi
 Tribunalis, quod simul Synedrii (ut
 supra monuimus) vicem impleret, ex-
 stat vestigium, cujus tamen vel maxi-

me ratio habenda erat in ea historia; quae res populi sine regibus degentis persequitur; sed & complura Ezras Cap. X. Nehemias Cap. VIII. haud parvi momenti negotia à se gesta commemorant, quae illam tum rebus non praefuisse Curiam, prorsus indubitatum faciunt. Passim enim Disciplina Ecclesiastica populus coërcetur, Lex Mosaica publice praelegitur, foedus cum Deo instauratur, connubia cum gentilibus inita dissolvuntur, multi denique ex Optimatibus populi, Sacerdotibus atque plebejis, manu data se id posthac praestituros spondent. At Synagogae, aut Synedrii alicujus nulla in his aliisve id genus negotiis mentio. Tum vero multa Ezras & Nehemias, ambo Etnarchae à Persarum Rege delegati, suamet auctoritate moliuntur ac perficiunt, haud raro etiam ad concionem populi provocant, procerumque ipsimet corrigunt ac reprehendunt errores; quod facere eos potuisse, si tale Concilium jam tum exstitisset, nemo affirmaverit prudens. Ut taceam nunc, neutri horum convocandi hujuscemodi Senatus à Persis potestatem factam esse, quibus invitis ἀριστοκρατική τις πολιτεία in provinciam tributariam, qualis tum Judaea fuit, introduci non poterat.

V. Imo

V. Imo contrarium liquido patescit è Josepho, statum Reipublicae abhinc prorsus democraticum, summamque adeo rerum penes Pontifices, tanquam gentis personas principes, fuisse, exsertis verbis testante : Μετὰ δὲ χρόνον ἑλῶν αἰλώσεως ἐβδομήκοντα τῆς ὑπὸ τῶν βαβυλωνίων γενομένης, Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀπέλυσε τὰς ἐκ βαβυλῶνος Ἰσθαίρας ἐπὶ τὴν οἰκείαν γῆν πάλιν, καὶ συνεχώρησε τὸν ναὸν ἀναγεῖραι· τότε δὴ τῶν ὑποτρεφάντων αἰχμαλώτων Ἰησῆς ὁ τῷ Ἰωσεφῶ τὴν ἀρχιερωσύνην λαμβάνει. Οὗτος δὲ καὶ οἱ ἐκγονοὶ αὐτοῦ, πεντεκαίδεκα ἅπαντες, μέχρι βασιλείας Ἀντίοχου τοῦ Εὐπάτορος ἐπολιτεύοντο δημοκρατικῶς ἔτη τετρακόσια δεκατέσσαρα. *Exacto autem captivitatis Babylonicae septuaginta annorum spatio Cyrus Persarum rex dimisit è Babylonia Iudaeos, & reversis in antiquam patriam permisit templum denuo condere; quando Iesus Josedeci filius assumpsit summum sacerdotium. Hic & ejus posterī quindecim universi, usque ad regem Antiochum Eupatora (cum rerum potirentur Hasmonaei) NB. statum Reipublicae popularem rexerunt per annos 413. Antiqq. Lib. XX. cap. 8.*

VI. Neque porro credibile est, fieri potuisse, ut populus Judaicus modo Babylone reversus, maxime post fata

Fl. Jos.
sephi
testimo-
nium.

Idem
aliis ar-
gumen-
tis evin-
citur.

Ezrae ac Nehemiae, tam celeriter in deterius laberetur, si qua exstitisset Curia, cujus Officii pars praecipua fuisset tam tetrīs civium vitiis, passim à Prophetis Haggaeo, Zacharia, Malachia, atro carbone notatis, tempestive medicinam facere. Non solum enim ingens Legis neglectus Doctores invaserat, Malach. II. 8. unde in populo contemptus ejus atque oblivio sequebatur, Hagg. I. Malach. III. 14. sed & in foro justitia & fides laborabant, Zach. VIII. 16. 17. Judices προσωπολήπται erant, Malach. II. 9. vulgus in Levitici cultus Officiis, si quando iis vacandum, dicis veluti causa & perfunctorie versabatur; verbo: *quisque, quod rectum videbatur in oculis suis, faciebat.* His denique addimus, quod si vel maxime ea tempestate talis ac tantus Prophetarum & Legis peritorum Confessus Hierosolymas confluxisset, sane Malachias, ipse Synagogae hujus (quemadmodum Judaei volunt) Adfessor, in Collegas injurius dicendus erat, siquidem posthabito neglectoque horum consilio populum ad solos Sacerdotes remittat, quorum *labia observarent scientiam & Lex requireretur ex ore ipsorum*, Malach. II. 7.

VII. Haftenus illorum temporum annales excuffimus, quibus Scriptores Sacri omni exceptione maiores & nascenti Synagogae æquales summa fide atque accuratatione rerum gestarum memoriam consignarunt. Quanquam vero horum silentium sic satis validum nobis argumentum praebeat ad rei, de qua disputamus, incunabula in discrimen falsitatis adducenda; lubet tamen ulterius per aetatem proxime subsequentem oculos circumferre, ac serio dispicere, numquid forte Synagoga ista Magna temporis progressu ad eam nominis celebritatem adoleverit, ut (si Diis placet) multo habita sit dignior, cujus memoria ad seram posteritatem transmitteretur. Qua in re non incommode versabimur, si pro ratione instituti primum Scriptores in medium proferamus, quos suis operibus, siue integris, siue mutilis, ad nostra usque tempora servatis aetatem rei gestae propinquam illustrasse constat. Notandum igitur, ab excessu Nehemiae Sacrorum Historicorum ultimi (qui ex probatissimorum Chronologorum sententia justam historiam intra imperii Artaxerxis, siue Longimani, siue Mnemonis, terminos continet)

Non minus alte silent Scriptores aetate proximi.

solido ferme IV. Seculorum spatio, usque ad novissimum Reipublicae Judaicae excidium, *singula quidem*, si Josepho credimus, *conscripta esse*; at non tamen prioribus simili fide habita, eo quod non fuerit certa successio Prophetarum.

Ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξε, inquit, μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς χρόνος γέγραπται μὲν ἕκαστα πίστεως δ' ἔχ' ὁμοίας ἡξιώται τοῖς πρὸ ἑαυτῶν, διὰ τὸ μὴ γενέσθαι τὴν τῶν προφητῶν ἀκριβῆ διαδοχὴν. *Contra Apion. Lib. I.* Atque hinc passim videas, Scriptores Judaicos, ubi ad eam aetatem suae gentis historiam perduxere, novam quasi rerum narrandarum Epocham exorsuros, istud subnectere ἐμβόλιμον: מכאן ואילך ה'ט

אזנך ושמע דברי חכמים *Hinc & deinceps inclina aurem tuam, & audi verba Sapientum. Confer Seder Olam Zuta.*

Quorum celebriores sunt Historiae Maccaicae conditores, Flavii Jose-

VIII. Licet vero sub idem tempus virorum Θεοπνεύτων successio ordinaria cessaverit; non desunt tamen posthac Scriptores fide historica dignissimi, non sine provida Dei cura ad nostra usque tempora translati, qui id suae fidei & existimationis interesse arbitrati sunt, ut rerum abhinc gestarum, si non omnium & minutissimarum, sal-

saltem exstantiorum memoriam aeternitati consecrarent. Horum facile praestantissimos Eusebius allegat in Chronico ad annum Artaxerxis Μακρόχειρος XXXII. *Huc usque*, inquit, Hieronymo interprete, *Hebraeorum divinae Scripturae annales temporum continent. Ea vero, quae post haec apud eos gesta sunt, exhibemus è libro Maccabaeorum & Iosephi & Africani scriptis, qui deinceps universam historiam usque ad Romana tempora prosecuti sunt.* Atqui vero, ut dicam quod res est, de summis hisce gravissimisque Scriptoribus, Flavio Iosepho puta, Julio Africano & historiae Maccabaicae Auctoribus Anonymis, si vel fidiculis exquiras, tantum tamen abest, ut hilum sibi aut iis, quos exscripserant, de Concilio ejuscemodi Hierosolymitano innotuisse extorqueas, ut ne nomen quidem Μεγάλης Συναγωγῆς cognitum & exploratum habeant.

IX. Namque, ut libros Maccabaicos non solum, qui vix altius, quam ad Synagogam (liceat supponere, quod in quaestione est) mox exspirantem, aut plane deletam, adsurgunt, procul dubio FLAVIUS JOSEPHUS, diligentissimus rerum Judaicarum Scriptor, & veritatis tam studiosus, ut cuilibet mun-

*phus,
Julius
Africanus.*

*Silentium
Iosephi.*

mundiali Historico (voce utor *Sulpicii*) quicunque sane ex certissimis dari potest, par sit, rem notatu dignissimam eo in loco nequaquam dissimulasse putandus est, in quo data opera res gestas ac vitam Ezrae effusis laudibus praedicavit descripsitque. Vid. *Antiqq. Lib. XI. cap. 5.* Aut certe, si aevi esset recentioris institutum, opportune tum attigisset, cum de suae gentis Historicis, deque Librorum Sacrorum ratione differit, *Contra Apion. Lib. I.* Quandoquidem horum partem aliquam à Synagogistis conscriptam, ac eum in ordinem, quo hodieque sunt conspici, singulos fuisse redactos Judaei tradunt. Idem prorsus de JULIO AFRICANO, aetate multo inferiore & Originis familiari, cujus servata ab Eusebio aliisque fragmenta exstant, dictum esto.

Siracidae.

X. Quod si tamen illorum, quos modo excussimus, Historicorum, ab aetate Synagogae paulo remotiorum, silentium tanti haud esse momenti existimetur, ut vel hinc res in quaestione posita jure in suspicionem falsitatis adduci queat; dubium non est, quin majus adhucdum robur huic argumento accedat ex eo, quod praeterea *Siracides* (סִירָאִידֵּס בֶּן דָּוִד vocant Talmudici) Ever-

Evergetae II. Ægyptiorum regi acta-
 suppar, in eodem ipso Capite, puta
Quinquagesimo, quo ad historiam Si-
 meonis *Iusti* (Nam de eo sermonem esse
 docet SCALIGER *Animadv. in Chron.*
Euseb. p. m. 137.) nihil reliquum facit
 eorum, quae cum ad vitae bene actae
 morumque integerrimorum, tum ad
 auctoritatis apud populum ac officii
 ejus encomium spectabant, quam al-
 tissime tamen fileat de Concilio quo-
 dam Magno, cujus ille Adsestorianam
 dignitatem solus (quod vellent Judaei)
 in longissimum tempus protraxisset.
 Quae res, cum pariter ad eximium ra-
 rae longaevitatis ejus praeconium per-
 tineret, in tam luculento προσωπογρα-
 φίας specimine absque ratione fontica
 praeteriri non poterat; si jam tum ex-
 tra omnem dubitationis aleam positum
 fuisset, quod de Simeone isto, Ponti-
 fice maximo, Judaei sciscunt: nempe
 exstitisse eum משי"ר' כנסת הגדולה
 è reliquiis Synagogae Magnae, sive, quod
 eodem redit, Collegium istud in eo
 defecisse.

XI. At neque magis quidquam hu-
 jus rei innotuit Philoni, Iosepho Gorio-
 nidae (quisquis ille est) & utrique He-
 braeorum Chronico Majori ac Minori,
 vulgo

Philonis
 Judaei,
 Iosephi
 Gorioni-
 dae,

Chro-
nici He-
braeo-
rum
Majoris
ac Mi-
noris.

vulgo *Seder Olam Rabba* & *Seder Olam Zuta*. Quorum hoc quidem, Talmu-
di Babylonico aetate suppar, Chronici
Majoris est compendium ad recentio-
ra tempora deductum; illud verò à
JOHANNÉ MORINO, JACOBO BASNAGIO,
aliis, incassum novitatis postulatum,
non modo Talmud utrumque, Hiero-
solymitanum & (quod non uno in loco
ipfius mentionem injicit) Babyloni-
cum, sed & Libellum *Pirke Abbot*, si
non & *Mischnam*, aetate superat. Quo-
circa ab hujusce Chronici silentio,
tanquam de re quapiam, quam Tal-
mude inferiores omnes Chronologi
plenis buccis praedicant, haud leve
argumentum, praeter ea, quae viri
docti huc contulere, insuper peti posse
mihi videtur, ad ultimam & genui-
nam aetatem ipsi asserendam; tametsi
quaedam supposititia à recentiore ma-
nu ad calcem Libri sint adjecta, quod
nec diffitentur Judaeorum doctissimi.
Vid. Cl. JOHANNES MEYERUS *Praefat.*
ad Seder Olam & *Annotat. p. 242. seqq.*
Haec obiter.

Scripto-
rum
maxi-
ma ex
parte
deperdi-

XII. Tacemus nunc rerum Judaica-
rum Scriptores deperditos, *Hecataeum*,
Aristobulum, *Demetrium*, *Eupolemum*;
quorum loca quaedam exstantiora &
ad

ad haec ipsa tempora quam proxime ^{torum} adfurgentia, post Josephum contra Apionem, in Stromat^{on} Librum I. Clemens Alexandrinus transcripsit. Sed aequè in horum fragmentis, quantacunque ad nos pervenere, ne γὰρ quidem, reperire est de famosissimo numerosissimoque Confessu illo, qualem Talmudici in foecundo fabularum cerebro depingunt.

XIII. Ut mirari subeat equidem, ^{Aures tamen fabellae praebent Karai.} solos Karacos, Judaeorum Sectam cetera minus credulam traditionumque ^{tae, secta antiquissima.} omne genus insanæ multitudini infensam, quos inter ac Phariseos μέγα χάσμα & ferale discidium esse nemo ignorat, non obstante ipsius Sacri Codicis atque universae vetustatis silentio, Traditionariorum Idolum illud tantum non aequis, ut ita dicam, humeris circumferre, neque id averfari admodum in suarum rerum ac dogmatum Commentariis. Dummodo ex uno *Mardocheo*, Karaita recentiore, opera Viri Clarissimi JOHANNIS CHRISTOPHORI WOLFII nuper in lucem protracto, aestimare omnes par sit. Verum, quoadusque illi hoc in negotio cum Rabbanistis conveniant, & qua ratione ab iisdem dissentiant quoque,

que, tum, qua ab origine traditio haec ad ipsos disseminata sit, de eo quidem nobis nunc exponendum est.

Ut hac
in re
cum
Rabba-
nitis
conve-
niant,
& ut ab
iisdem
discre-
pent.

XIV. Scilicet in hoc Karaeorum Doctores cum Rabbanistis conspirant, ut in serie illorum, per quos suae fidei capita (דת האמת אשר הוא דת)

Doctrinam veram illi vo-
cant, quae est Scripturariorum) inde à
Mose usque ad Jeshudam Tabbaei filium,
suae Sectae conditorem & Simeonis fi-
lii Schetachi συγχρονον, successive pro-
pagata esse volunt, haud secus ac Ju-
daeï Pharisaizantes CXX. virale Col-
legium sub Synagogae Magnae titulo
Ezrae adfocient, idque illius Syne-
drium vocitent, cujus ipse olim Prae-
ses ac Moderator exstitisset. Divor-
tium autem ab iisdem faciunt, con-
tendentes non promiscuam eos traditio-
num invexisse molem, sed כל התקנות

והמנהגים הטובים והגדרות והסייגים
שהודו בהם כלם כי לכלם רמז
Cunctas ומיוע מן התורה הכתובה
bonae notae constitutiones & ritus, cau-
telas item ac sepimenta Legis; quae id-
circo communi consensu omnes amplexi
essent, quod omnibus indicium & praesi-
dium

dium in Lege scripta fuisset. Ita nec Si-
meonem Justum faciunt Magnae Sy-
nogogae membrum, multo minus il-
lam tanto interjecto tempore in eo de-
fecisse cum Traditionariis opinantur,
sed demum ab hoc Synedrio ad interi-
tum vergente de rebus scitu necessariis
fuisse edoctum; quemadmodum ex
R. Japheto Zairi filio, Karaita, refert
Mardocheus cap. IX. Denique, prae-
terquam Ezrae, nemini post Mosen ac
Josuam Synedrium attribuunt; contra
quam Pharisei faciunt, qui in serie
priscorum hominum promiscue omni-
bus etiam Prophetis, tanquam Praesi-
dibus, nescio quem Senatum ad latus
collocant, fidum suarum traditionum
& Legis Oralis custodem.

XV. Sane vero ne sic quidem à Rab-
binorum offuciis satis sibi cavent re-
centiores Karaeorum Scriptores, ut ne
ab illis sibi imponi patiantur, quibus
solis obstetricantibus factum est, ut
primum omnis haec fabella in dias lu-
minis auras protraheretur. Id quod rem
esse, non conjecturam, liquido pate-
bit, si cogitemus, Sectam quidem Ka-
raiticam sat esse antiquam, imo ad ipsa
Pharisaismi primordia quam proxime
adsurgere, quemadmodum id contra

*Karaeo-
rum ve-
ro suf-
fragium
nullius
esse mo-
menti
demon-
stratu.*

Johannem Morinum & Richardum Simonium affatim comprobatum dedit *Jacobus Triglandius* in Diatriba de Secta Karaeorum ; at vix tamen tanti esse ceterioris aevi Karaeorum testimonium, ut fidem mereantur in iis rebus, quae longissimis retro temporibus contingere, maxime si tales fuerint, ut Scriptorum veterum probatissimorum auctoritas non accedat : cujusmodi Synagogae istius Magnae historia est, ut mox evicimus.

*Argu-
mentum
Primum*

XVI. Etenim compertum est hactenus inter eruditos harum antiquitatum Scrutatores, non proflare hodie-
num ullum istius Sectae Scriptorem, qui à nato Christo Seculum Nonum superet ; nedum Octavum, qua aetate quidam *Adamus Ben David* Karaeorum res antehac Rabbanistarum injuria oppressas restituit. Mirum ergo videri non debet, si feri Karaismi instauratores & hyperaspistae, ob ingentem inter suos Historiae antiquae defectum, nonnulla à Rabbinorum Schola ad se derivaverint, quorum apud omnes in confesso esse veritatem opinati fuere, & quae, si non facere ad rem suam, saltem non obesse videbantur. Sane idem saepius ab ipsis factitatum esse in rebus

rebus id genus, quae illorum dogma non arietant, facile exemplis commonstrari posset, si id nunc ageretur. Quidni eos & Synagogae Magnae historiam è trivio arripuisse ac aliunde mutuatos esse putemus, quam ipsis ferme Rabbinorum verbis non uni difficultati obnoxiiis concipiunt?

XVII. His adde, quod ex ipsorum. *Argumentum secundum.*
met haud defint Scripturariorum grege, qui suarum rerum, ne dicam, antiquissimarum historiam inter suos densissimis ignorantiae tenebris sepultam esse, adeoque ingenti laborare defectu, ingenue confessi fuerint. Quem proinde defectum in numero illorum, per quos suam doctrinam inde ab aevo Mosaico usque ad prima Schismatis incunabula propagatam volunt, non aliunde, quam è commentitia Rabbinorum שלשה הקבלה

Catena Doctrinae ore acceptae suppleri oportuit. Audiamus supra laudatum *Mardochaeum* de suae Sectae instauratoribus, quondam Arabum ditioni subjectis, in Responsionibus ad *Jacobi Triglandi* Quaestiones cap. VII. לא

חששו להעתיק זכרונות ודברי הימים
והמעשיות E

והמעשיות העוברות כי היו ידועות

בניהם *Nullam, inquit, collocarunt operam in rebus gestis & historiis antiquioribus recensendis quippe quae inter ipsos notae essent. Et mox: ובהתוך כך נשכחו*

המעשיות מבין עמינו ולא נתברר

לנו *Hinc factum est, ut historiae oblivioni, traderentur à populo nostro, neque illae nobis adeo perspectae essent.*

C A P. II.

Quo Traditionis universae de Synagoga Magna Origo & πρῶτον ψεύδος eruitur.

S U M M A.

- §. I. Transitur ad aliam argumentorum classem. II. Synagogae Magnae historia fabulam redolet in Traditionum praesidium excogitatam. III. Primum argumentum. IV. Secundum argumentum. V. Tertium argumentum. Locus ex R. Nathane. VI. Locus ex Maimonide. VII. Quartum argumentum. VIII. Omnis de Synagoga Magna traditio è Tractatu Pirke Abhot in ceterioris aevi Rabbanitarum Scholas dimanavit. IX. Ejus libri γνησιότης & anti-

antiquitas adstruitur. X. Et vindicatur ab objectionibus Clarissimi JOHANNIS CHRISTOPHORI WOLFFII. Responsio ad objectionem primam. XI. Responsio ad objectionem secundam. XII. Responsio ad Objectionem tertiam. XIII. Chaldaea Paraphrasis in Canticum ad quam aetatem assurgat. XIV. Post Capitula Patrum reliqua Synagogae Magnae historia suis Gemaristis originem debet.

§. I.

EXcussis Scriptoribus antiquissimis, qui aut Synagogistis aequales fuere, aut eos proxime omnium, qui exstant, aetate attigere, nec tamen reperto uspiam Synagogae istius Magnae Idolo, proximum nunc est, ut ipsam sacrae hujus Curiae compagem totumque adeo aedificium intus oculis collustremus. In quo cum sumus, per tot retro seculorum ordinem inde ad Judaeos novos, post alterum Reipublicae excidium superstites, descendamus necessum est, hujusce omnis traditionis Auctores & Hyperaspistas unicos: visuri qualia & quam proba sint, quamque

*Transi-
tur ad
aliam
Argu-
mento-
rum
classem.*

que apte cohaereant, quae vulgo ea de re circumferunt; verine illa studium, an δαλείαν τῆς ὑποθέσεως, nihilve adeo praeterquam audendi quodlibet fingendique arguant licentiam. Animus non est, singula, minima maxima, frustra- tim veluti concisa ad incudem revoca- re; neque id vero patitur nostri insti- tuti ratio & hujus opellae angustia. Sed quemadmodum in aedificiis vel firmis- sime coagmentatis usu venit, ut, exento caemento uno alterove, reliqua, licet firma videantur, luxata subsidant pau- latim in vacuum; ita in praesentiarum, summa tantum rerum dicendarum ca- pita persecuturi, in primis narrationis omnis πρῶτον ψεῦδος indicabimus. Dein- de praecipuas circa rem gestam difficul- tates & dubia proponemus; quibus excussis atque digne explosis caetera universa Traditio, quanta quanta est, sua mole corruat necessum est.

*Synago-
gae M.
historia
fabulam
redolet
in Tra-
ditio-
num
praesi-
dium*

II. Enimvero non anxie conquiren- da sunt, quae ex ipsa Judaeorum nar- ratione, superius recensita, satis su- perque se produnt spuriae ac prorsus commentitiae traditionis vestigia. Quod si enim recta rem reputemus via, mul- taque, meminerimus, gentem ad fa- bulas, si qua alia, proclivem, passim
in

in veritatis fraudem comminisci, quibus aut suam prae universis terrarum gentibus praerogativam & existimationem, statum suum, cum olim, tum in posterum, felicem, rerumque omnium affluentiam exaggerent, aut certe, quae prora eorum ac puppis est, continuam *Legis*, quam vocant, *Oralis* propagationem factam tectam praestent; facile adducimur, ut credamus, non minori cum ratione de illorum veritate dubitari posse, quae ad incrustandum hocce Concilium per ora Patrum tradita circumferunt. Eoque magis, quod originem sequiori aevo debeant, quo ex Pharisaismi carcinomate una cum ingenti mole foeda Traditionum corruptio invaluit: quibus demum Judaei novelli, omne genus *δευτερώσεων* propolae, adversus dissentientium sive suarummet Sectarum, sive Christianorum, cavillationes novo quasi tibicine subveniendum rati, subdolum illud de Synagoga quadam Magna commentum excogitarunt.

III. Quorsum enim, obsecro, auri-
gantur illa in fronte Tractatus Misch-
nici *Pirke Abbot* (unde tanquam ex in-
felici lerna in Gemaricorum ac citerio-
ris aevi Rabbitorum scholas dimanasse

*Primum
argu-
men-
tum.*

omnem de sacro hoc Concilio historiam suspicor) משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה *Moses accepit Legem* (Oralem)

è monte Sinaeo, tradiditque illam Josuae: Josua Senioribus: Seniores Prophetis: Prophetæ vero tradidere eam Viris Synagogæ Magnæ, nisi illuc demum, ut viam probe muniant tuto devehendis inde à Mose usque ad Simeonem Justum, in quo exspirasse Synagogam produnt ibidem, Legis ore acceptæ avitarumque traditionum plaustris? Quippe, cum luxatam, ut diximus, atque à demigratione Babylonica ad degenerantis usque Judaismi, hoc est, Pharisaismi primordia temporum injuria interruptam doctrinae per manus traditæ seriem metuerent, deque illa quomodolibet redintegrandâ postliminio cogitarent, in scenam magno numero producendi erant reduces è Babylonia Divis permixti Heroës, puta Prophetis adsociati præcipuæ auctoritatis viri, qui toto illo, quod effluxit, temporis intervallo istam quasi fabulam interluderent, eoque pacto haud par-
vum

vum ad firmandas Pharisaeorum partes momentum adferrent. Nec mirum; siquidem ea ipsa tempestate, maxime vero ab Ezrae & Prophetarum novissimorum excessu, dubium non est, quin turbatis & afflictis rebus civilibus insimul literarum ac Divinae Legis studia frigescerent, neque essent adeo magni nominis Doctores ejusmodi, qui sua interposita auctoritate ab interitu vindicarent totius *Legis*, ut loqui amant,

וּדְקָרוּקִים *Universalia* כָּלִלִים וּפְרָטִים *Particularia* & *Minutias*, imo & ista Magistrorum placita, quae totidem

הַלְכוֹת לְמֹשֶׁה מִסִּינַי *Decisiones Mo-*
sis traditas sibi è monte Sinaeo esse dicti-

טוֹרָה כָּל תּוֹרָה *tant, quaeque haud injuria*

הַרְחֻקוֹת אֲשֶׁר בְּדִבְרֵי הַקְּבִלָּה *Onus*

omnium absurditatum, in recepta Doctrina Orali obviarum, vocat Mardocheus

Karaita. Donec ad extremum immanis illa moles in uno recumberet *Si-*
meone Justo Pontifice maximo : qui,

ut primus omnium titulo plusquam Pharisaico superbiit, ὡς περ τὴν ἰδίαν δι-

καιοσύνην ζητῶν εἶπαι, ut loquitur Apo-
stolus, sic antiquissimum חֲכָמִים *τῶν*

Sapientum esse perhibent, quorum in

Opere Mischnico fit mentio.

Secun-
dum ar-
gumen-
tum.

IV. His accedit, quod nec alia desint ἐπιχειρήματα minime contemnenda, quae ante dictam famosissimam Legis Oralis Catenam, in quam Magistrorum recentiorum id genus scriptiones non nisi Commentariorum vice funguntur, non satis firmiter cohaerere, adeoque merum figmentum esse palam evincant. Neque enim de nihilo sunt dubia de Synedrio quodam, five LXX. Senatorum Confessu, tanquam Legis Oralis promo condo perpetuo, deque ejus inde à Mosis temporibus constante per longum seculorum tractum successionem moveri solita. Quibus equidem JOHANNEM SELDENUM, diffusae lectionis Virum, in Libro *de Synedriis* multo minus facturum fuisse satis haud temere existimem, si, quae multa specie huc contulit argumenta, ordine magis perspicuo disposuisset, nec crebris digressionibus, testimoniis alienis, sola Judaeorum credulitate innixis, fucum lectoribus vel perspicacissimis fecisset. Contra vero cordatior ac multo magis conveniens mihi semper eorum visa est sententia, qui juxta cum celeberrimo Ictorum ordinis Philologo, harum rerum aequissimo judice, non
quid

quid fecerit olim , aut faciat etiamnum
vesana gens Judaeorum , sed quam recte
faciat , id vero exquirendum arbitran-
tur.

V. Praeteriri hoc loco non potest, Tertium
argu-
men-
tum.
quod nec de Traditionum perpetua
concatenatione , atque harum inde à
Mose usque ad Synagogam Magnam Locus ex
R. Na-
thane.
non interrupta devolutione haud idem
Magistri omnes sentiant: quippe quas
alio alioque ordine, per alia atque alia
priscorum hominum ora & & aetates ,
deducunt. Quod ut palam fiat, juvat
inter se committere haud obscuri no-
minis Rabbitorum par, *R. Nathanem*
puta & R. Mosén Maimonidem ; quo-
rum ille hunc aetate praecessit quidem,
in partes tamen omnino pertrahere non
potuit. Ita autem ille in *Abbot cap. I.*
adjectis insuper pro more suo ad sin-
gulas epochas Scripturae testimoniis,
ne prorsus ἀκυρολόγως sic statuere vide-

יהושע קבל משה שנאמר
ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל
עדת בני ישראל : זקנים קבלו
מיהושע שנאמר עבדו העם את
ה' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים
אשר האריכו ימים אחרי יהושע
אשר

omnem de sacro hoc Concilio historiam suspicor) משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרה לאנשי כנסת הגדולה *Moses accepit Legem* (Oralem)

è monte Sinaeo, tradiditque illam Josuae: Josua Senioribus: Seniores Prophetis: Prophetæ vero tradidere eam Viris Synagogæ Magnæ, nisi illuc demum, ut viam probe muniant tuto devehendis inde à Mose usque ad Simeonem Justum, in quo exspirasse Synagogam produnt ibidem, Legis ore acceptæ avitarumque traditionum plaustris? Quippe, cum luxatam, ut diximus, atque à demigratione Babylonica ad degenerantis usque Judaismi, hoc est, Pharisaismi primordia temporum injuria interruptam doctrinæ per manus traditæ seriem metuerent, deque illa quomodolibet redintegrandâ postliminio cogitarent, in scenam magno numero producendi erant reduces è Babylonia Divis permixti Heroës, puta Prophetis adsociati præcipuæ auctoritatis viri, qui toto illo, quod effluxit, temporis intervallo istam quasi fabulam interluderent, eoque pacto haud parvum

vum ad firmandas Pharisaeorum partes momentum adferrent. Nec mirum; siquidem ea ipsa tempestate, maxime vero ab Ezrae & Prophetarum novissimorum excessu, dubium non est, quin turbatis & afflictis rebus civilibus insimul literarum ac Divinae Legis studia frigererent, neque essent adeo magni nominis Doctores ejusmodi, qui sua interposita auctoritate ab interitu vindicarent totius *Legis*, ut loqui amant,

וְדִקְדּוּקִים *Universalia* כללים ופרטים *Particularia* & *Minutias*, imo & ista Magistrorum placita, quae totidem

למשה מסיני *Decisiones Mo-* הלכות *sis traditas sibi è monte Sinaeo* esse dictitant, quaeque haud injuria כל טורה

הרחוקות אשר בדברי הקבלה *Onus* omnium absurditatum, in recepta *Doctrina Orali obviarum*, vocat *Mardocheus*

Karaita. Donec ad extremum immanis illa moles in uno recumberet *Simeone Justo* Pontifice maximo: qui, uti primus omnium titulo plusquam Pharisaico superbiit, ὡς περ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητῶν σῆσαι, ut loquitur *Apostolus*, sic antiquissimum חכמים τῶν *Sapientum* esse perhibent, quorum in

Opere Mischnico fit mentio.

Secun-
dum ar-
gumen-
tum.

IV. His accedit, quod nec alia de-
sint ἐπιχειρήματα minime contemnenda,
quae ante dictam famosissimam Legis
Oralis *Catenam*, in quam Magistrorum
recentiorum id genus scriptiones non
nisi Commentariorum vice funguntur,
non satis firmiter cohaerere, adeoque
merum figmentum esse palam evincant.
Neque enim de nihilo sunt dubia de
Synedrio quodam, five LXX. Sena-
torum Consequu, tanquam Legis Ora-
lis promo condo perpetuo, deque ejus
inde à Mosis temporibus constante per
longum seculorum tractum successionem
moveri solita. Quibus equidem Jo-
HANNEM SELDENUM, diffusae lectionis
Virum, in Libro *de Synedriis* multo
minus facturum fuisse satis haud teme-
re existimem, si, quae multa specie
huc contulit argumenta, ordine magis
perspicuo disposuisset, nec crebris di-
gressionibus, testimoniis alienis, sola
Judaeorum credulitate innixis, fucum
lectoribus vel perspicacissimis fecisset.
Contra vero cordatior ac multo magis
conveniēns mihi semper eorum visa
est sententia, qui juxta cum celeberrimo
Ictorum ordinis Philologo, ha-
rum rerum aequissimo judice, non
quid

quid fecerit olim, aut faciat etiamnum
vesana gens Judaeorum, sed quam recte
faciat, id vero exquirendum arbitran-
tur.

V. Praeteriri hoc loco non potest, Tertium
argu-
men-
tum.
Locus ex
R. Na-
thane.
quod nec de Traditionum perpetua
concatenatione, atque harum inde à
Mose usque ad Synagogam Magnam
non interrupta devolutione haud idem
Magistri omnes sentiant: quippe quas
alio alioque ordine, per alia atque alia
priscorum hominum ora & aetates,
deducunt. Quod ut palam fiat, juvat
inter se committere haud obscuri no-
minis Rabbinorum par, *R. Nathanem*
puta & R. Mosén Maimonidem; quo-
rum ille hunc aetate praecessit quidem,
in partes tamen omnino pertrahere non
potuit. Ita autem ille in *Abbot cap. I.*
adjectis insuper pro more suo ad sin-
gulas epochas Scripturae testimoniis,
ne prorsus ἀκυρολόγως sic statuere vide-

יהושע קבל משה שנאמר
ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל
עדת בני ישראל: זקנים קבלו
מיהושע שנאמר עבדו העם את
ה' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים
אשר האריכו ימים אחרי יהושע
אשר

אשר ראו את מעשה ה' הגדולה
 אשר עשה לישראל : שופטים קבלו
 מיהושע (מזקנים lege) שנאמר ויהי
 בימי שפוט השופטים : נביאים קבלו
 משופטים שנאמר ואשלח אליכם
 את כל עבדי הנביאים יום השכם
 ושלוח : חגי זכריה ומלאכי קבלו
 מנביאים : אנשי כנסת הגדולה קבלו
 מחגי זכריה ומלאכי והם אמרו
 שלשה דברים הוו מתונים בדין
 והעמידו תלמידים הרבה ועשו סייג

: *Josua accepit (Legem Ora-*
lem) à Moïse, quia dicitur (Num.
XXVII. 20.) Et impertiaris ei de glo-
ria tua, ut auscultent ei totus coetus
filiorum Israelis. Seniores acceperunt à
Josua, quia dictum est (Jud. II. 7.) Co-
luerat populus Dominum cunctis die-
bus Josuae, cunctis etiam diebus Se-
niorum, qui prolongarunt dies post
Josuam, qui viderant opus Domini
maximum, quod fecerat Israeli. Judi-
ces acceperunt à Senioribus scriptum est
enim (Ruth I. 1.) Fuit autem, quo
tempore judicabant judices. Prophetæ
acceperunt à judicibus, quoniam dicitur
(Jerem.

(Jerem. VII. 25.) Cum miserim ad vos omnes servos meos Prophetas , quotidie , diluculo & indefinenter. Haggaeus , Zacharias & Malachias acceperunt à Prophetis ; ab his Viri Synagogae Magnae , qui tria ista effati sunt : Estote tardi in iudicio : constituite discipulos multos : & facite sepem Legi. Hucusque R. Nathan.

VI. Prolixiorem horum seriem contexit Maimonides in praefatione ad Librum *ד' חזקה* Verum ita , ut locum Locus ex Maimonide. inter Synagogae Viros concedat Haggaeo , Zachariae , Malachiae , Prophetis ; quos hinc cum R. Nathane excludunt alii. Digna sunt verba ejus , quae & heic , sed semel tantum , integra legantur ; tum quod fere expositionis sat amplae loco esse possint eorum , quæ initio *לפני* Pirke Abhot habentur ; tum quod ipsimet *ὁμόφυλοι* nonnihil in his desiderent , quod jure improbari queat. Cujusmodi sunt illa , quae de Achia Silonita in sequentibus refert Maimonides. *Etiam si* , inquit , *Lex Oralis scripto consignata non fuerit , totam tamen Moses , Magister noster , in Senatu suo docuit LXX. Seniores. Eleazar autem , Pinebas ac Josua , tres illi , acceperunt eam à Mose. Josuae itaque disci-*

discipulo suo tradidit mandavitque Legem
 Orale[m] Moses, Magister noster. Ita
 Josua, quamdiu vixit, ore docuit, mul-
 tique Seniores acceperunt à Josua. Eli
 accepit à Senioribus & Pinebaso. Samuel
 accepit ab Eli & Senatu ejus. David ac-
 cepit à Samuele & Senatu ejus. Achias
 Silonita erat ex iis, qui ex Ægypto egres-
 si fuerant, Levita: qui, quod tum par-
 vus natus esset, Mosén docentem audiverat;
 accepit vero à Davide & Senatu ejus.
 Elias accepit ab Achia Silonita & Sena-
 tu ejus. Elisæus accepit ab Elia &
 S. E. Jehojada Pontifex accepit ab Eli-
 saeo & S. E. Zacharias accepit à Jeho-
 jada & S. E. Hoseas accepit à Zacharia
 & S. E. Amos accepit ab Hosea &
 S. E. Esaïas accepit ab Amoso & S. E.
 Michæas accepit ab Esaia & S. E. Joël
 accepit à Micchæa & S. E. Nabumus
 accepit à Joële & S. E. Habaccucus ac-
 cepit à Nahumo & S. E. Zephania ac-
 cepit ab Habaccuco & S. E. Jeremias
 accepit à Zephania & S. E. Baruchus
 filius Neriae accepit à Jeremia & S. E.
 Ezras & Senatus ejus accepere à Barucho
 & S. E. Senatus autem Ezrae sunt
 illi, qui vocantur Viri Synagogae Magnae;
 quorum è numero sunt Haggæus, Zacha-
 rias, Malachias, Daniel, Ananias,
 Misaël,

*Misaël, Azarias, Nehemias filius Hecheliae, Mardocheus, Bilsan, Zorobabel, multique Sapientes cum illis. Ita R. Moses Maimonides. Quae quidem universa Traditionis Catena ad eum modum fabricata est, ut vel hinc se ineptire cum popularibus, in subsidium diversi erroris, Rabbinorum cetera doctissimus gravissimusque suo prodat indicio; de quo illud tamen vere Casaubonus praedicari posse putavit, quod, uti inter Graecos Diodorus Siculus, ita primus inter suos nugari desierit. Interim magis ab hac Rabbinorum credulitate sibi temperat R. *7a*phetus Zairides non indoctus Karaeus, apud *Mardocheum* eidem sectae additum cap. IX. p. m. 110. seqq. edit. *Wolfianae*. Cum enim de Senatus LXX. viralis, à Mose primum conscripti, tam diuturna successione altum in Scriptura silentium probe deprenhenderet, viam prorsus contrariam ingressus, inter priscos homines nemini, praeterquam Mosi ac Josuae, Syhedrium aliquod ad latus collocat. Quamvis ceteroqui tantum traditioni Rabbanitarum deferat, ut Senatum quendam centum ac viginti virorum postremis temporibus ab Ezra collectum*

etum facile admittat. Qua de re Capite mox praecedente dictum fuit.

Quar-
tum ar-
gumen-
tum.

VII. Sed protinus ad institutum revertimur. Solemne illud Judaeis est, ut illustriora quaeque incertae originis instituta, quae simul cum vetustate auctoritatem habere vellent, sub falso titulo ad Viros Θεοπνεύστους referant, cum primis ad eos, quos pietate ac meritis in populum conspicuos maxime omnium olim floruisse constat. Cum tamen revera aetatis longe sint recentioris atque inter Pharisaeorum παιδείματα principem teneant locum. Nempe res, cum longo usu invaluerunt, ex sola vetustate sua admirationem pariunt, tametsi forte originem inquire non sinant.

Omnia post obitum fingit majora vetustas.

Id quod exemplis è Rabbinorum schola adductis proclive erat per lancem quasi saturam ostendere, si id nunc ageretur, neque dudum ab aliis luculenter ac solide demonstratum esset. Huc pertinet inter alia, quod communi omnium consensu non tantum inde ab ipso Mose ingentem illam Doctrinae

Et trinae Oralis farraginem arceffant ,
 fed & complura circumferant instituta
 alia , discriminis ergo תקנות *Constitu-*
tiones appellata : quorum , cum absque
 injuria repeti altius non possent , Jo-
 suam haud raro , saepissime Ezram una
 cum Synagoga Magna , tanquam ejus
 Synedrio , auctores faciunt. Eo qui-
 dem consilio (cur enim dissimulem ?)
 ne defuisse olim videantur Viri etiam
 Θεόπνευστοι , qui obstetrices nascenti fa-
 bulae manus admovissent , eoque su-
 spectae ac fide sua periclitantis patro-
 cinium suscepturi essent. Et harum
 vero Constitutionum non illas solum ,
 quae nomen Ezrae disertum in fronte
 gerunt , verum omnes insuper Aucto-
 rum nominibus in Talmude non insigni-
 titas , promiscue ad Ezram ejusque
 Senatum referre solent ; quemadmo-
 dum videre est apud R. ABRAHAM
 ZACUTHUM in *Juchasin* fol. 7. סתם

תקנות הם מעזרא ובית דינו

של עזרא הוא הנקרא כנסת

הגדולה *Quoties absolute* , suppresso

auctoris nomine , *de Constitutionibus*
sermo est , illae sunt ab Ezra & ejus Sy-
 nedrio profectae ; Synedrium autem Ezrae

vocatur Synagoga Magna. Parum solliciti, si istarum Traditionum pleraeque sunt ejusmodi, ut iis vix fidem se facturos haud abs re suspicati fuerint; nisi eam prae se ferrent veri speciem, qua tale quid tum gestum esse negari temere per illorum temporum historiam non poterat.

*Omnis
de S. M.
traditio
è Tra-
ctatu
Pirke
Abhot
in cite-
rioris
aevi
Rabbi-
norum
Scholas
dima-
navit.*

VIII. Dictum fuit in praecedentibus, conjecturam haud levem esse, quae nobis persuadeat, ut traditionis omnis de Synagoga M. prima incunabula è Tractatu *PIRKE ABHOT* repetamus. Quare nunc operae pretium facturi sumus, si huic Libello genuinam suam aetatem vindicemus. Non tam quod ea res multum ad nostrum propositum momenti afferat, quam quod compertum sit, Libellum istum passim praeter rationem à nonnullis, Viris etiam Doctissimis, suae vetustatis encomio fraudari.

*Ejus
Libri
γνησί-
ων &
antiqui-
tas ad-
fruitur.*

IX. Et ad Auctorem quidem ejus quod attinet, vulgo inter Eruditos convenit, illum hodieque, haud secus atque aliorum cetera canae antiquitatis Hebraeorum codicum auctores, ignorari, neque argumento ullo idoneo probari posse, hasce veterum Sententias, ad modum *Catenae Legis Oral-
lis*

lis digestas, demum recenti memoria à *Rabbi Nathane* collectas esse, cujus exstat אבות מסכת *Tractatus de Patribus*, qui fere *Commentarii* loco est in Librum אבות פרקי *Capitula* sive

Apophthegmata Patrum proprie sic dictum. Utut vero Auctor sit incertus, ipsum tamen si spectemus librum, sane rationes haud desunt valde probabiles, quae illum, si non *Operi Mischnico* aetate aequalem, saltem *Gemarae* longe esse superiorem palam edoceant. Sive enim (1) stilum intueamur, qui, paucis exceptis sententiis *Aramaicis*, quam proxime ad *Mischnae* puritatem atque elegantiam accedit; sive (2) ad solorum *Doctorum Mischnicorum*, non *Gemaricorum*, seriem attendamus, quorum heic, nec tamen recentiorum omnium, inde à *Simeone Justo* usque ad *R. Jebudam Themae filium*, *apophthegmata* recensentur; sive etiam (3) *Judaeos* audiamus, uno omnes ore ultimam ei antiquitatem tribuentes; sive cogitemus denique (4) antedictum non infimae aetatis *Tractatum*

נתן מסכת אבות דרבי נהן *vulgo Corpori Talmudico* subjungi solitum, instar *Commentarii* esse in sententias

לֹא פָּרָקִי אֲבוֹתָ , facillime adducimur ;
ut cum PAULO FAGIO in *Epist. ad*
Blaurerum primo statim post excisum
Templum alterum Seculo conscriptum
esse nulli dubitemus.

Et vin-
dicatur
ab Ob-
jectioni-
bus Cla-
rissimi
Chri-
stopho-
ri Wol-
fi. Re-
sponsio
ad Ob-
jectio-
nem
Pri-
mam.

X. Nec quidquam attinet in con-
trarium contendere, quod Vir Claris-
simus, deque eruditione Hebraica &
intimior Rabbiniſmo praeclare meri-
tus, JOHANNES CHRITOPHORUS WOL-
FIUS aggreditur in *Biblioth. Hebr. Part.*
II. cap. III. p. 856. Primo quidem,
ſi ea hujus libri aetas erat, rationem
apparere nullam, *cur, inquit, anti-*
quiores eum extra Corpus Miſchnicum eſſe
juſſiſſent, à recentioribus tandem inſeren-
dum. At id genus objectamenti (pace
dixerim Viri Doctiſſimi) mihi qui-
dem videtur ſic comparatum eſſe, ut
vel ea de cauſa antiquiſſimum quem-
vis neque cetera *καὶς νόμμος* He-
braeum codicem, Miſchna haud in-
feriorem, nec argumenti abſimilis,
veluti *עולם רבא* alioſque, pror-
ſus recentem foetum eſſe demonſtrave-
rim; ſi jure obverti poterat, conſeſſae
vetuſtatis monumento jam olim non
 fuiſſe adjectum.

Reſpon-
ſio ad

XI. Deinde vero non imus inficias,
exſtare

exstare in hisce Capitulis, sicut hodie- Objectionem se-
 que circumferuntur, *luculenta vestigia* cun-
recentiorum seculorum, qualia nominatim dam.
observavit JOHANNES MORINUS in Exer-
cit. Bibl. Lib. II. Exercit. X. cap. I. Sic
in calce cap. V. legitur, filium quinque an-
norum ad Scripturae, filium decem anno-
rum ad Mischnae lectionem: filium tre-
decim annorum ad praecepta: filium quin-
decim annorum ad Talmud (quidam co-
dices exserte למדא ad Gemaram) esse
deducendum. Quae praeceptio, pergit
Vir Clarissimus, efficit, ut credamus,
libelli hujus aetatem ad tempora illa esse
referendam, quibus non solum Mischna,
sed etiam textus Gemaricus (hic enim di-
serte per Talmud distinguitur à Mischna)
in communi apud Judaeos usu fuit, quod
alii in V. alii in VII. post C. N. seculo
factum fuisse asseverant; unde & Mo-
rinus longe post annum Christi septingen-
tesimum hunc libellum elaboratum suspi-
catur. Verum respondemus ad palma-
rium illud quidem νοθείας vestigium à
Morino in Capite Quinto §. 21. hujus
libelli deprehensum: Gnomē illam,
R. Jebudae filio Themae, cujus mox
praecedente commate facta erat men-
tio, adscribi solitam, nusquam in an-
tiquissimis MStis codicibus compar-

re, adeoque plane supposititiam & a recentiore manu falso titulo ad calcem libri adnexam esse. Id quod pariter Judaeorum doctissimi & emendatae naris Commentatores ad dictum locum pridem observarunt. Audiamus R. JOM TOBH LIPMANNUM Pragensem in

suis *Additionibus*: וְנוסחאות אחרות לא גרסו וכתב במדרש שמואל בשם הר"רי בר שלמה ז"ל שאין אלו דברי רבי יהודה בן תימא וגם אינה מסדר מסכתא זו אלא שחכמים הסמיכום והוסיפום כאן

Id vero, inquit, in aliis codicibus non legitur. Imo in Commentario suo scribit R. Samuel (Ozida) ex mente R. Isaaci Salomonidae b. m. Verba ista nequaquam esse R. Jehudae Therae filii, neque etiam ad hunc Tractatum pertinere, sed Sapientes quosdam ea huc subnexuisse & librum adiecisse. Quo animadverso, conjectura porro non vana est, ceu ibidem monet R. Jom Tobh, si dicamus, genuinam & antiquissimam illarum sententiarum collectionem desinere in ejusdem Capituli Quinti comma 20. Quod & suadet ad calcem ejus, tanquam

quam clausula, adjectum solemne votum illud: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו: שתבנה עירך במהרה כימינו ותן חלקנו בתורתך *Esto propitius, Domine Deus noster, ut reaedificetur Urbs tua celeriter in diebus nostris: & largire portionem nostram in Lege tua.* At neque hanc tantum, quam modo diximus, pericopam, sed & universum Caput Sextum, quod vulgo huic Tractatui subjungi solet, ברייתא היא ובלשון המשנה היא שנויה *Doctrinae genus exoticum & à contextu Mishnico diversum esse, ad comma mox citatum docet Maimonides.* Nempe is Judaeorum mos est longe perversissimus, quod passim interpolando, spuria de suo, velut lacinias, adsuendo, aliquando & nova ac portentosa comminiscendo, eximiorum alioquin vetustatis monumentorum fidem & γνησιότητα suspectam reddant.

XII. Quamobrem nec diffitemur, quod tertio loco laudatus Vir Celebrimus ex Morino objicit, *referrì videlicet in eo libro varia miracula, tanquam sub Templo II. facta, quamvis eorum nec Scriptura, nec Josephus, nec Philo, illis*

Responsio ad Objectionem tertiam.

temporibus proximi, meminerint: nominatim (cap. V. §. 5.) de carne sacrificiorum nunquam putrida, de musca in laniena Templi non visa &c. quae recentiorum Judaeorum fabellas sapiant. Verumtamen tantum abesse asseveramus, ut id genus narratiunculae solas Judaeorum inferioris aevi fabellas sapiant, ut haud raro pariter antiquiores, quantumvis cetera bonae notae, Scriptores Judaeos haud absimilis farinae cantilenis (ut dicitur) è scholis & anicula-
rum deliramentis vitio seculi admissis delectari,

Equitare in arundine longa,
ac plane eodem luto haerere, indubium sit. Quin ego illum nec *Flavium Josephum* nec *Philonem*, summos auctores (ut alios nunc raceam paulo inferiores) cum cura unquam lectitasse arbitror, qui hosce nesciat subinde eo usque vulgi sermonibus indulgere, ut fabellas ejuscemodi, à viris doctis hodieque affatim explosas, plena quasi patera propinent. Et uberiores harum segetem procul dubio *Flavius* daturus erat in libro *Ἀιτιολογιῶν*, quo rituum Mosaicorum causas exposuit;
ut

ut vel hinc dudum intercidisse foetum illum ipsius auctoris interfuerit. Usque adeo vero in Judaeo homine infueta res est, non aliquando delirare!

XIII. E diverticulo nunc redimus in viam. Quae haecenus pro antiquitate *τῶν Pirke Abbot* disputavimus, multo etiam majus robur acquirunt ex eo, quod reliqua omnia, quae de Synagoga Magna aut Gemarici aut sequioris aevi Rabbinii commentati sunt, haud incommode ad triplex illud decretum, supra *Parte Prima cap. I. §. VII.* ex *Pirke Abbot* adductum, referri queant. Sed objici heic praeterea poterat, traditionem illam multo videri antiquiorem, quam quae ab eo tempore, quod supra indicavimus, nempe à Primo post excisum Templum alterum Seculo reperatur: idque ex eo patefcere, quod in Paraphrasi Chaldaica facta sit Magnae Synagogae mentio, iis verbis, quae ibidem *cap. II. §. IX.* exhibuimus. Verum respondemus, praeterquam quod istius Paraphraseos universae in *שמינין* auctor plane sit incertus, neque ullo pacto ad Jonathanem aliumve antiquissimum interpretem referri possit,

Chaldaea Paraphrasis in Canticum ad quam aet aeternum assurgat.

possit, dudum in ea viros doctos tam manifesta novitatis criteria observasse, quae illam adeo infra obsignati Corporis Talmudici, nedum Mischnae, aetatem descendere indubitatum faciunt. Ac Buxtorfius quidem in *Praefatione Lexic. Chaldaeo-Syr.* post quingentesimum à Christo nato annum compositum asseverat. Nos multo etiam recentioris aetatis vestigium deprehendere nobis videmur in Cant. cap. I v. 7. Ubi idem Paraphrastes post Christianorum injectam mentionem insuper Ismaelitas, seu Mohammedanos, memorat, atque horum, utrorumque tamen malitiose ac imperite, πολυθέωσιν perstringit. Unde apparet liquido, Targum istud ad summum Septimo post natum Christum Saeculo elaboratum esse: quando primum lues Mohammedica proserpere coepit. Nisi forte quis malit, id genus novitatis criteria hinc inde in Paraphrases, alioqui sat probas & antiquas, à manu adultera recens fuisse intrusa. Cui quidem sententiae & nos ultro album calculum adjiceremus, si cetera iis identidem inspersa & utramque fere paginam facientia non minus putidam Rabbinorum Scholam redolerent.

XIV. Cum haec de Traditione nostra primum literis consignata interloquimur, monere etiam hoc loco par est, non Doctores quidem Mischnicos, hoc est, Mischnae memoratos, five תנאים, sed his longe inferiores, solos Gemarae, tum Hierosolymitanae, tum Babylonicae, compilatores, quos אמוראים vocitant, narrationis fere omnis reliquae de rebus fictitiis olim à Synagoga Magna gestis promoscondos esse; quemadmodum supra ex ejus historia cognosci potest. Hos inter sunt potissimi, atque, ut videtur, ceteris aetate priores, *R. Josua Ben Levi* & *R. Jochanan*: quorum ille hujus praeceptor exstitit, & ab aliis inter *Thannaim*, ab aliis vero rectius inter *Amoraim* numeratur: hic, pleno nomine dictus *R. Jochanan Ben Eliezer*, Gemaram Hierosolymitanam collegit. Uterque in Palaestina docuit. Quae forte etiam causa est, cur in Talmude Babylonico, Codice *Joma fol. 69. 2. med.* traditioni cuidam de Synagoga Magna praemittatur illud: במערבא הכי סתני הכי Sic tradunt in Occidente, five in Palaestina; qui terrarum tractus Gemaristis in Babylonia degentibus versus Occasum situs fuit. Unde

Post Capitula
Patrum
reliqua
Synagogae M.
historia
solis Gemaristis
originem
debet.

colligere est, fabulam hancce tum quidem non adeo vulgatam & consensu omnium receptam, sed fere ab uno alterove Doctore umbratico in patria superstite, privatos inter parietes proculsam, & discipulis pro authentica venditatem fuisse. Nec procul à vero aberrare conjecturam nostram, ex eo conficitur, quod in Codice Babyl. *Megilla fol. 17. 2. med. verbis Part. I. cap. I. §. XI.* adductis, quidam *R. Johananis* sententiam ad תַּנְיָא מִתְנִיָּתָא si-
ve ad בְּרִייתָא, hoc est, ad doctrinam quandam exoticam & peregrinam revocent, quam is extra scholam à præceptore hausisset; tametsi omnium ore non ferebatur, nec dum ab aliis tanquam genuina admittebatur. Ad horum igitur, quos diximus, Baraitam, si-
ve opinionem quantumvis apocrypham (pollicem premente omnibus spuria Traditionis Catena, de qua supra) mox alia fragmenta, velut sym-
bolas, contulere Amoraei alii aetate sup-
pares, ut sunt: *Rabbi Levi*, cognomen-
to *Bar Sisi*, & *Rabbi Jonathan*,
itemque *Rabb Jehuda*, *Bar Ezechiel*
dictus. Quorum ille *Rabbi Jehudam*
Sanctum, *Mischnae* promum, præ-
ceptorem habuit: iste inter *Gemaricos*
mero

mero nomine innotuit : hic post natum Christum anno 250. floruit, & Academiae Nehardeensis in finibus Babyloniae Rectoratum tenuit. Omnes tamen in facinus jurasse putes, ut figmentis figmenta cumulent, multo etiam putidiora atque à veri specie remotiora ; ut apparebit è sequentibus.

SECTIO II.

Qua Synagogae Magnae res gestae, decreta atque opera, vulgo praedicari solita, sigillatim Ordine convelluntur.

CAP. I.

De ratione nominis Synagogae Magnae secundum Gemaricos : de Collegarum opera exarandis & recensendis Sacris Codicibus narrata.

S U M M A.

§. I. Synagoga unde Magnae nomen sortita. Loca ex Gemara. II. Eorum sensus genuinus eruitur. III. Et contra Buxtorfium defenditur. IV. Gem-

maristarum sententia explosa. V. De Viris Synagogae Magnae quaeritur, an Libros Sacros, qui sub Ezechielis, Duodecim Prophetarum & Danielis nomine prostant, scripto consignarint. VI. Quid causae subsit, cur Judaei vulgo Danielis vaticinia ex numero Librorum Prophetarum expungant. VII. Libri Salomonaei num à Synagogistis restituti. VIII. An Scribas publicos aluerint, qui Phylacteria & מוזהב describerent.

§. I.

*Synago-
ga unde
Magnae
nomen
sortita.
Loca ex
Gema-
ra.*

A turbido erroris fonte ad rivulos descendimus, futuros etiam, quo longius hos consecretabimur, lutilentiores. Fabrefacto igitur effectoque ad veri speciem eo, quo diximus, modo Synagogae Magnae idolo, proxima Gemaricorum cura fuit, ut & certa appellationis ejus, quam ab officio traxisset, ratio constaret. Sed videamus nunc, quam res succedat feliciter. In Codice Talmudico *Joma fol. 69. 2.* postquam ad *Nehem. VIII. 6.* more suo aliud ex alio de Majestate Dei interpretamentum satis frigidum attexissent, ista continuo de Magna Syna-

Synagoga verba subjiciunt: אמר רבי
 יהושע בן לוי למה נקרא שמן
 אנשי כנסת הגדולה שהחזירו
 ליושנה *Sciscit R. Josua filius*

*Levi, quid causae sit, cur Viri vocen-
 tur Synagogae Magnae? Resp. Eo quod
 restituisent Coronam in pristinam digni-
 tatem suam. Quod si tamen hoc re-
 sponso plusquam aenigmatico ne hilum
 profecimus, per modum elucidationis
 mox ibidem fusius docemur, quid ea
 sibi velit Corona, quam à Synagogistis
 restitutam ajunt, hunc in modum:*

אתא משה אמר האל הגדול
 הגבור והנורא אתא ירמיה ואמר
 גוים סקרקרין בהיכלו איה נוראותיו
 לא אמר נורא אתא דניאל אמר
 גוים משתעבדים בבניו איה גבורותיו
 לא אמר גבור אתו אינהו ואמר
 אדרבה זו היא גבורת גבורתו
 שכוּבש את יצרו שנותן ארך
 אפים לרשעים ואלו הן נוראותיו
 שאלמלי מוראו של הק"ב היה
 אומה אחת יכולה להתקיים בין
 האומות

האומות Crassa Minerva sic vertimus? Venit Mosēs (Deut. X. 17.) qui Deum salutavit Maximum, Potentissimum, summeque Formidabilem. Venit Jeremias (Cap. XXXII. 18.) dixitque gentes diripuisse Templum. Ubi timor ejus? Non igitur vocavit Formidabilem. Hunc excepit Daniel (Cap. IX. 4.) qui dixit gentes imposuisse servitutem filiis ejus. Ubi ejus potentia? Unde nec Deum Potentem vocat. At prodierunt illi (Viri S. M.) contra edicentes: eam esse efficaciam potentiae ejus, ut subigat concupiscentiam suam (vulgo de יצר טוב accipiunt; at blaspheme tamen) & largiatur indulgentiam improbis; tam esse Formidabilem, ut, absque ejus timore esset, gens unica tot inter alias subsistere non posset. Lucem praeterea huic loco foeneratur alius ex Megilla fol. 25. 1. med.

ההוא דנחית קמיה :
 דרבי חנינא אמר האל הגדול
 הגבור והנורא האדיר והחזק והאמין
 אמר ליה סיימתינהו לשבחיה דמרך
 השתא הני תלתא אי לאו דכתבינהו
 משה באורייתא ואתו כנסת הגדולה
 ותקנינהו אנן לא אמרין להו ואת
 אמרת

אמר כולי האי *Quidam* preces praecitu-
 rus aliquando coram R. Chanina ante
 pulpitum descendit, recitavitque ista:
*Deus magne, potens, formidabilis, mag-
 nifice, valide ac pollens robore. Eum
 ille sic allocutus est: Jamne absolvisti
 laudem Domini tui? Nos tria priora illa
 attributa ne adhiberemus quidem, nisi,
 postquam haec Moses consignavit in Lege,
 Viri Synagogae Magnae eadem restituis-
 sent. Tu vero ista omnia recenses!*

II. Nempe id sibi volunt Gemarici: *Eorum
 sensus
 genuinus
 eruitur.*
 Viros Synagogae Magnae primos om-
 nium ac solos post Mosén in Oratio-
 nis Nehem. IX. à se conceptae com-
 mate 32. adhibuisse doxologiam illam,
 quam olim Moses conceperat iis ver-
 bis, quae habentur Deut. X. 17. Conf.
Raschius ad locum supra ex *Toma* ci-
 tatum. Atque adeo אנשי כנסת הגדולה
Magnae Synagogae Viros appellatos
 fuisse, eo quod tres illos Dei titulos
 (מגדול הגבור והנורא *Magnus, Po-
 tens ac Formidabilis*) denuo in usum
 revocarint. Horum vero primus voce
 גדול *Magnus* absolvatur, inde olim
Magni Concilii nomen sortitos. Nu-
 gae! Hinc tamen in promptu est di-
 vinare, qualis ea sit Corona, quam ab
 ipsis

ipsis reparatam volunt. Scilicet hoc nomine insigniunt tria illa Dei Attributa, *Majestatem*, *Potentiam* ac *Severitatem*: quae, cum ad solam Majestatem reduci possent, singula unico *גדולה* *Majestatis* titulo comprehendit Talmud Hieros. in *Megilla* fol. 70. col. 3. *בין שעמדו אנשי כנסת הגדולה*. *Ex quo surrexerunt Viri Synagogae Magnae, restituerunt Majestatem vetustati suae.* Itaque similiter & *עטרה* loco supra exposito Gemaristis Babyloniciis procul dubio aliquid *μυστηριώδες* sonat, idemque prorsus connotat, quod *כתר* *Corona* sive *Diadema*, primum illud atque summum inter *Decem Categorias Cabbalisticas* (*ספירות* vocant) Divinae Essentiae Attributum: dicitque adeo *συνεκδοχικῶς* cunctarum Dei Proprietatum complexionem; quas illi proinde Synagogae Collegas post Mosen denuo inculcasse dictitant. Haec ergo mens est Talmudicorum, quum de Corona ab illis restituta loquuntur

Et contra
era
Buxtor-
fium
defen-
ditur.

III. Quamobrem mirari quidem subit, BUXTORFIO *P. Tiberiad. Cap. X. p. m. 89.* in mentem venisse *Coronam* quandam, quam Judaei vocant, *Legis*,
unam

unam è famofarum trium Coronarum genere , quas vulgo hoc ordine recen-
 sent : כתר תורה כתר כהונה וכתר טלכות *Corona Legis , Corona Sacerdo-*
tii & Corona Regni. His R. Simeon
 apud R. Nathanem in *Abbot cap. ult.*
 jungit כתר שם טוב *Coronam*
τῆς εὐφημίας. Et *Coronamenti* notione,
 ἀπλῶς ita dicti , vulgo quidem Magi-
 stris etiam Sapientiae ac Divinae Le-
 gis studium indigitari, tam facile lar-
 gimur , quam firmiter negamus , locis
 supra allatis id velle Gemaristas , quod
 πρὸς δαλείαν τῆς ὑποθέσεως supponit Bux-
 torfius ; videlicet istam , de qua dici-
 mus , Pseudo-Synodum id genus Dia-
 dema nitori pristino reddidisse. Non
 me latet , idem passim inculcare Tal-
 mude inferiores Judaeorum Scriptores
 celeberrimos , atque hos inter R. DA-
 VID KIMCHIUM *Praefat. Comment. in*
Prophet. scribere : אנשי כנסת הגדולה
 ליושנה *Viros Synago-*
gae Magnae Legem five Scripturam sa-
cram in pristinum statum restituisse. Sed
 id faciunt omnino praeter mentem ve-
 terum , quorum verba non nisi vi in
 eam sententiam detorquent. Enimve-
 ro de aliis multumque diversi gene-
 ris

ris coronamento, in sensu paulo abstrusiore & aenigmatico, heic cogitandum esse, cum ea, quae diximus, tum vero & hoc palam evincere necessum est, quod in priscorum Cabbalistarum Scholis longe sit decantatissima *Corona* quaedam *Suprema* כתר

עטרה κατ' ἐξοχήν כתר sive עטרה nun-

cupata: notetque illud Dei attributum, quod primum ac summum reliquorum est, eaque in sese complectitur. Qua de re qui plura volet, adeat

Auctorem Libri *hezira* (quem Judaei Abrahamum Patriarcham somniant) mox *in principio*, & Cabbalistas alios.

Addatur CAMPEGIUS VITRINGA *Observat. S. Lib. I. cap. X.* Imo nec defunt

Rabbinorum doctissimi, qui in scriptis veterum *Coronae* vocabulum absolute sumtum, praeterquam de Legis *Corona*, haud raro etiam de *Divinorum* *Attributorum* complexione accipi observant. E multis unum nominamus R. OBADIAM de BARTENORA in *Commentario ad Pirke Abbot cap. I. §. 13.*

Ubi Hillelis sententiam istam, חלף

(Arab. قاج) דישתמש בתגא *Qui abu-*

titur Corona, transit, adversus aliorum
rum

rum παρερμηνείας sic exponit : וְאֲנִי
שָׁמַעְתִּי דִּישְׁתַּמֵּשׁ בַּתְּגָא הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ

בְּשֵׁם הַמְּפֹרֵשׁ חִלָּה וְאֵבֶד שְׂאִין לוֹ

Ego vero, inquit, audiui חִלָּה לְעוֹלָם הַבֹּא

Corona abuti perinde sonare, ac abuti nomine Dei proprio; adeoque illo abutentem transire & pessumdari, quod portionem non habeat in seculo futuro.

IV. Quicquid sit, à communi sensu Gemas-
rista-
rum
senten-
tia ex-
ploſa. putem tam averſum, tamque ingenii Judaici ignarum eſſe neminem, cui quidem fabula non ſuboleat, inani verborum luſu, deliriorum ejuscemodi ac futiliū rationum nebulis pallianda. Eſto enim, quod velle Gemaricos verbis ſupra citatis docuimus. Demus, partem aliquam muneris Synagogiſtarum fuiſſe, ut rectum de Deo ſenſum, veram Dei ejuſque Attributorum, præſertim Majeſtatis, Potentiae ac Severitatis cognitionem populo inſtillarent. Quis neſcit vero ad Sacerdotes & Prophetas eorundem temporum hanc curam propius ſpectaſſe? atque idem à Prophetis ac Legis Doctōribus, qua ore, qua ſcriptis, toties totieſque inculcatum eſſe? Ut fruſtra adeo poſt Moſen prae Jeremia & Daniele, quod vellent Traditionarii,

Synagogae, nescio cujus, Magnae Adfessoribus id muneris privum fuisse operose adstruere conentur; tributa ipsis in fraudis subsidium insigni Oratione illa, quae exstat Nehem. IX. 5. seqq. tametsi prorsus alia auctorum nomina in fronte gerat, ac vulgo inter Synagogae Συνάγῃς numerant. Verum hi, quemadmodum diximus, lusus sunt, qualibus uti amant, cum ea firmare è contextu sacro mire se torquentes allaborant, quae ex superinductis spuris majorum traditionibus ad posteritatem sunt transmissa.

De Viris Synagogae M. quae ritur, an Libros Sacros, qui sub Ezechielis, Duodecim Prophetarum & Danielis nomine prostant, scripto

V. Liceat nunc aliam quercum excutere, ut videamus, quae praeterea circa Magni hujusce Concilii munus & res gestas dubia se exferant. Igitur post nominis rationem mox ventilatam in catalogo laborum, quos dicuntur Sacris Codicibus impendisse, ante omnia censuram meretur illud, quod supra in Synagogae Historia cap. I. §. VIII. è Codice *Babha Bathra* allatum fuit. Hoc quippe in loco id supponunt Gemarici, quod illorum sequaces operosius incrustant, nimirum Danielelem jam tum Synagogistarum jussu tantum non capite deminutum, ut Jctorum hoc verbo utar,

utar, neque adeo inter Prophetas numeratum, sed ad Hagiographorum ^{confi-} ^{gnarint.} Classẽ rejectum fuisse. Rationes peti possunt ex Maimonide, *Moreh Nebhoch. Part. II. cap. 45.* Addunt vero Ezechielem, Duodecim Prophetas atque ipsum Daniele sua vaticinia demum Synagogae Συναγωγῆς scripto consignanda reliquisse. Non obstante expresso Dei mandato, quo iussos se esse ipsi Prophetæ non dissimulant, ut sua cum Deo colloquia ac visiones literarum monumentis conservarent; utut ipsorum aliqui, puta Ezechiel atque Daniel, à solo patrio extorres profanas inter gentes degerent; quemadmodum cum vulgo Judæorum cavillatur Jarchius ad Gemarae locum supra citatum. Quare defricanda nobis quoque ac digne explodenda erat hæc Judæorum insulitas, quam suo exemplo sibi praeivisse Synagogæ Viros, hisque adsociatos Prophetas novissimos, ore scelesto effutiant; nisi id argumentum pridem à Viris Doctis satis superque occupatum esset, maxime à PETRO DANIELE HUETIO, pertinaci alioqui confessus hujus Utopici hyperaspiste, in *Demonst. Evang. Prop. IV. cap. XIV. de Prophet. Dan. §. I. & 14.*

Quid
causae,
subsist.
cur Ju-
dae
vulgo
Danielis
vatici-
nia ex
numero
libro-
rum
Prophe-
ticorum
expun-
gant?

VI. Facere tamen non possumus,
quin heic moneamus, figmenti istius
rationem sic comparatam esse, ut Ju-
dae frivolis suis, quas hanc in rem
excogitant, ratiunculis nec non spuriis
Prophetiae criteriis gradibusque ma-
teriam suspicandi praebeant, eo unice
de Daniele ex Prophetarum choro
exterminando *πρωτον ψευδος* collineare,
quo velut actis cuniculis dotes illius
Propheticas oppugnent, imo (si Deo
placet) fidem ejus atque *αυθεντιαν* ele-
vent. Causa nequitiae in promptu est.
Extant Danielis luculenta & longe
illustrissima vaticinia, qualia sunt illa
de temporis articulo, quo venturus
sit Messias, deque abolendo rituum
Mosaicorum choragio. Eorum imple-
mentum evidens & *αναντιρρητον* merito
fudes esse in oculis vesanae gentis cen-
feri debet. Qua de causa à vero haud
longe abluserit, qui ab eodem princi-
pio derivarit illud acerbitalis virus,
quod passim in rationes temporum à
Daniele supputatas eructant. Exemplo
sit Gemarista non incelebris in Codice
Megilla fol. 12. 1. init. אמר רבא אף
דניאל טעה בהאי חושבנא דכתיב
בשנת אחת למלכו אני דניאל
בנותי

בִּינוֹתַי בַּסְּפָרִים מִדְּקָאֹמֶר בִּינוֹתַי מִכֹּלֶל

Rabba dicit: Imo Daniel fallitur in hoc computo (Sermo fuit de LXX. Hebdomadam initio) *quia scriptum est* (Dan. IX. 2.) *Anno primo, cum regnaret Darius, ego Daniel consideravi in libris numerum annorum. Atqui illum cum se considerasse ait, subindicat se errasse. Quid si non haec in sanctum Dei hominem contumelia est? Indignum facinus! quod ne isti quidem Magistelli saepe ad delirium usque ineptientes sibimet intentassent invicem. Quotiescunque enim illi suorum complicum placita, quae minus sunt ad palatum, in Pandectis Talmudicis rejiciunt, non utique tanquam טעותא errorem traducunt, sicut in allato exemplo vel ipsum Prophetam erroris infimulant; sed ea saltem cum modestia tractanda esse putant, ut molliore vocabulo ברותא rem alienam five ἀπροσδιόνυστον interpretari malint. Vid. BUXTORFII Lexic. Talm. voce ברותא. Recentiores tamen haud raro iisdem in locis legunt ברותא q. d. mendacium. Caeterum ex his apparet liquido, quam parum ab hac Judaeorum vecordia & ἀπνοοία sibi caveant Christiani, quotquot nostra & superiore*

riore aetate in recensendo Sacro Hebraeo Codice Danielem ex ordine Prophetarum eliminant eumque ad Hagiographorum seriem detrudunt : potiores rati Judaeorum cavillationes, quam Prophetæ ab ipso Sosпитatore nostro Matth. XXIV. 15. hoc titulo donati confessam dignitatem.

*Libri
Salomona-
naei
num à
Synago-
gistis re-
stituti.*

VII. Suis quoque auctoribus remittimus traditionem illam de Libris Salomonaeis, *Proverbiis*, *Cantico* & *Ecclesiaste* : necdum disputamus, rectene illi, an secus, dicantur olim fuisse absconditi, longo post tempore Synagogistarum decreto & auspiciis restituendi : quo factum sit, ut abhinc demum publicam in Ecclesia auctoritatem sint adepti ; ceu habet traditio servata à *R. Nathane* in Abhot cap. I.

*An scri-
bas pu-
blicos
alue-
rint,
qui phy-
lacte-
ria &
numm
descri-
berent.*

VIII. Non etiam operose discutimus supra *Part. I. cap. I. §. IX.* allatam *R. Josuae* sententiam, qua is supponit jam tum Synagogae aevo existisse scribas publicos, qui in describendis non libris sacris tantum, sed & Phylacteriis ac Pittaciis, aedium postibus adfigi solitis, operam collocassent. Nam etsi quidem non negemus, per idem tempus Sacrum Codicem ac inprimis Pentateuchum in Synagogarum nec non

non vulgi usum ministerio Amanuensium per innumera exemplaria fuisse diffusum; id tamen heic adverti velimus, rationes haud fane proletarias suppetere, quae contra dissuadeant originem מוֹזוֹת לֹא תִפְּלִין itemque מוֹזוֹת לֹא תִפְּלִין
 mox ab reditu Judaeorum è captivitate Babylonica, ne dicam altius, repeti posse ac debere. Quippe constat passim hodieque inter cordatiores harum rerum indagatores, ineptam illam Phariseorum παρεισχυίαν, ortam ex male intellectis verbis Exod. XIII. 9. Deut. VI. 8. ideoque jam olim Karaeis, Phariseos eo habitu indutos המוריס פקומים *Asinos frenatos* vocitantibus, improbatam (Conf. JACOBUS TRIGLANDUS *Praefat. in Diatr. de Secta Kar.* & RICHARDUS SIMONIUS *Supplem. ad Leon. Mutin. de Kar.* §. 9.) iis demum temporibus ostentari coeptam fuisse, quibus Pharisaismi carcinoma, crescentibus *occulto velut arbor aevo* promiscuis divinae Legis assumentis, ad aliquam ἀνύψωσιν pervenerat. Id quod longe post Pseudo-Synagogam contigisse, cum jam aliquandiu rebus praefuisset Jonathas ex Hasmonaeorum familia

milia oriundus, auctor est JOSEPHUS
Antiqq. Lib. XIII. cap. 9.

C A P. II.

*De auctore Canonis Veteris Testa-
menti: de Partitione S. Hebraei
Codicis: deque antiquis chara-
cteribus Hebraeis cum iis,
qui nunc obtinent,
commutatis.*

S U M M A.

§. I. *Rerum tractandarum series.* II. *Praeter rationem asseritur Canonem Vet. Testamenti ab Ezra & Synagoga Magna confectum esse.* III. *Viri Docti ea super re iudicium.* IV. *Divisio Hebraei Codicis in Legem, Prophetas & Hagiographa num à Synagoga sit profecta.* V. *Pentateuchi distributio in Sectiones Sabbaticas quando adornata.* VI. *Contextum Hebraeum quis in versus dissecuerit.* VII. *Prisca literarum Hebraicarum elementa num ab Ezra cum hodiernis sint commutata.* VIII. *Fons controversiae.* IX. *Patroni sententiae affirmantis.* X. *In negantium partes conceditur.*

§. I.

§. I.

ORdo nos ducit ad examinandum ea, quae porro in Synagogae historia, *Parte Prima cap. I. §. X.* ex mente Judaeorum attigimus. Haec non incommode ad *Quinque summa capita* referri possunt. Sunt enim potissimum ventilandae Quaestiones istae:

Rerum tractandarum series.

I. Num Ezras, una cum Synagoga Magna, auctor sit Canonis Veteris Testamenti?

II. An ab eadem Synagoga profecta sit partitio Hebraei Codicis in Legem, Prophetas & Hagiographa: Pentateuchi in Sectiones: Librorum vero singulorum in Versus?

III. Quid sentiendum de antiquis Characteribus Hebraeis sub idem tempus cum iis, qui nunc obtinent, commutatis?

IV. Quae Punctorum Vocalium & Accentuum Origo?

V. Juréne, an injuria, Masora sive Crisis contextus Hebraici ab hoc Concilio repetatur?

De quibus pro instituti ratione summa-

ma-

matim breviterque nobis agendum erit.

Praeter ratio- nem as- feritur Cano- nem Vet. Test. ab Ezra & Sy- nagoga M. con- fectum esse. II. Ac primo quidem, quod ad *Canonem* Librorum Vet. Testamenti ab Ezra & Synagogistis obsignatum atti- net; dubium non est, quin haecce traditio à Judaeis ad Christianos disse- minata vulgata magis, quam certa sit. Estque illa eo incautius haecenus à ple- risque nostratibus admittenda, quo avi- dius eam Ecclesiae Pontificiae Docto- res, velut *Huetius*, *Versaeus*, recen- tiores alii, arripiunt, ut hoc pacto ad veterum Judaeorum exemplum Ec- clesiae cuidam, uti loquuntur, Re- praesentativae potestatem, libris qui- busdam Apocryphis Canonicam tri- buendi auctoritatem, vindicare pos- sint. Nos, salvo aliorum iudicio, tantum nequaquam inesse roboris ar- bitramur illorum argumentis, quae vulgo adferri solent; ut multo magis injuriam fieri *πάση γραφῇ θεοπνεύσω* con- tendamus, si quidem illius in Ecclesia valor & auctoritas in commentitium aliquod merorum hominum Colle- gium conferatur: cui an Prophetae, aliive Dei Spiritu acti homines, in- terfuerint, *μέγα λίαν αἴλημα* est. Acce- dit praeterea hoc incommodum, quod
haud

haud dubie Nehemiae liber tum demum conscriptus sit, cum pri- dem aut saltem paulo ante Ezras è vita excefferat. Neque enim profe- cto per ejus, utpote Ethnarchae à Persarum rege delegati, auctoritatem & praesentiam fieri potuisset, ut ex. gr. Eliasibus Pontifex in sacerrimae Aedis opprobrium id crimen commit- teret, ob quod se illum graviter ob- jurgasse post reditum è Perside ait Ne- hemias cap. XIII. 6. 7. 8. nisi dicamus, Ezram jam tum non amplius supersti- tem fuisse. Idem de Malachia judi- cium esto: quem Ezra aetate inferio- rem faciunt plerique omnes Interpretes, quotquot non esse aliquid putant Ju- daeorum nugas, in subsidium erroris Malachiam Prophetam cum Ezra Le- gis perito confundentium. Jam vero, quis ita cum ratione insaniat, ut am- borum libros ab Ezra ejusque Collegio in Codicum sacrorum numerum rela- tos, horumque accessione auctum Scripturae Sacrae Canonem tum tem- poris simul & semel clausum atque obsignatum dixerit? Dilutum est, quod heic subsumit HUETIUS *Demonst. Evang. Prop. IV. cap. 14. p. m. 538.* videlicet Synagogam Magnam post Duodecim Pro-

Prophetas , adeoque post Malachiam exstitisse. Cui tamen opinioni , praeter Siracidem , qui prorsum invitus huc trahitur , itemque Auctorem Libri Cozari , Synagogam ad annum post captivitatem Babyloniam quadragesimum referentem , Talmudici ac Judaei omnes contradicunt ; quippe qui tantum non ex ipsa Captivitate Synagogistarum confessum repetunt. Conf. supra *Part. I. cap. I. §. 13.*

Viri Docti ea super re judicium.

III. Haec si quis secum aequo animo consideret , fieri sane non potest , quin album , quod ajunt , calculum adjiciat Viro longe Doctissimo deque interiore Hebraismo optime merito, VALENTINO ERNESTO LOESCHERO, cujus illud tam exquisitum , quam Orthodoxum hac super re judicium est, *de Causs. Ling. Hebr. Lib. I. cap. V. §. 18.* *Res ipsa, inquit, nos ita sentire jubet: Exstitisse à Mosis usque aetate libros Canonicos, interna luce ac dignitate sua à primo ortu pro divinis habitos, qui in priori Templo in ipsa Foederis Arca (Malim ego: juxta ipsam) recondi solebant. His alii, ex quo scripti publiceque lecti & pro divinis agniti sunt, paulatim accedere, non Ezrae judicio, aut Synagogae, Concilii vel Synedrii patris decretisque, sed uni-*

universali Ecclesiae totius agnitione & usu; donec Malachiae libro Canon Veteris Testamenti clauderetur. Deficiebant enim, ita pergit, eo tempore Prophetae, deficiebat Linguae Sanctae usurpatio, in cuius locum Targumica, Graeca & Rabbinica inter Judaeos surrogatae sunt. Hinc Ecclesia Judaica antiquior nullum librorum postea Scriptorum pro divino & ad מקדש pertinente agnovit, ipseque adeo Canon non uno, quod dicunt, actu ab hominibus, sed paulatim à Deo, animorum temporumque rectore, productus est.

IV. Deinde Judaeorum quidem vulgatissima opinio est, ab eadem Synagoga Magna profectam esse divisionem illam (1) Hebraei Codicis in תורה Legem, Prophetas & חגיגראפא Hagiographa: (2.) Legis five Pentateuchi in פרשיות Sectiones: (3) Codicum vero etiam singulorum in פסוקים seu Versus. α. Sed ad Primum quod attinet, omnino absque probabili ratione asseritur, istam Librorum Sacrorum Τριχοτομίαν, qualis hodie in Hebraeo Codice conspicua est, à tam longis retro temporibus repetendam esse. Quppe quam aevo multo recentiori originem debere, cum ea, quae in superioribus de Daniele temere è Pro-

Divisio
Hebraei
Codicis
in Le-
gem,
Prophe-
tas &
Hagio-
grapha
num à
Synago-
ga sit
profecta.

Prophetarum choro eliminato diximus, tum insuper complura alia, ea-que haud parvi momenti, persuadent. Equidem parum eam concinnam esse, & non uno laborare incommodo, aut si vel maxime ipsa ternarum Classium constitutio admitti queat, librorum tamen nonnullorum ad hanc vel illam Classem relationem minime probari posse & res ipsa docet, & viri docti dudum ostenderunt; quos vide apud AUGUSTUM PFEIFFERUM *Critic. Sacr. cap. I. Quaest. 2.* Taceo vetustatem hujus partitionis exinde non minus suspectam reddi, quod ab illa, quae est LXX. Interpretum, item-que *Fl. Josephi Lib. I. contr. Apion.* haud parum discrepet. Neque vero etiam ex eo, quod *Luc. XXIV. 44.* Sospitator ipse ad *Mosen, Prophetas & Psalmos* provocet, sequitur eodem modo divisionem istam jam tum usitatam fuisse, quo in Codice Hebraeo hodie-que libri singuli secundum certas classes à se invicem distingui solent.

*Penta-
teuchi
distri-
in Se-
ctiones*

V. β. Propius ad verum accedit distinctionem Pentateuchi in *Sectiones* quot Sabbatis praelegendas demum post μετονομασίαν Babylonicam ab Ezra fuisse praescriptam. Quidquid contra non-

nonnulli Hebraeorum Magistri og-
ganniant, qui haud secus ac si ab ipso
Mose profecta esset, vim legis obtine-
re pertendentes הלכה למשה מסיני
traditionem Moſis Sinaiticam appellitant.
Etenim, cum ista Legis partitio procul
dubio in usum Synagogarum adinventā
fit, ratio suadet, ut non altius eam,
quam ab earundem ortu deducamus.
Synagogarum autem originis nusquam
vestigia luculentiora deprehendi posse,
quam mox à laxata Captivitate Baby-
lonica, iis quidem verbis, quae de Ez-
ra solemni ritu Legem Mosaicam popu-
lo praelegente habet Nehemias cap.
VIII. id solide non minus, quam inge-
niose confecit Cl. CAMPEGIUS VITRIN-
GA *de Synag. Vet. Lib. I. Part. II. cap. 12.*
A quo tempore, satis tamen ab aetate
Apostolorum remoto, utpote ἐκ γενεῶν
ἀρχαίων, *Moses habuit in singulis civitati-*
bus, qui ipsum praedicent in Synagogis;
quemadmodum Divus dictavit Jacobus
Act. XV. 21.

VI. γ. Facile etiam admittimus, ea-
dem tempestate contextum sacrum,
in quantum librorum numerum jam
tum excreverat, non Synagogae qui-
dem decreto, sed sive Ezra, sive aliis
H
au- *Con-
iextum
He-
braum
quis in
versus
disse-
curit.*

auctoribus, in פסוקים *Versus* seu *Commata* fuisse dissectum. Qua de re vid. Buxtorfius *Tiberiad. cap. XI. p. m. 106.* Dummodo id accipiatur de סוף פסוק *Clausula versus*, hoc est, de duobus punctis ad calcem singulorum versuum adjectis. Quo ab invento vulgo Ezras Judaeis המפסיק *Pausator* audit. Sin eo vero spectet traditio ista, ut supponat totam Legem Mo-
 sis antehac אחד כפסוק *instar versus unius*, vel, ut alii, כתיבה אחת *tanquam dictionem unicam* fuisse exaratam, omnino contendimus vix esse credibile, five Mosen, five Scriptores sacros quos libet absque ulla distinctione sententiarum, nedum sine relicto inter voces singulas interstitio, scribendi genere Graecis olim atque Romanis usitato, sua volumina velut rudem indigestamque molem consignasse, posterorum opera demum in ordinem sensui congruum redigenda.

Prisca literarum Hebraicarum elementa VII. Porro circa hoc ipsum temporis intervallum in quaestionem veniunt *Elementa literarum*, quales hodie in Hebraeo Codice conspiciuntur.

tur. De hisce enim dudum inter Ju-
daeos aequè ac Christianos disquiri
coeptum est, sintne illi ipsi, quos in
libris sacris per manus nobis Judaei
tradiderunt, an alii characteres, qui-
bus Samaritani in Palaestina & Ægyp-
to etiamnum utuntur? sive, utrum li-
terae, quibus nos in Bibliorum Vet.
Test. textu authentico utimur, sint
antiquae & à Mose usurpatae; an ve-
ro Moses usus fuerit Samaritanis; Ez-
ras demum nostros invenerit, aut ex
Chaldaea adduxerit?

num ab
Ezra
cum ho-
diernis
sint
commu-
tata.

VIII. Orta primum haec contro-
versia est ex Amoraei cujusdam *Mar*
Zutrae sententia in *Sanhedrin fol. 21. 1.*
Principio, inquit ille, *data est Lex*
Israelitis scriptura Hebraea & lingua
Sancta. Postmodum temporibus Ezrae
data illis est scripturâ Assyria & lingua
Chaldaea. Israelitae autem, servata
scriptura Assyria & lingua Sancta, re-
liquerunt idiotis scripturam Hebraeam &
linguam Chaldaeam. Sequitur mox:
Quinam illi sunt idiotae? Rabb Chasda
ait, esse Cutbaeos, sive Samaritanos.
Tum deinde: Quare dicitur Scriptura
Assyriaca? Resp. quia adscendit cum ipsis
ex Assyria. Huic autem Gemaristae

Fons
contro-
versiae.

quamvis mox ibidem complures, iique haud infimi subsellii, Doctores tantum non in os contradicant, scripturamque Hebraeam nunquam ullo modo immutatam fuisse asseverent, ac proinde totam ferme Rabbinorum universitatem in assensum pertraxerint; attamen vel hinc Ezrae & Synagogae Magnae auspiciis hodiernas literas Hebraeas priscis characteribus Samaritanis esse surrogatas, Judaeorum nonnulli, Christianorum vero etiam complures, asseruere.

*Patroni
sententiae
affir-
mantis.*

IX. Et ex Judaeis quidem hanc sententiam longe post denuo recoxit *R. Josephus Albo* Hispanus, qui post natum Christum Seculo XV. floruit, in עקרים ספר *Lib. III. cap. 16.* Observante Buxtorfio *Dissert. de Liter. Hebr. genuin. Antiq. §. 53.* E Christianis vero in eandem ingressus est *JOSEPHUS JUSTUS SCALIGER Animadvers. in Chron. Euseb. p. m. III.* Quem mox certatim secuti sunt alii superioris seculi Aristarchi, *ISAACUS CASSAUBONUS, JOHANNES DRUSIUS, HUGO GROTIUS, BRIANUS WALTONUS;* maxime vero *LUDOVICUS CAPELLUS,* qui illam in *Arcano Punctat. Revel. Lib.*

Lib. I. cap. 6. obiter propugnata, deinde in *Diatriba de literis Hebraeorum* contra JOHANNEM BUXTORFIUM data opera defendendam suscepit. Taceamus Philologos Romanae Ecclesiae addictos, JOHANNEM MORINUM, PETRUM DANIELEM HUETIUM, ELIAM du PIN, alios, qui suarum rerum interesse arbitrantur, modo Veritatis Hebraicae ἀνθεμίων qualicunque testudine arietent.

X. Rationes, quibus illi militant, nunc non discutimus. Tantum quod res est, monemus, ἐπιχειρήματα ex adversa parte multo praegnantiora esse, quae primaevi Characteris Hebraei sinceritatem & constantiam evincunt. Posteaquam enim JOHANNES BUXTORFIUS F. in peculiari Dissertatione *de Literarum Hebr. genuina antiquitate*, atque hunc secuti Viri ἑβραϊκώτατοι, MATTH. WASMUTHUS *Vindic. S. Hebr. Script. Part. I. cap. I.* JOHANNES LIGTFOOTUS *Hor. Hebr. in Matth. cap. V. 18.* VALENTINUS ERNESTUS LOESCHERUS *de Causs. Ling. Hebr. Lib. II. cap. I.* HADRIANUS RELANDUS *Dissertat. de Numm. Samarit.* alique magno numero contrariae sententiae causam in se

*In, re-
gan-
tium
partes
conce-
ditur.*

suscepere, haud minore Doctrinae apparatus quam argumentorum pondere rem omnem sic plane confectam dixeris, ut nemo amplius, nisi forte alter Carneades, qui de rebus omnibus dubitare solebat, eam in dubium vocare ausit. Nobis in praesentiarum sufficit, nullas olim neque hoc in negotio, sive Ezrae, sive Synagogae Magnae Virorum partes fuisse: unde aut horum tum exstitisse Collegium appareat, aut rerum ejuscemodi sub idem tempus gestarum certa vestigia deprehendi possint.

C A P. III.

De Punctorum Vocalium Accentuumque, ut & Masorae origine, quam vulgo insuper à Magna Synagoga repetunt.

S U M M A.

§. I. Occasio controversiae. II. Quid de ea sentiendum. III. Judaei plerique Puncta ad Ezrae ejusque Synedrîi aetatem referunt: alii aliunde horum incunabula deducunt. IV. Quidam eorum

rum originem recentiorem agnoscunt. V. Illorum vero sententia admittitur. VI. Rationes. VII. Repudiatur tamen Ludovici Capelli sententia. VIII. Accentuum apices Punctis Vocalibus sunt tempore priores. IX. Locus Matth. V. 18. expenditur. X. Incertum, quando Accentus literis sint adjecti. XI. Puncta Vocalia paulo post alterum urbis Hierosolymitanae excidium inventa esse videntur. XII. Opus Masorethicum quo argumento Synagogae Magnae feratur acceptum. XIII. In perscrutandis Masorae initiis duae aetates sunt distinguendae. Prima aetas. XIV. Masorae pars aliqua ante Talmud confecta fuit: & quatenam. XV. Altera aetas: XVI. Masorethae novissimi. XVII. Quae illa aetate ad Masoram augmenta accesserint. XVIII. In harum, quas diximus, rerum origine pervestiganda ipsimet Judaei plurimum inter se discordant. R. Gedaliae testimonium. XIX. Cyclus hodiernus mensium Judaicorum num à Viris Synagogae M. introductus.

§. I.

PEdem nunc promovemus ad Quae- Occasio
 stionem πολυθρύλλητον de aetate contro-
Punctorum Vocalium & Accentuum, qua- versia.
les

les in Hebraeo Codice punctato ad literas & voces adjecti comparent. Horum enim originem vulgo quoque Iudaeorum Magistri ab eodem Ezra ejusque collegio, Synagoga Magna, repetunt. Qua in re nituntur potissimum traditione illa, quae exstat in Talm. Hieros. *Megilla cap. I. fol. 71. 3.* & repetitur in Babyl. *Megilla fol. 3. 1.* his verbis: *Rabb insit: Quid sibi vult, quod scriptum est (Nehem. VIII. 8.) Legebant autem in libro illo, in lege Dei, explanate, idque indicando sensum, dabantque intelligentiam inter legendum? Respond. Verbis istis, Legebant in libro illo, in lege Dei, intelligitur contextus Hebraeus: explanate, id est, subiecta paraphrasi Chaldaica. Sensum indicarunt, per Versus: dederunt intelligentiam inter legendum, per distinctiones Accentuum, sive, ut alii, per Masoram. Quae omnia cum venissent in oblivionem, restituta sunt ab ipsis. Huc vero & Puncta Vocalia quasi in cumulum adjecit, in eaque digitum intendere Gemaristam mox citatum docuit Far-chius in Glossa ad libros R. Isaaci Alphesii (Arab. الفاسي q. d. Fessensis Afri-*

Africani) *Part. I. Tract. Megilla fol. m.*
 324. cum ait : פִּסּוּקֵי טַעֲמִים פִּסּוּקֵי
 דַּנְגִּינוֹת אֵלּוּ הַנִּיקּוּד וְחַטְעִמִּים
Distinctiones Accentuum sunt pausationes
modulationum, videlicet Punctatio &
Accentus. Conf. Buxtorfius in Tibcriad.
cap. VIII.

II. Non jam multum laboramus de
 sensu, quem Rabh ille, & commen-
 tantes in verba ejus, ex loco Nehe-
 miae exterebrant; cum liquido appa-
 reat, Scriptorem sacrum non alior-
 sum ab eo in causae subsidium vocari,
 quam ut suae hypothesei *per modum*
accommodationis (דֶּרֶךְ אֶסְמַכְתָּא) qua-
 lecunque fundamentum substerneret :
 rem quidem aetate ejus superiorem,
 sed incertae esse originis significans.
 Quo genere argutandi utramque fere
 suarum ἐξηγήσεων paginam implere Se-
 raphicis illis Doctoribus solemne
 est.

*Quid de
 ea sen-
 tien-
 dum.*

III. Interea tamen haec vulgatissima
 Judaeorum sententia est, Ezram una
 cum Viris Synagogae Magnae post
 reditum è captivitate Babylonica Pun-
 cta pro Judaeis tum parum linguae
 Hebraicae peritis vel noviter exco-
 gitasse, vel exoleta in usum revocasse.

*Judaei
 plerique
 Puncta
 ad Ezrae
 ejusque
 Synedrui
 aetatem
 refe-*

alii
aliunde
horum
incuna-
bula de-
ducunt.

Cui ex Christianis inter primos adsti-
pulatus est Buxtorfius uterque, *Pater*
& *Filius*: ille in Commentario Maso-
rethico, cui *Tiberiadi* nomen indidit:
hic in Tractatu *de Punctorum antiqui-
tate & origine* eandem data opera de-
fendendam suscepit. Multo pauciores
vero inter Judaeos nata est sectatores
eorum sententia, qui horum originem
ad Moſen atque ipsos Scriptores ſa-
cros: pauciſſimos, qui ad Protopla-
ſtos ac prima linguae Sanctae incuna-
bula referunt.

Qui-
dam eo-
rum
origi-
ginem
recen-
tiores
agno-
ſcunt.

IV. Non defuerunt tamen hiſce ſe-
culis, & mox quidem ab renatis li-
terarum ſtudiis, inter Chriſtianos viri
Hebraice Doctiſſimi earumque litera-
rum inſtauratores eximii, imo & ip-
ſorummet de Judaeorum grege *Elias*
Levita, non indoctus ſeculi XVI.
Grammaticus Hebraeus: qui curioſius
in hanc rem inquirentes multo magis
vero conſentaneum arbitrati ſunt,
Punctorum, quibus nunc literae affe-
ctae ſunt, originem recentiores ag-
noſcere. Quam in ſcenam prae aliis
è Philologorum gente magno conatu
ſe dedit Ludovicus CAPELLUS, Pro-
feſſor Hebraeus, cum ſuperiore ſeculo
in Gallia res Proteſtantium flourerent,
Sal-

Salmuriensis; qui illam de Punctorum novitate, iisque post Christum natum Seculo V. aut VI. à Magistris nonnullis Tiberiensibus Post-Talmudicis ad contextum sacrum adjectis, amplexus est & propugnavit vel sententiam in variis scriptis : primo quidem in libro, quem *Arcanum Punctuationis revelatum* inscripsit, tum Deinde in ejusdem *Vindiciis* Buxtorfio Juniori oppositis.

V. Atque ab eo tempore Viri Docti non pauci, etiam sacratoris ordinis, eruditione Hebraica & pietate conspiciui, fere in easdem partes concessere. Quibuscum & nostra aetate facit ὁ πό-

Illorum vero sententia admittitur.

vv Celeberrimus CAMPEGIUS VITRINGA *Observat. Sacr. Lib. I. cap. XIII.* itemque Clarissimus JOHANNES MEYERUS *Fundament. Theol. Part. I. Lib. I. cap. II. §. 16 seqq.* ambo harum rerum, si qui sunt, gravissimi judices; & complures alii: quotquot nempe ab anticipata opinione liberi cum istarum literarum peritia iudicium conjungunt; quique minus meticulosi Veritatem Hebraicam sic omni praesidio nequidquam exutum judicant. Neque enim profecto dissimulandum, quod res est, tametsi Romanae Curiae satellites

ca

ea in malum finem abutantur. Quorum tamen cordatiores ac magis ingenui, *non esse ideo Textum Hebraeum incertum, quod puncta non adsint*, ultro largiuntur. Vid. NATALIS ALEXANDER *Hist. Eccles. V. T. Aetat. Mundi VI. Dissert. IV. p. 409.* Adeo ut, qui contrarium pertinacius tuentur, non quod ex vero affirmari potest, sed quod gestum esse antiquissimis temporibus nostri posterorum gratia, optandum erat, statuere videantur.

Ratio-
nes.

VI. Non vacat heic multis repetere argumenta, quae vulgo ad stabiliendam hanc sententiam coacervari solent, siquidem nunc non habemus, quod iis addi possit ac debeat. Haec qui volet, adeat laudatum LUDOVICUM CAPPELLUM, & qui eum κατὰ πρόδα sequitur, BRIANUM WALTONUM *Prolegom. III. §. 40—49.* Palmaria tamen huc redeunt. I. Constat Judaeos etiamnum ספר תורה *Librum legis Punctorum & Accentuum* notulis destitutum in Synagogis adservare; procul dubio ea de causa, ut antiquissimum Mosis archetypum, quondam in Sanctuario reconditum, aemulentur. II. Hebraei haud secus ac Samaritani aliique Orientis populi ope

תֹּוֹן הַקְּרִיאָה *Matrum lectionis*,
 five trium literarum אִי vocalium
 vicem subeuntium, contextum sacrum
 jam olim legerunt, atque hodie,
 licet majore quam olim cum difficul-
 tate, legunt. III. Punctorum novitas
 patet quoque ex antiquissimis versio-
 nibus, Graecis, Chaldaicis, aliisque,
 quae ob illorum defectum voces innu-
 meras aliter interpretatae sunt, quam
 nunc in punctatis Codicibus leguntur.
 IV. Notae criticae marginales, קָרִיין
 וְכֵתִיבִין, non à Scriptoribus sacris
 sed ex codicum inter se collatorum
 discrepantia profectae, complures qui-
 dem Talmude longe sunt antiquio-
 res; at harum tamen auctores tantum
 circa consonas, nec unquam circa vo-
 cales aut accentus, corruptionis multo
 capaciores occupati sunt. Si quae au-
 tem vocalibus sunt adjectae, illae
 recentiori manui originem debent. V.
 Huc denique spectat, quod tum
 Nominibus Propriis quibusdam, tum
 praesertim Tetragrammato יהוה vo-
 cales adjectae sint, quae harum vo-
 cum antiquam & genuinam lectio-
 nem, sed loquendi morem prorsus re-

recentem arguunt. Quemadmodum nec Karaci, ceteroqui cum Rabbani-
tis facile puncta admittentes, aequo
animo ferunt illam Masoretharum
ineptam περιεργίαν, qua vocibus non-
nullis parum (ut putabant) honestis,
aliena puncta subdidissent: ex. gr. 1.
Sam. V. 6. 9. 12. & VI. 4. 2. Reg.
VI. 25. haud secus ac si ab ipsis Au-
ctores sacri necesse haberent sermonis
verecundiam atque honestatem disce-
re. Id vero cum tamen attentaverint,
fatentur se punctorum originem ab
ipsis Scriptoribus profectam non ag-
noscere.

Repu-
diatur
tamen
Ludo-
vici Ca-
pelli

VII. Quanquam vero hisce ac si-
milibus rationibus inducti facile nobis
persuadeamus, *Punctationis* istius ap-
paratum non ab Ezra ejusque Pseudo-
Synedrio, multo minus ab Auctoribus
sacris, Mose atque Prophetis, fuisse
adornatum; merito tamen religio no-
bis est, quo minus juxta cum *Capello*
ejusque sequacibus rem landatissi-
mam & summe utilem post natum
Christum quinque ac eo amplius an-
norum centuriis à quopiam obscu-
rorum virorum conventiculo, qua-
le ista Magistrorum Tiberiensium
schola fuit, prae Pharisaismo insaniens
nul-

nullisque annalibus celebrata, fuisse
 procusam ac tunc demum ab univer-
 so Judaeorum coetu admissam autume-
 mus. Etenim, si vel maxime conce-
 damus, Gemaristas (ut nihil nunc de
 Cabbalistarum libris dicam, quorum
 aetas incerta est) quae passim existant,
 de solis Accentibus (Punctorum enim
 Vocalium nulla apud Talmudicos ex-
 pressa fit mentio) testimonia de suo
 recens ad Gemaram adjecisse; negari
 tamen absque injuria non potest, ita
 iis sermonem esse de Accentibus, tan-
 quam de re, quam supponunt non
 heri aut nudijs tertius confictam, sed
 dudum inter suos cognitam atque usu
 quotidiano fuisse receptam. Ut frustra
 sit *Cappellus*, quoties horum locorum
 vim ac evidentiam, non sine manifesta
σρεβλώσει, eludere conatur, perpetua
 exceptione, non de Accentuum *ele-*
mentis, sed de eorum *sono ac potestate*
 verba capienda esse. Velim autem
 quempiam heic attentius pensitare lo-
 cum, qui vulgo hanc in rem adduci
 solet, atque existat in Tractatu *Bera-*
chot fol. 62. 1. Ubi ad quaestionem
 propositam, *Cur non & dextra manu*
sordes abstergere licitum sit? R. Nach-
 man & R. Akibha respondent: **מפני**
שמרתה

שמראה בה תעמי תורה *Quoniam*
ea commonstrantur Accentus Legis. Jam
 vero, quis credat, commode quen-
 quam dici potuisse digitum in Ac-
 centus intendere nisi & horum apici-
 bus saltem Pentateuchus jam tum
 variegatus & incisus fuisset? Huic
 gemina est controversia super Exod.
 XXIV. 5. in Codice *Chagiga fol. 6. 2.*
 Quo in loco disputant Gemarici, sitne
 vox פרים referenda ad utrumque ge-
 nus sacrificii, puta Holocaustum &
 Pacificum, an vero post vocem עולות
 subaudiri debeat vox כבשים; ut sen-
 sus sit, agnos fuisse mactatos in ho-
 locaustum, juvencos vero in sacrifi-
 cium pacificum? Hoc quidem poste-
 rius asseritur; sed quaerentibus non-
 nulli, למאי נפקא מינה, unde id pro-
 bari possit, respondet Mar Zutra
 לפי סוק טעמים *Ex distinctione, quae*
fit per Accentus. Quid, obsecro, cla-
 rius dici poterat, quam membrum
 Versus alterum jam tunc apiculo Ac-
 centus Distinctivi (cujuscunque is fue-
 rit figurae) depicto ad vocem עולות
 ab altero fuisse distinctum? In qua
 velut palpabili sensuum à se invicem
 dis-

disjunctione omne argumentationis
Mar Zutrac robur situm fuit.

VIII. Itaque facile ex dictis colligi-
tur, saltem *Accentuum elementa* jam
pridem ante confectum Talmud inter
Judaeos non fuisse ignota. Id quod
eo magis fit probabile, quod horum
usus haud exiguus esset ad textum
Hebraicum per Commata, Cola &
periodos distribuendum, adeoque ad
verum illius sensum facilius assequen-
dum. Sed, an praeter Librum Legis,
qui dudum ad Accentuum modos pu-
blice in Synagogis praelegi consuevit,
insuper & alii universi sacrae Scriptu-
rae libri simul & semel Accentibus
signati jam tunc prostituerint, an vero
iis, pro materiae tamen diversitate alii
atque alii, ad exemplum Pentateuchi
demum progressu temporis sint appo-
siti, de eo certi aliquid determinari
nequit. Interim vero non est abfimi-
le, Accentuum notulas Punctis Vo-
calibus origine ac tempore priores
esse; Puncta vero Deinceps ad illo-
rum praesentiam sic accommodata esse,
ut ut pro ratione distinctionis sive ma-
joris sive minoris, morae item inter
modulandum vel longioris vel bre-
vioris, vocalis aut mutata ex *parva*

*Accen-
tuum
apices
punctis
vocali-
bus sunt
tempore
priores.*

(uti loquuntur,) in *magnam*, aut non mutata sit. Quam quidem in sententiam eo lubentiores ingredimur, quo minus idoneae rationes suppetunt, quae contra probatum faciant, veteres sub notione Accentuum etiam Vocalium figuras comprehendere.

*Locus
Matth.
V. 18.
expendi-
tur.*

IX. Caeterum, utut praevisum tempus non constet, quo Accentuum illorum apices ab Hebraeis Doctoribus ad literas sint adjecti: conjectura tamen non vana erit, si dicamus, eos jam à longis retro temporibus fuisse adhibitos, cum Sospitator noster inter homines versaretur. Quippe cum nihil his inesset, quod jure improbari posset, contra vero ad legis intelligentiam haud parum facerent, vix dubium est, quin ad librum Legis, iisdem, quibus hodie, literis atque Accentuum notis consignatum, respectus fiat iis verbis, quae exstant Matth. V. 18. τῶτα ἐν, ἡ μία κεφαλαία ὅ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως αὐτὰ πάντα γένηται. Siquidem heic κεφαλαία vi vocis notat *corniculum*: translate *virgulam* instar cornu inflexam, aut oblique sive supra sive infra lineam positam; optimeque ad Accentus Hebraeos (quorum plerique, nonnulli etiam

etiam in formam cornuum, superne
literis appinguntur) non item ad Vo-
cales, quadrat. Huc facit Interpres
Syrus κεφαλαῖον reddens per ܠܐܝܢܐ quasi
Lincolam sive *Incisum* diceret. Nec sensu

abfimili Armenus Եղանախեց

Obeliscum interpretatur. Et vero ali-
quid à literis diversum heic innui vel
sola tautologia, quam aliqui verba
involverent, flagitare videtur. Certe
non audiendi sunt, qui Salvatorem ad
apiculos (קוצין *Spinos* vocant) literis
quibusdam ornatus gratia imponi so-
litos, recens illud & superstitiosum
Phariseorum inventum, alludere
existimant. Multo minus se probat
illorum sententia, qui cum Hierony-
mo per κεφαλᾶς intelligunt particulas
literarum minimas, videlicet apices,
quibus cognatae literae à se invicem
discernuntur. Siquidem hos litera-
rum ductus proprie ac φερωνύμως Grae-
co idiomate κεφαλᾶς appellari nondum
probatum est. Licet non diffitear,
me de sensu illorum verborum nolle
cum quopiam funem contentionis
pertinacius trahere: quod &, iudice
Grotio, παροιμῶδες quidquam de me-
dio vulgi usu sumtum iis inesse, ra-

tio haud exigua sit, cur opineris.

*Incer-
tum,
quando
Accen-
tus lite-
ris sint
adjecti.*

X. Interim tamen ea, quae huc usque disputavimus, indicium haud obscurum faciunt, Accentuum usum non modo Talmude jam obsignato, verum & iis temporibus, quibus Christus in terris egit, multo antiquiorem esse. Quamvis, an Ezrae aevo, cum procul dubio Legis liber ceterique sacri codices in Synagogarum usum per plura exemplaria transfundi coepere, primum adinventi sint, tuto affirmari non possit. Neque vero, ubi res ipsa non loquitur, quidquam nos movet Judaeorum consensus, nihil non ad Ezram Viroque Synagogae Magnae referentium. Qui tamen & quodammodo dissensus est: cum insuper alii ab ipsis Scriptoribus sacris, uti diximus, alii ab Adamo, & unde non? Accentuum, pariterque Punctorum Vocalium, incunabula deducant.

*Puncta
Vocalia
Paulo
post al-
terum
urbis
Hieroso-
lymiti-
nae ex-
cidium*

XI. Sicuti autem ob antiquae Historiae defectum Accentuum origini certum tempus absignari nequit; ita nec indubitato comprobari potest, quando primum *Vocalium notulae* Contextui sacro fuerint adscriptae. Videtur tamen id factum fuisse, quum, excisa altera vice Judaeorum

Re-

Republica, Paulo post in Scholis fi-
 nitimis literarum studia efflorescerent. *inventa
esse vi-
dentur.*
 Quo ipso tempore necessitas exigebat,
 ut plane in desuetudinem abeunte pu-
 riore lingua Hebraica, inter ceteros
 libros Sacer Codex punctis adorna-
 retur; sublatis nempe è literarum me-
 dio תאים הקריאה *matribus le-*
ctionis, tanquam post puncta in ea-
 rum locum substituta supervacaneis,
 ut vult Cl. VITRINGA *Observat. Sacr.*
lib. I. cap. XIII. Id enim è re esse
 tum studiosae juventutis, tum impe-
 ritæ plebis, visum fuit, sacra volu-
 mina ad mentem Scriptorum Θεοπνεύ-
 σων iis notulis expressa manibus ver-
 sare, ut hoc pacto in genuina & ma-
 gis expedita illorum lectione adjuva-
 rentur. Quae pariter causâ fuit, cur
 sub idem tempus & alii libri publi-
 cam auctoritatem ac fidem adepti Vo-
 calibus sint animati. Sic *Mischnam*,
 illud Juris Judaici & traditionum me-
 lioris notae compendium, opera R. *Je-*
huda Sancti circa annum 120. ab ex-
 cidio Templi, à N. C. autem 190.
 in urbe Jabnensi collectam, publice-
 que & explicari coeptam, eadem ipsâ
 tempestate Punctis Vocalibus instru-
 ctam existisse, observant *Ephodæus*,

R. *Azarias* aliique, apud Buxtor-
FIUM *de Antiquit. Punct. Part. I. cap.*
VII. p. 78. Atque hinc denique esse
putem, quod Gemarici in re contro-
versa haud raro ad signa Accentuum,
nunquam vero, tametsi saepe res
postulabat, ad Puncta Vocalium no-
minatim provocent; quia nempe ho-
rum aut tantam vetustatem non ag-
novere, aut nondum universus Sacer
Codex ad eundem modum punctatus
erat. Sicuti necdum in Pentateucho
MS. ac primum typis excuso inte-
grum Caput VII. Numerorum suis
punctis affectum fuit.

Opus
Masore-
thicum
quo ar-
gumen-
to Syna-
gogae M.
feratur
accep-
tum.

XII. Tandem non desunt quoque
inter Judaeos, pariterque Christianos,
qui ejusdem Synagogae M. Adfesso-
ribus, Ezrae Praefidi atque *εργοδιῶκτης*,
acceptam referunt Crisin illam circa
textum Hebraeum Sacri Codicis ejus-
que Versus, Voces & Literas occupa-
tam: ab eaque vulgo *Masora*, hoc est,
Doctrina per manus tradita nuncupata
insuper iis Masoretharum nomen ad-
haesisse autumant. Nata primum haec
opinio videtur ex illo Synagogistarum
monito in *Capitulis Patrum cap. I. §. I.*
ubi inter alia לתורה סייג *Sepimen-*
tum Legis fieri jubent. Id autem ge-
nus

nus Sepimenti vicem Masoram sustinere, ibidem *Cap. III. §. 13. R. Akib-*
hae sententia est, cum מסורת ס"יג

לתורה *Masoram sepem Legis (Scriptae)*
 esse pronunciat. Tametsi alii, quos
 inter *Bartenorensis*, modo allatum Vi-
 rorum Synagogae M. praeceptum re-
 ctius de Legis quodam ἐπιμέτρῳ, Pau-
 lo post Judaeae gentis ferali discidio
 praeludente; sive de Traditionibus
 Practicis Magistrorum auctoritate no-
 viter invehendis, accipiant; utpote
 quibus cautum sit, ne quis Legis di-
 vinae quasi limites constitutos facile
 transiliret, quod illi הרחיק את

העבירה *procul remove*
hominem à transgressione appellitant.

XIII. Ad ipsam vero Masoram *In per-*
 ἀπλῶς ita dictam quod attinet, in ejus *scrutan-*
 origine pervestiganda *Dis* praesertim *dis Ma-*
so *rae*
Etates distinguimus. *Primam* ordi-
 mur ab excessu Scriptorum Vet. Test. *initiis*
 novissimorum, Nehemiae puta & Ma- *duae*
 lachiae; quos interjecto tempore post *aetates*
 fata Ezrae in vivis fuisse supra jam *sunt di-*
 docuimus. Horum autem libris cum *stin-*
 aequae notae Masorethicae, lectiones *guen-*
 variae, versuumque numerus, adje- *dae.*
 cta sint, nulla vel probabilis ratio *Prima*
aetas.

apparet, cur jam tum, nedum Ezrae temporibus, horum aliquid circa universum sacrum Textum tentatum fuisse dici possit. Quis enim (ut alia nunc silentio praeteream) sanae mentis affirmaverit, ipsos veram in propriis scriptis lectionem ignorasse? Aut quas in diversis codicibus deprehenderant discrepantias, sub notula כתיב aut קרי in margine annotasse? Nisi forte quis dixerit Ezram sacrorum Codicum jam ante exaratorum varias lectiones primum collegisse, eumque secutos alios ejus exemplo excitatos idem in ipsius ac coevorum scriptis factitasse. Quod quidem etsi praeferre negare nolum; tamen multo magis vero consentaneum videtur, non paucas melioris commatis notas Masorethicas demum post completum omnium librorum Canonem, e variis Codicibus, qui tum prostabant integri ac indies librario- rum opera in innumera exemplaria transfundebantur, colligi coepisse: haud dubie à viris quibusdam doctis & pietate conspicuis, quibus isto laudabili instituto Sacrum Codicem universum porro à corruptionis periculo tutum praestare animus fuit.

XIV. At quicumque tamen hujus rei auctores fuerint, certe partem aliquam Masorae pridem ante Talmud exstitisse vel ex hoc solo quam clarissime evicit Buxtorfius in *Tiberiade* cap. VIII. p. m. 43. quod in Codice *Kidduschin* fol. 30. I. memorentur סופרים *Numeratores*, à computandis literis Versibusque S. Codicis ita dicti, qui signate ראשונים hoc est, *Prisci illi & Antiquissimi* ibidem Gemaristis audiunt: oppositè ad *Recentiores*, qui aut eadem ipsa Gemaricorum aetate, aut paulo ante, suis adjectionibus opus Masorethicum locupletarunt. Et Priscis quidem illis merito tribuimus lectiones varias sub notationibus קרי & כתיב circa solas literas observatas, quarum universim 848. Elias Levita numeravit: itemque Versuum ac Literarum numerum ad cuiusvis libri calcem adjectum: & nonnulla alia, quae superstitionem ac inutilem Magistrorum neotericorum curiositatem non redolent.

XV. *Alteram* Critices Hebraicae *Alteram* *Aetatem* non incommode inchoamus *aetas.* inde à prima alterave post Hierosolymam denuo excisam annorum centuria, extenditurque usque ad renata super-

perioribus seculis bonarum literarum & Hebraicarum studia. Cum enim Judaei quaquaversum per terrarum orbem dispergerentur, atque hinc Sacer Codex aliquod depravationis periculum subire videretur, quidam illorum Magistri, initio quidem in finitimis Palaestinae Academiis subsistentes, deinde vero in Babylonia Scholas aperientes, operae pretium se facturos arbitrati sunt, si vetustarum lectionum τὰ εὐρισκόμενα, & quicquid harum rerum à majoribus acceperant, non tantum sedulo colligerent, sed & majore studio ac industria, praeter Puncta Vocalia ad literas adjecta, de suo novas observationes adjicerent, Paulatimque Crisin illam immensum adaugerent. Atque tunc demum Masoretharum & Operis Masorethici nomen fuit cognitum. Quos inter cum Quinto post natum Christum Seculo Magistri quidam Tiberienses emerent, orta hinc est fabula, Masoram omnem Tiberiade recens procusam esse.

Masorethae novissimi. XVI. Caeterum post Tiberienses eundem laborem persecuti sunt alii; quorum in numero memorantur magni nominis Rabbini, *Ben Ascher & Ben Naph-*

Naphthali, qui Seculo XI. florere : hic in Babylonia, ut Judaeorum volunt Historici : ille in Palaestina. Donec ad extremum Seculo XVI. Judaeus quidam Afer, *R. Jacob Ben Chajim*, à Daniele Bombergo, Typographo Veneto, ad Masoram omnem, cum *Magnam*, tum *Parvam*, in ordinem redigendam conductus, ingentem istam molem per varia volumina dispersam atque insuper à se acutam suis locis Hebraeo textui adjiceret, ut tandem ea, qua nunc vulgo conspicitur, facie excusa in lucem prodiret.

XVII. Ad Masorae partem vero multo maximam, hoc temporis intervallo à variis confectam; inter alia referri debent Notae Criticae cum circa Accentuum, tum etiam Vocabulorum anomalias occupate : nec non illae, quae ad literas five *plene* five *defective* scriptas, *Majusculas* item & *Minusculas*, *Inversas* & *Suspensas* similesque sunt adjectae; è quibus sequiore aevo nonnulli literarum aucupes mysteria elicuere gerris Siculis inepiora. His addimus עטור סופרים *Ablationem Scribarum* : quo nomine voces quinque indigitant, è quarum medio

Quae illa aetate ad Masoram augmenta accesserint.

medio Vau iis adscriptum auferri volunt; itemque *תקון סופרים* *Aptationem Scribarum*, jubentium voces numero XVIII. aliter legi ac scriptae sunt. Id quod alii Ezram una cum suo Collegio factitasse, alii, ceu plerisque omnes id genus *ἐποβολιμαίαις λόγοις*, *הלכה למשה מסיני* *Traditionem Mosi Sinaiticam* esse ajunt: Quamvis ne ullum quidem istius correctionis in antiquissimis versionibus vestigium appareat, adeoque velut figmentum à Magistris quibusdam, nasutioribus profectum explodi mereatur, judice *Buxtorfio* in *Epistola ad Salomonem Glassium*, quae excusa est in hujus *Philologia Sacra* Lib. I. Tractat I. p. m. 57. Nos haec paulo latius diduximus, ut ad oculum patefceret, quam nullo delectu habito Judaei saepe numero rerum heri demum aut nudius tertius prognatarum ultimam antiquitatem exaggerent; quamque adeo, data semel figmento porta est, huc promiscue omnia intrudent, illa etiam, quae cana antiquitate sunt indignissima & contra admodum Rabbiorum Camarinam redolent.

In ha-
rum,
quos

XVIII. Priusquam autem hinc ad alia pedem promoveamus, lubet coronidis

jonidis loco syllabum quemdam sub- *dixi-*
 neſtare illorum operum, quae Judaei *mus, ro-*
 vulgo fictitiae iſti Synagogae Magnae *rum*
 accepta ferunt, & praecipue ad Sa- *origine*
 crum Codicem ejusque lectionem ac *pervesti-*
 diviſionem ſpectant. Unde ſimul ap- *ganda*
 pareat, quam dubitanter ipſimet Ju- *ipſimet*
 daeorum Magiſtri etiam de iis ipſis *Judaei*
 rebus pronuncient, quarum tamen *pluri-*
 origines Magna cum fiducia cetero- *rum*
 quin alii ab aevo Magni hujusce Con- *inter ſe*
 cilio, nedum altius, deducunt. Mul- *discon-*
 tus in iis compilandis eſt Maiuonides *dant.*
 in תורה הלכות ספר. Sed paucis *R. Ge-*
 palmaria complectitur *daliae*
 הקבלה שלשה citatus Voſinio ad *testimo-*
 Raymundi Pug Fidei p. m. 100. *nium.*
Ecce Viri Synagogae Magnae, inquit, no-
vas ediderunt in bonum totius captivi-
tatis constitutiones multas, veluti Distin-
ctionem verſuum: Diverſitatem lectionis
et ſcriptionis: plena et defectiva: Se-
ctiones clauſas et apertas: literas ma-
jusculas et minusculas: Accentos et Pun-
cta vocalia. Item computum menſium
anni, ſumto initio à menſe Tiſri; nam
ad id uſque tempus anni initium ſumeba-
tur à menſe Niſan. Atque inſuper alia
hujusmodi. Eſi autem multum diſſen-
tiant

tiant auctores antecessores nostri, ad sciendum quis composuerit ista omnia, quorum mentionem fecimus; mihi venit in mentem, afferendum esse omnia Mosi tradita esse è monte Sinai: sed eorum postea oblivionem obrepisse, aut certe scripto non esse mandata. Hi vero principes omnia conscripsere, rursusque ea universo Israeli communicaverunt.

Cyclus
hodie-
nus
Men-
sium
Judai-
corum
num à
Viris
Syna-
goga M.
intro-
ductus.

XIX. Nota vero, heic insuper morem hodiernum mutandi annum Judaicum inde à Mense Tisri retro ab antiquissimis temporibus arcessi. At id quidem argumento nullo idoneo hætenus Judæos, pariterque Christianos haud paucos admittere, luculenter solideque confecit doctissimus Anglus, HENRICUS DODWELLUS de *Cyclis Veter. Dissert. IX. §. 42.* Quando istum Judæorum Cyclum à Cyclo quidem Macedonum mutuatum, sed, si tempus spectes, quo primum usu inter Judæos receptus fuit, Æra Christiana etiam multo esse recentiorum Demonstrat.

CAP. IV.

De Precum formulis à Coetu Synagogico conceptis. Item de Purim, Festo anniversario, ab eodem introducto.

S U M M A.

§. I. *Argumentum tractationis.* II. *Celebrata inter Judaeos Precatio שמונה עשרה perperam Synagogae Assessori- bus tribuitur. Prima ratio.* III. *Secunda ratio.* IV. *Samuel Exiguus non est idem cum Paulo Apostolo.* V. *Octodecim Eulogiae quondam duodenaria tantum petitionum numero absoluebantur.* VI. *Harum Clausulae quoque ad Pseudo-Synagogae aetatem non assurgit.* VII. *Diluitur Obiectio.* VIII. *Festum Purim num à Viris Synagogae Magnae sancitum.* IX. *An historiam conscripserint, cui ab Esthe- ra nomen est impositum.*

§. I.

SEd alia insuper multo illustriora *Argu-
mentum*
istius, quem supra diximus, Ju-
dacorum perversi moris exempla da-
trac-
turi *tionis.*

tnri fumus , ubi illa porro ad incudem revocaverimus, quae in superioribus *Parte Prima cap. I. §. XI. XII. XIII.* è Talmudicorum traditionibus sublecta sunt. Harum vero δευτερεσων *Prima* famosam Precationis formulam שמונה עשרה ברכות *Octodecim* comprehensam *Eulogiis* : *Altera* doxologiam eidem formulae olim subiectam : *Tertia* festum Purim & lectionem תהי מילה seu *Voluminis Estherae* spectat. Quae singula jussu & auctoritate Virorum Synagogae M. quondam recepta atque introducta esse volunt.

Celebrata
inter
Judaeos
Precatio
שמונה
עשרה
perpe-
ram
Synago-
gae Af-
fessori-
bustri-
buitur.
Prima
ratio.

II. Et ad precum quidem formulam quod attinet, praeterquam quod ipsi Gemaristae de illius auctoribus dissentiant, eamque in Codice *Berachot fol. 28. 2.* non Synagogae Viros, sed Simeonem quendam Gossypiarium demum post Urbem iterato in Academia sabnensi secundum seriem suam composuisse ferant, dubium non est, quin, si quis inolitam id temporis, quo Synagogam floruisse ajunt, & à coaevis, imo & Collegis, Scriptoribus sacris, expressam sermonis Hebraici elegantiam, praesertim antiquam illam & decoram gravitatem, ma-

jestatemque, secum paulo attentius consideraverit, eamque cum modo dictæ orationis indole contulerit, tantum utrinque deprehensurus sit discrimen, quantum inter priscam Judæorum Babylone reducum simplicitatem atque inter febriculofam religionem Magistrorum citerioris ævi, *Φασκόντων εἶναι σοφῶν*, nihilque nisi terrena perorantium, intercedit.

III. Deinde vero & hinc illa Oratio palam νοθείας convincitur, si quidem in ea non unum alterumve sed oppido multa eaque evidentissima novitatis vestigia reperire est. Ita, prout hodie in Leiturgia precum circumfertur, auctores ejus non tantum Commate quinto, decimo, decimo tertio, decimo quarto & decimo septimo disertis verbis pro instauranda Urbe ac reparando cultu Mosaico supplicant, quem destructum Synagogæ M. *Σύνεδοροι* in precum formula pro fera posteritate concepta non supponerent; sed & petitione Undecima, verbis Jesaiæ cap. I. 26. Deum orant, ut *restituatur ipsis Judices sicut in initio, & Consiliarios sicut in principio*: ad tale procul dubio regimen alludentes, quali statim post laxatam captivitatem. Ba-

*Secunda
ratio.*

K

by-

bylonicam gavisi fuere : quando sine regibus degebant , ac solis Ethnarchis hisque subordinatis Judicibus oppidanis. parebant. Unde perspicuum est, Orationis formulam illam, cujus Judæi tantopere vetustatem deprædicant, tum demum eo ordine eoque petitionum numero ab exulibus fuisse concinnatam, cum Respublica eorum iterato funditus deleta esset. Id quod nec à quorundam Talmudicorum sententia abhorret, qui eam jussu Rabban Gamalielis in urbe Jabnensi noviter in ordinem redactam esse volunt. Quo ipso tempore & decantata illa *ברכת המינים* *Precatio adversus Hæreticos*, in reliquarum serie duodecima, opera cujusdam *Samuelis Exigui* adjecta fuit ; ut universim tandem ad *Undevigniti* particulas earum numerus excresceret : quarum singulæ publice in Synagogis privatos vero inter parietes *Octodecim* duntaxat, deblaterari solent.

Samuel
Exigu-
us non
est idem
cum
Paulo
Apostolo.

IV. Obiter heic monemus, *Samuelem* illum, quem modo diximus, *Exiguum* complures quidem ex Christianis post Jacob. Altingium in *Schilo Lib. IV. cap. 26. & 27.* Sat speciosis conjecturis inductos, eundem facere cum

cum Paulo gentium Apostolo, adhuc dum Pharisaismi Zelo flagrante. Quamvis ex adversa parte rationes haud defint longe prægnantiores passim a Viris doctis observatæ, quæ illum tot in Talmude elogiis condecoratum, tandem cum honore sepultum, nec unquam a sacris Judaicis ad Christiana prolapsum, prorsus alium & a Paulo Apostolo diversissimum existisse manifesto arguunt. Quibus & nos facile albissimum calculum adjuimus. Vid. ὁ πᾶν CAMPEGIUS VITRINGA Synagog. Vet. Lib. III. Part. II. c. 14. p. 1049. seqq. & Cl. Jo. CHRISTOPHORUS WOLFIUS Biblioth. Hebr. Part.

I. Voce שמותאל הקטון in not.

V. Redimus ad propositum. De ceteris *Duodecim* istius Precationis periochis fortasse a vero non abludimus, si dicamus, eas jam dudum, & stante quodam Templo altero (incertum tamen quo auctore & quibus auspiciis) ad precum officia, tum publice in Templi atriis & in Synagogis, tum privatim quotidie à quolibet recitari solitas: atque tunc quidem שתים *Duodenarum Eulogiarum* nomine fuisse insignitas. Quo numero,

ro, utpote sanctiore habito, Judæam gentem præ alio quocunque in sacris ab omni ævo delectatam esse omnes norunt. Sed de his οὐν Θεῷ alibi ex professo. Nunc ad reliqua progredimur.

Harum
Clausu-
la quo-
que ad
Pseudo-
Synago-
ga ata-
tem non
assur-
git.

VI. Pervestigata igitur solemnibus Orationis origine proximum est, ut videamus, quam bene conjiciat sentiatque JARCHIUS in Glossa ad Gemaram *Berachot fol. 54. i.* & cum ipso populares alii, qui inde ab eodem Synagogistarum ævo arcessunt Doxologiam illam, in Templo olim ad *Benedictiones Octodenas* instar clausulæ adjectam: *Benedictus sit Dominus, Deus Israelis, a seculo usque in seculum.* Factum id esse ajunt, ut obviam iretur capitali Sadducæorum errori, quo illi præter τῶτον τὸν αἰῶνα tempus nullum recte factorum μισθαποδοσίας, bonos omnes ἐν αἰῶνι τῷ μέλλοντι manentis, confessi fuissent. At enim, quæso, quis tam in Sadducæorum historia hospes est, quin istam interjecto aliquam multo tempore post Pseudo-Synagogam à Sadoco, Antigoni Sochæi, Proxime Simeonem Justum insecuti, discipulo, demum exclusam atque in vulgus disseminatam esse sciat?

sciat? Ut mirum sit, Glossatori, cetera circumspecti judiciis Magistro, non venisse in mentem, quæ veteres hac super re memoriæ prodidere in *Pirke Abbot cap. I. §. 3.* Cui quidem narrationi vel nos Christianam tantum deferimus, ut heic Sadducæorum hærefecos, si non prima incunabula, saltim illud tempus, quo primum in nervum erumpere cœpit, reperisse contenti simus. Conf. DRUSIUS *de Tribus Sectis Lib. III. cap. 3.* SCALIGER *Elench. Tribær. Nec. Serar. cap. 22.*

VII. Quanquam vero jam Malachiæ Prophetæ temporibus propudia exstitere hominum, qui sermonibus in Deum blasphemis præluisse impio illi Sadducæorum dogmati videri poterant; quemadmodum haud parum id fieri probabile ex Malach. II. 16. Magnus Coccejus existimat in Commentario ad H. L. Prius tamen ipsos sancita formula quadam iis opposita publice ἑτεροδοξίας ἐνεκα ab adversa multitudine fuisse coargutos nemo dixerit, quam progressu temporis hæretica contagio latius proserpere & imperitam plebem usque adeo magis magisque in partes pertrahere cœpisset, ut aliquod ab ea Pharisæis peri-

*Diluitur Ob-
jectio.*

culum metuendum esset. Id quod de-
 mum longe ab excessu Adsefforum
 Pseudo-Synagogæ accidisse apud om-
 nes in confesso est. Ὅπερ εἶδει δεῖξαι.

*Festum
 Purim
 num à
 Viris
 Synago-
 gæ M.
 sanc-
 tura.*

VIII. Non minore incommodo,
 imo majore, premitur Gemaristarum
 assertio in *Megilla Fol. 2. 1.* qua id
 inter cetera dant operam, ut suis per-
 suadeant, Magni Concilii Συνοδου au-
 ctoritate factum esse, ut in memoriam
 partæ salutis Judæorum sub Ahasve-
 ro, five Xerxe, Persarum rege in
 captivitate degentium, mensis Adar
 dies quartus decimus & quintus deci-
 mus quotannis festa lætitia transige-
 rentur, quæ Persica, ut videtur, vo-
 ce ab Hamanis fortilegio *Purim* nun-
 cupata est. Verum respondemus, in
 eo pariter antiquum obtinere hujus ce-
 sententiæ patronos; siquidem omnino
 invita Historia sacra & Canonica, cui
 ab Estheræ nomen impositum, sta-
 tuitur, nescio quam Judææ gentis mul-
 titudinem id perpetrasse quod in per-
 petuam rei memoriam soli Mardo-
 chæo, itemque Estheræ, augustæ
 Ahasveri conjugii tribuitur. Ita enim
 Esther. IX. 31. exsertis verbis legi-
 tur: missis literis per universas Regni
 provincias Judæis in mandatis datum
 fuisse,

fuisse, ut instituerent dies Purim istos
condictis temporibus; quemadmodum sta-
biliverat apud eos Mardocheus Judæus
& Esthera Regina. Nulla mentione
facta, aut Æchmalotarcharum, quos
numero duodecim fuisse Judæorum Hi-
storici produnt, aut CXX. viralis
Confessus; quorum tamen, si non in
ratificandis, saltim in exsequendis
mandatis ejusmodi, ad festos dies no-
viter fanciendos spectantibus, partes
minime postremas fuisse, si ea tum
exstitissent Optimatum collegia, nemo
ibit inficias, qui Paulo rem attentius
perpenderit. Certe, quod inconsultis
Judæis solus id Mardocheus una cum
Esthera attentasset, hinc acerrima
contentio inter LXXXV. Seniores
quosdam atque inter Mardocheum,
tanquam de renova & insolita, obor-
ta fuit; si Talmudistis credimus in
Gem. Hieros. *Megilla Fol. 70. Col. 4.*

IX. Idem vero sentiendum de Ge-
maricorum opinione illa superius *Part.*
I. Cap. I. §. VIII. in medium pro-
lata: qua inter alia Synagogæ Magnæ
Viros Historiæ *Estheræ* scriptores fa-
ciunt; parum attendentes ad verba
longe disertissima *Cap. IX. vs. 20.*
Conscripsit autem Mardocheus omnia

*An hi-
storiæ
con-
scripse-
rint, cui
ab Es-
thera
nomen
est impo-
situm.*

*hæc, & literis comprehensa misit ad omnes Judæos, qui fuerunt in omnibus provinciis Regis Abasveri, propinquos & longinquos. Et paucis interjectis vs. 23. Receperunt itaque Judæi se facturos, quod inceperant, & quod scripserat Mardocheus ad ipsos. Quo rei argumento inducti recentiores Interpretes nonnulli, atque hos inter Abrahamus ben Ezra, hunc Librum ab eodem Mardocheo profectum existimarunt. Quod si vero nec illud indicium sufficiat, ut vel hinc Historiam istam ab ipso fuisse compositam cum veritate affirmari possit; ridiculum tamen est, eam rem, cujus auctorem ignores, hac sola de causa, quod illius ætas in idem tempus incidat, quo Synagogam Judæi floruisse volunt, confestim ab eadem profectam dicere. Quemadmodum juxta cum Talmudistis in ejus libri auctoribus insigniendis facit PETRUS DANIEL HUETIUS in *Demonstrat. Evang. Propos. IV. de Libro Esther* §. 2. Ampliandum quippe aliquando est, donec quid tuto affirmas, non liquet.*

*Nescire velle, quæ vetustas ultima
Nescire nos vult, erudita insci-
tia est.*

Sect.

SECTIO III.

Continens examen eorum, quæ Judæ tradunt de Magni Concilii præside, de ingenti Adfessorum numero, item de temporis spatio, quo illorum Collegium superfuit.

CAP. I.

De Ezra Synagogæ Magnæ Autore ac Præside: nec non de Collegis eorumque numero.

SUMMA.

- §. I. Disputatur de Ezræ præsidio. II. Ezræ encomium secundum Talmudicos. II. Lightfooti sententia super ea re. IV. De numero Adfessorum traditio Talmudicorum. V. Synagoga M. num à Magno Synedrio diversa. Quidam affirmant. VI. Negant plerique. VII. Argumentum in contrarium. VIII. Seldeni Objectiones duæ. IX. X. Respondetur ad Objectiones. XI. Adfessorum numerus unde à figmenti auctoribus arreptus, Primum tentamen. Secundum tentamen. XII. Tertium tentamen. XIII. Quartum tentamen. XIV. CXX. Collegarum numerus fidem superat. Probatur. 1. Ex rei

natura. XV. 2. Inductione exemplorum. XVI. Quinam Synagoga interfuerint. Rabbinorum opiniones variae. XVII. Majore cum veri specie hac intruderentur alii. XVIII. Huetii παγόγαρα notatum. XIX. Librorum translationibus non inhærendum.

§. I.

*Dispu-
tatur*

*de Ezra
præsi-
dio.*

Postquam adeo Syuagogæ munia, nec non res gestas ad incudem revocavimus, in iisque complura aperte falsa atque conficta quædam vero etiam dubia deprehendimus, juvat nunc quoque nonnihil ex Rabbani-
starum narratiunculis sublegere, quæ supra *Parte Prima Cap. II.* adductæ sunt. Atque heic statim in limine EZRAM Sacerdotem Offendimus magni, hujusce Concilii *Auctorem* ac *Præsidem* constitutum, ob eamque rem passim ראש לשופרים salutatum. Verumtamen non minori jure de tali Ezræ Præsidio, quam de promiscuis Judæorum traditionibus præter Scripturam Sacram venditatis, addubitari posse ac debere, fatis superque arguunt, quæ in superioribus *Part. II. Sect. I. initio Capitis. I.* disputavimus.

Hoc

Hoc unum insuper monuisse è re fuerit, Judæos nempe veteres, ac imperiis Gemaristas, summis illis & pæne immodicis laudibus, quibus hunc Ezram tantum non in cœlum extolunt, ipsique etiam Mofi æquiparant, imo, ne qua in re Prophetis sit inferior, eundem cum Malachia faciunt, id quidem apud citerioris ævi sequaces effecisse, ut longe vero præclarius de Ezra Legisperito (hic ab Homonymis distinguitur) quam de ullo alio Scriptore sacro aut Propheta coætaneo sentirent.

II. Non ignota est Ezræ cum Mose collatio illa in Tract. Sanhedrin fol. 21. col. 1. His verbis comprehensa: *Dignus erat Ezras, quo ministrante Lex promulgata fuisset Israelitis, nisi præcessisset ipsum Moses. Quemadmodum enim Moses dicitur adscendisse ad Deum, Exod. XIX. 3. Sic de Ezra relatum legimus, ascendisse eum ex Babylonia, Ezra. VII. 6. Id vero ab utroque docente Legis causa factum fuit. Porro Moses de semet contestatur, jussisse dominum tempore illo docere eum Israelitas statuta & judicia, Deut. IV. 14. Similiter de Ezra scriptum exstat: Induxerat animum quærere Legem Domini* &

*Ezra
encomium
secundum
Talmu-
dicos.*

Et præstare eam atque docere populum statuta Et judicia, Ezra. VII. 10. Cæterum, quamvis ejus ministerio Lex lata non sit; mutata tamen ab ipso scriptura est, quia dicitur: Et scriptura exemplaris scripta erat Syriace, Et translata Syriace, Ezra. IV. 7.

Light-
footi
senten-
tia su-
per ea re.

III. Hæc vero, & complura alia vulgo de Ezra ostentari solita, quis non intelligit eo unice comparata esse, ut, si pote, viam muniant ad eundem Ezram eo facilius plurimarum rerum auctorem venditandum? Quas tamen aut incassum de ipso celebrari, aut certe sequiori ævo originem debere non una ratione demonstrari potest. Agnovit id probe nobiscum doctissimus Angelus, non obetæ naris rerum Judaicarum scrutator, JOHANNES LIGHTFOOTUS; cujus hac super re monitum prudens & valde appositum dignissimum est, quod huc transferatur. Ita autem ille: *Quid ab Ezra præstitum sit quoad Legis Et Sacrorum Codicum restorationem, prædicatur potius, quam probatur. Et in viri honorem hac in re dicuntur multa, quæ personæ dignitatem eloquuntur magis, quam rei sapiunt veritatem. Nobilem eum fuisse Legis Doctorem, Et prodit Sacra Pagina,*

na, & nullo modo est negandum. At non obnubilet hic viri splendor coëvorum Prophetarum radios, Haggæi, Zachariæ; Malachiæ. Quos post ejus obitum vixisse, ratio aliqua est, cur opineris. Oper. Posthum. pag. 86.

IV. Graviolem confuram meretur, De nu-
quod deinceps loco antea citato §. II. ^{mero}
de ADSESSORIBUS ab Ezra hunc in Se- ^{Adses-}
natum adlectis, deque ingenti illo- ^{forum}
rum numero narratur. Vulgo è cen- ^{traditio}
tum ac viginti viris hancce curiam con- ^{Talmu-}
scriptam fuisse persuasum habent po- ^{dico-}
sterioris ævi traditionum Talmudica- ^{rum.}
rum admiratores: non alia ratione in-
ducti, quam quod in Gemara Codicis
Megilla fol. 17. 2. totidem Seniorum,
proxime ad extrema Prophetarum
novissimorum tempora adfurgentium,
facta sit mentio, his verbis: תנא
מאה ועשרים זקנים ובהם כמה
נביאיב תקנו שמנה עשרה ברכות
Traditio est, centum & vi-
ginti Seniores, interque illos quamplures
Prophetas eo ordine concinnasse Octodecim
Benedictiones. Verum (quod heic obi-
ter monendum sit) nec hanc δευτερωσις
undiquaque satis tutam esse suo pte
ibidem indicio produnt; quandoqui-
dem

dem Paulo ante R. Simeoni Gossypiaro, Gamalielis Jabnensis discipulo, compilande istius Precationis laudem vindicant; non CXX. Senioribus, non Magnæ Synagogæ viris:

הניא שמעון הפקולי השדיר שמינה
עשרה ברכות לפני רבן גמליאל

Traditur, Simeonem Gossypiarum hoc ordine composuisse Octodenas Eulogias coram Rabban Gamaliel, in urbe Jabnensi. Quæ adeo cum pugnare inter sese adversa fronte viderent. ut sunt arguti, nec quidquam facile tam enorme cogitant, quod illi non ullo pacto quadrare sciant, hinc confestim aliquod ad tollendam difficultatem *πεκνησφύγετον* *arripiunt. Id quod mox ibidem fol. 18. col. 1. sequenti modo instituunt:* וכי מאחר

דמאה ועשרים זקנים ומהם כמה
נביאים תקנו תפלה על הסדר

At, siquidem CXX. Seniores, atque hos inter complures Prophetæ, preces in eum ordinem redegere, cur Simeon Gossyparius eas composuisse dicitur? Mox ad Ob- *שכחום* *respondent:* *שכחום* *Quid vero si non hoc*
והזכור וסדרם

fi-

figmentum est? Sane hinc potius ab eo abstinendum rati sunt in Tractatu *Berachot fol. 28. 2.* Originem famosæ istius Orationis, qualis nunc est, vix altius quam ab eo, quem diximus, Simeone repetentes. Vide sis, quæ hac de re in superioribus dicta sunt, cum in ætatem Octodenarum Eulogiarum inquisivimus.

V. Propius ad nostrum institutum accedit, ut, quantum assequi conjectura datum est, in originem atque rationem numeri Adfessorum inquiremus. Et ad Rabbinos quidem Talmudistas quod attinet, compertum est, eos in adumbrando hocce Optimatum confessu eorumque temporum forma regiminis haud satis inter semet ipsos Convenire. Nonnullos enim de Synagoga Magna ita commentari videas, tanquam de Senatu quodam mere Ecclesiastico, instaurande Scripturae sacrae & efflorescenti Ecclesiae ex Babylone reduci destinato. Sunt alii, sicut nonnemo vir doctus sibi observasse visus est, qui præter Synagogam, justo collegarum numero completam, eodem tempore simul & LXXI. virale Syhedrium admittant.

Synagoga Magna à Magno Syhedrio diversa. Quidam affirmant.

Quam-

Quamvis in eorum aliquem, qui eo usque oscitantiae procederet, mihi quidem hactenus incidere non licuit. Et dubito valde, an quisquam ex Judaeis, nedum Christianis Scriptoribus huc in medium proferri queat.

Negant
pleri-
que.

VI. Vulgata tamen Magistrorum opinio est, Synagogam illam cum Magno Synedrio Hierosolymitano unam eandemque Curiam, CXX. virorum numero absolutam, constituisse; & rebus promiscuis, tam sacris, quam civilibus, cum primis tamen sacris, praefuisse. Confer. *Part. I. cap. I. §. XIII. & XVI.* Quam in sententiam è Christianis praeter alios quoque *Wilhelmum SCHICKARDUM de jure Reg. Hebr. cap. I. Theorem. II.* propendere *HERMANNUS WITSIUS* existimat in *Miscell. Sacr. Tom. I. Differ. de Synedr. Hebr. §. 28.* deest vero illorum opinionis firmamentum aliquod, procul dubio ex *Pirke Abbot cap. I §. I.* arreptum; ubi tria ista Synagogistarum decreta recensentur: *Estote circumspecti in jure dicundo. Constituite discipulos quamplurimos. Et facite sepem Legi.* Horum enim prius ad Confessum aliquem, qui judicia civilia & criminalia ageret, reliqua duo

duo ad curiam Ecclesiasticam, inculcando divinæ legis (dicam ego, Pharisaicarum traditionem) studio intentam, magis spectare visa sunt.

VII. Sed notandum, Judæos, & qui cum ipsis faciunt, hoc pacto nequaquam evitare incommodum, quo premi id assertum ex eo necessum est, quod non tantum (1) ad Synedrium majus LXXI. non plura, nec pauciora membra requiri, sed & (2) ad cavendam suffragiorum paritatem & æquilibrium non nisi ex impari collegarum numero conflatum velint in *Mischna Sanhedrin Cap. I. §. 6.* idque adeo ab antiquissimis temporibus constanti usu observatum esse dictitent; contra vero huic coetui parem eumque ingentem, CXX. virorum numerum adsignent.

Argumentum contrarium.

VIII. Quam quidem geminam difficultatem cum haud leviter sibi obstare animadverteret Doctissimus SELDENUS *de Synedriis Lib. II. Cap. 16.* ita perorasse ex æquo susceptam in se Magistrorum causam videri voluit, ut ostenderet, *perire à numeri paritate argumentum hoc, si ut LXX. Mosi pun-cti memorari solent, sic & heic CXX. Ezræ.* Neque sibi satis hætenus exploratum

Seldeni objectiones duæ.

ratum esse, utrum is ex numero illo fuerit, an ei adjectus tantum ut Princeps. Mox & alterum dubium, quod ex insolito tot Senatorum numero exsurgit, hunc in modum remove adgreditur ibidem: *Ut ut autem*, inquit, *se res ea habuerit, existimandum potius videtur, LXXI. viralis Synedrii Principem ita fuisse Ezram, ut cum, demortuis collegis, alii ipso superstite succederent, universi simul, id est, tam LXXI. qui Synedrium Magnum primo sic & deinceps conficerent, quam sive L. sive XLIX. ut succedanei, suo quilibet tempore subinde adjecti, integrum CXX. numerum complerent & Synedrium ejus vocarentur.*

Respon-
detur ad
Obje-
ctiones.

IX. Sed utrumque tamen horum ingeniose magis quam vere, atque ad subleſtam causam σοφῶν aliquo φαρμάκῳ utrumque tuendam excogitatum esse, facile vel mediocriter attendenti apparet. Nam primo frustra & præter Judaeorum fidem subsumitur, Ezram non ex CXX. Συνέδρων numero fuisse, sed his adjunctum tantum, veluti Moses & ejus succedanei singuli LXX. Senioribus accenſeri ſolent, quo ex impari LXXI. collegarum numero eorum Senatus constaret.

ret. *Deinde* ponamus etiam, nec tamen largiamur, tot virorum Confessum publicum hoc tempore suscitatum; certe, quae istius partium fuisse ex mente Hebraeorum narrantur, aut finguntur magis, talia sunt, ut conventum aliquem procerum plane extraordinarium, eumque à Magno Synedrio valde diversum fuisse arguant. Etenim, si vel maxime id tribuamus Judaeorum ac Judaizantium nonnullorum ingenio, per idem tempus aut redintegratum Hierosolymis, aut certe modo natum esse illud LXXI. virale Tribunal, de quo tamen haud abs re ambigitur; sane, ipsismet non diffidentibus Magistris, hoc magis ad negotia civilia tractanda, ad lites forenses dirimendas spectat: Synagogam vero pro ratione illorum temporum speciatim religionis cultusque divini emendandi, propagandi, librosque etiam sacros colligendi, imo & describendi gratia, convocatam perhibent.

X. Ne dicam nunc, Seldenum hac in re plus aequo suae hypothese indulgere, quum statuit, sacram hanc Curiam non simul & semel uno eodemque Senatorum numero conscriptam; verum ita, ut à primis ejus ini-

tiis usque ad interitum LXXI. Syne-
drii adfessoribus successive alii atque
alii adjecti ad extremum una cum
Simeone Justo CXX. Patrum nume-
rum compleverint. Si quidem con-
stans & perpetua Judaeorum traditio
est, Synagogæ Magnae mox à prin-
cipio, cum primum ab Ezra funda-
ta esset, viros non pauciores CXX.
interfuisse: quibus nonnulli in locum
defunctorum alios succenturiatos, sic-
que eundem aliquandiu collegarum
numerum servatum; alii majore cum
specie horum concilium, non suffectis
in decessorum locum novis Confeslo-
ribus, cum tractu temporis in uno Si-
meone Justo defecisse autumant; quem-
admodum infra dicturi sumus.

*Adfesso-
rum nu-
merus
unde à
figmenti
auctori-
bus ar-
reptus.
Pri-
mum
tenta-
men.*

XI. Liceat nunc paulo penitius in
ipsum Adfessorum numerum inquire-
re, ut videamus, cuinam rei origi-
nem debeat: deinde, an talis sit, ut
facili negotio in cujusvis etiam minus
creduli fidem se insinuet. Bene adeo
*qui conjiciet, vatem hunc perhibebo opti-
mum.* Mihi equidem, si quid divi-
nando assequor, prae alio quocunque
numero majusculo istum CXX. viro-
rum complacuisse figmenti auctoribus
videtur: sive (1.) quod aggregatus ex
dena-

denario , multiplicato per duodenarium , rationem quandam habeat (cum Arithmeticis loquor) ad septuagenarium plus minus collegarum Synedrii majoris numerum , factum ceu tradunt in Gemara *Sanhedrin fol. 17. 1.*

• Senario per duodenarium , qui vetustus Tribuum Israelitarum esset numerus. Conf. Apoc. VII. 4. Sive

(2.) quod ex veterum instituto multitudo aliqua indefinita in unum collecta rotundo CXX. hominum numero cenferi ac determinari soleat. Exem-

*Secundum
tentamen.*

plo sint CXX. non pauciores incolae , quos in omni civitate , cui quidem Synedrium Minus , hoc est , XXIII. virale praeesse debeat , requirunt Talmudici in Mischna *Sanhedrin Cap. I. §. ult.* Huc LIGHTFOOTUS refert Act. I. 15. Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ὅτι τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν. *Oper. Tom. I. pag. 610.*

XII. Sic quoque (3.) juxta Rabbimorum computum vulgo CXXVIII. enumerantur Doctores in Codice Mischnico memorati. Vid. MAIMONIDES in *Præfat. ad Librum suum* חזקה Qui an comminiscendo rotundiori CXX. Synagogistarum , velut totidem suarum traditionum parastatarum

*Tertium
tentamen.*

rum , numero deinceps occasionem præbuerint , haud difficulter conjectaverit , cui quidem Judaeorum in rebus Historicis summa incuria & ἀβελειψία , cum primis vero Gemaricorum ingenium , à quibus hic numerus primum consignatus legitur , paulo penitius cognitum & exploratum est. Huc certe respexit. PBTUS GALATINUS quando sub Synagogae Magnae nomine comprehendit omnes eos Regis Judaicae peritos , qui à transmigratione Babylonica usque ad primam Talmudis scriptionem floruerunt. Vide eum *de Arcan. Cathol. Verit. Lib. I. Cap. I.*

Quar-
tum ten-
men.

XIII. Sed fortasse (4.) propius ad verum accesserimus , si dicamus illum tot Adfessorum numerum opportune arreptum esse ex Historia , cui ab *Esthera* nomen impositum. Quippe in ea memoriae proditum est , Regnum Persarum , quale imperante Ahasvero , sive Xerxe exstitit , in CXXVII. Provincias fuisse distributum , per quas Judaea gens latissime dispersa exulaverit , ut videre est Esther. VIII. 9. IX. 2. Hinc jam , si conjecturae locus est , Talmudici , aut alii quicunque his antiquiores , commen-
ti

ti sunt, nescio quos, totidem Provinciarum Iudices e Judaea gente oriundos, qui omnes in commune tribulium rebus consulerent, atque ita in unum quasi corpus coaliti tandem rotundo CXX. virorum numero censerentur. Haud secus ac paulo post alterum Hierosolymae excidium mos inter ipsos obtineret, ut diversis in locis τῶν ἡγετῶν Ἀιχμαλωτάρχαις parerent, qui ad Legis Judaicae praescriptum popularibus jus dicerent. Neque heic obstaret, quod quidam mox reditu Judaorum è Babylonia sacrum Concilium Hierosolymam evocatum afferant; quandoquidem non omnino convenit inter Rabbanitas, quo tempore habitum fuerit. Plerique enim initium ejus rejiciunt in Ezrae Praefidis reditum ex Babylone: alii aliunde repetunt. Gemaristae tamen etiam ex ipsa captivitate ejus incunabula arcessunt, in Codice *Megilla fol 2. col. 1.* Vide supra *Part. I. Cap. I. §. 13.*

XIV. Verum enimvero, quicquid CXX. tandem hujus sit periculi, quod ὡς ἐκ Collegarum numerosus fidei su-

perat.
Proba-
tur
I. Ex
rei na-
tura.

nec illorum quidem omnium, quae vere à veteribus constituta sunt, ratio reddi possit. Majorem profecto esse numerum, quam ut anticipata opinione vacuo persuaderi queat, nemo, opinor, est qui eat inficias. Equis enim, obsecro, libere affirmaverit, gentem Judaicam è Babylone reducem sub prima statim renascentis Reipublicae initia, ne dicam, in ipsa Captivitate, rebus undiquaque afflictis, populo ad paucitatem, quin imo ad summam paupertatem, redacto, tam numerosum Ordinem Senatorium aluisse? Constitutis, ut par erat, in Collegas singulos publicis annuisque stipendiis? Ea quidem tempestate, qua Sacerdotes etiam Levitae, legitimi istorum munerum Candidati tam pauci erant, ut vix ipsi suis ordinariis Ephemeridibus in Templo capefendis suffecerint? *Montacutium*, non indoctum Auctorem, memini R. Mosen Maimoniden ridere LXXI. Syne-drii Hierosolymitani Senatores percensentem. Quid? si CXX. numerari à Judais Synagogae membra ex eodem didicisset, aut fando aliunde inaudivisset? Parum ego abfuisse autumem, quin rei exemplo commotus

tam

tam enormi tamque insolito cetera
 haud secus, ut ut melioris notae,
 Rabbinorum παρὰ τὴν ἡμέραν ad Ovidii
 Metamorphoses, ne quid pejus dicam,
 revocanda censuisset. Sed audi facinus
 majoris abollae? לא יספרו מרוב Vix
 numerari Synagogae viros prae multi-
 tudine potuisse, Auctorem libri Coza-
 ri scriptitare non pudet, Part. III. §.
 65. Nempe

*Veluti aegri somnia vanae
 Finguntur species?*

XV. Atheniensium quondam ce-
 leberrima amplissimaque curia, Areo-
 pagus, duodenario saltem, non am-
 plius, Judicum numero absolvebatur;
 nec exercendis tamen fere per uni-
 versam Graeciam judiciis capitali-
 bus, fanciendoque tum Deorum nu-
 mero, tum horum curandis caeri-
 moniis impar fuit. Quis nescit, Ro-
 manorum administrandae Reipubli-
 cae, quum primum, Urbe condita,
 devictis gentibus finitimis, res eorum
 ampliores, fierent, sublectos in Sena-
 tum ad summum centum Patres prae-
 fuisse? Sive, quia is numerus satis erat

2. In-
 ductione
 exem-
 plorum.

(ita Livius Lib. I. cap. 8.) *sive, quia soli centum erant, qui creari Patres possent.*

Qui-
nam
Synago-
gae in-
terfue-
rint.
Rabbi-
norum
opinio-
nes va-
riae.

XVI. Suspectam adeo non injuria esse ingentem illam, quam Judaei crepant, Adfessorum in sacro hoc Concilio multitudinem cum res ipsa loquitur, tum opinionum quoque circa eam diversitas abunde clamat. Sed & auctum iri falsitatis suspensionem haud inviti fatebimur, si perpendamus, quam circa designandos ac nominatim exprimendos celebriores dumtaxat Synagogae Collegas in alia omnia abeant recutiti posteriorum temporum Doctores. Aliis complures ex eorum numero, quorum in Sacris perscripta sunt nomina, quosque ea tempestate vixisse volunt, ut DON ISAACO ABARBANELE in *Præfat. ad נחלת אבות*: aliis pauciores, nec tamen eisdem, ut R. MOSE MAIMONIDE in *Prologo ad יד חזקה*, nec non ELIA LEVITA in *Praef. ad Librum Masoreth*, in Scenam producentibus. Denique aliis Danielelem, Haggacum, Zachariam, Malachiam, ex hac serie expungentibus, velut Auctore Libri *Cozari Part. III. §. 65.* & R. NATHANE in *Abbot cap. 1.* qui existimant hunc coetum

coetum folis Sapientibus, uti vocant, non Prophetis constituisse. Cujus rei rationem procul dubio depromere ex eo, quod in Pirke Abhot Propheetae dicerentur Cabbalam tradidisse Viris Synanogae Magnae, ideoque hi ab illis distingui viderentur; tametsi dicto loco soli Propheetae ראשונים *Prior*es innuantur: opposite ad ראשונים *Posteriores*, quos speciatim Haggaeum, Zachariam, & Malachiam nominant. Invehitur vero etiam in Maimoniden Abarbanel, eo quod Synagogae patribus focios adjungat Danielem, Chananiam, Misaëlem & Azariam; cum dubium non sit ipsos è Babylone Hierosolymas nunquam rediisse, imo vero jam tum fortasse fato functos esse. *Majore cum veri specie hac intruderentur alii.*

XVII. Mirari tamen subit, horum, quos diximus, nemini in mentem venisse, illos prae aliis magnae Congregationis partem facturos, quorum *Sex* leguntur dextrum, *Septem* (vel, si Talmudistis credimus in *Megilla fol. 23. 1.* aeque *Sex*) finistrum Ezrae latus clausisse, quum è suggestu in Templi atrio Librum Legis populo solem-niter

niter praelegeret, Nehem. VIII. 4. Aut, si orationem illam, quae exstat Nehem. IX. 4. seqq. ab ipsis Synagogae Confessoribus fuisse conceptam dicant Gemarici in *Megilla fol. 25. 1.* alibi; cur non & Magistri neoterici inter Synagogae procures eisdem Levitas collocant, quorum nomina exserte precatio ista in fronte gerit? Etenim majore cum veri similitudine hos omnes in eorum catalogum retulisset Abarbanel, quam XII. illorum nomina, quorum plerosque nulla probabilis ratione post tres Prophetas novissimos huc introducit, quosque Ezra & Nehemia excepto, inter primos ante Synagogae initio e carcere Babylonico reversos constat, puta Zorobabelem, Mardocheum, Bilsan, Ezram, Josuam, Serajam, Realjam, Misparem, Bigvaeum, Rachumum, Baanam, Nehemiam. Vid. Ezr. II. 2.

Huetii
παρόρα-
μα νο-
tatum.

XVIII. Atque illam Rabbinorum inconstantiam cum saltem digito attingimus, pariterque Abarbanelis mentionem injicimus, fieri non potest, quin simul in mentem veniat PETRI DANIELIS HUETII, Viri supra Pontificiorum vulgus Hebraice Doctissimi, insignis oscitantia, orta haud dubie
ex

ex male intellecto neque satis cum cura inspecto mox citato Abarbanelis loco. *Numero fuisse dicuntur centum ac viginti* (verba ejus sunt de M. Synagogae Adsefforibus, in Demonstrat Evangel. Propos. IV. p. m. 535.) *Duodecim tantum ponit, ac nominatim etiam recenset Abarbanel in Praefatione ad נחלת אבות. An ex 12. factum 120, an ex 120. factum 12? proclivi sane lapsu in numeris nostratibus, unde error fortasse ad Rabbinos propagatus est. Verum fallit conjectura Huetium. Duodecim enumerat Abarbanel (nemo negat) ex viri principibus, quorum in Ezrae Nehemia libris consignata sunt nomina, quosque ille partem coetus fecisse opinatur. Attamen pergit paulo post ibidem: ונלוו אליהם עוד חכמים אחרים משרי ישראל עד שתשלום מאה ועשרים איש* Adjunxerunt sibi ו Sapientes alios é principibus Ifraeliticis, usque ad summam CXX. virorum. Ut nihil adeo hoc in negotio Doctissimus Judaeus, cetera minus credulus, committat, quod à recepta gregalium sententia abhorreat.

Libro-
rum
transla-
tionibus
non in-
haeren-
dum

XIX. Videtur autem fraudi fuisse Doctissimo Praefuli celebre illud Chronicon *R. Davidis Gansii*, quale ab Joh. Vorstio in Latinum sermonem transfusum est, foedis adeo erroribus confertum stipatumque, ut vel hinc Viri Eruditi non injuria pessimae fidei ac multiplicis ignorantiae notam Interpreti inusserint. Vide sis Clariss. *RELANDUM in Praefat. ad Annalecta Rabbin.* Nam & pro eo, quod Gansius in *Zemach David fol. 26.* ad Annum mundi 3413. ex mente Abarbanelis scripserat, ונלוו אליהם עוד חכמים אחרים עד שעלה מספרם Additi autem iis praeterea sunt Sapientes alii, donec eorum numerus 120. resultaret, Vorstius (dubium tamen, an suapte imprudentia, an operarum vitio) in versione sua illorum numerum ad 12 tantum reducit. Id quod fortasse insuper Huetium in errorem praecipitem dedit.

CAP. II.

De Temporis spatio, quo Judaei Synagogam Magnam inde ab ejus primordiis perseverasse ajunt.

S U M M A.

- §. I. Fit transitus ad excutiendum errorem in Synagogae M. Historia latentem. II. Traditio ex Pirke Abbot. Ezras perperam Pontificibus maximis accensetur. III. Synagogae M. Pali-
lia vulgo figuntur in reditu Ezrae ex carcere Babylonico. IV. Quaeritur, an abhinc unius, an plurium aevorum spatio defloruerit? V. Sententia R. Mosis Maimonidae. VI. Sententia R. Azariae. VII. Quae examinatur. VII. Maimonidae & communis Rabbinorum assertio laborat Anachronismo. IX. Aetas, sive Generatio, quot annos complectatur. X. Simeon Justus absurde statuitur tam grandem aetatem attigisse, ut statim ab initio Synagogae interfuerit. XI. Non enim jam tum in vivis erat. XII. Fons erroris detegitur. XIII. Nonnullorum exceptioni satisfacit. XIV. Disputatur adversus Talmudicos de ae-
tate

tate Simeonis. XV. Simeon ille diversus est ab eo, cujus Lucas meminit in Evangelio. XVI. Anachronismus porro evidentius ex antiquis Chronologis doceri potest. XVII. Quocirca temporis terminus utrinque Canon Chronologico alligatur. XVIII. Tabulae Chronologicae binae; quarum una sistit Judaeos Pontifices, altera Reges Persarum aliosque huic aetati aequales. XIX. Utriusque Tabulae ratio diversitatis eruitur, ac vero similior annorum numerus substituitur.

§. I.

*Fit
transi-
tus ad
excui-
tiendum
alium
errorem
in Sy-
nagogae
M. Hi-
storia
laten-
tem.*

NEquae vero sic omnes, quae se exferunt, difficultates haecenus figillatim excussimus. Superest alia non minoris momenti circa temporis spatium, quo sacram illam Curiam perstitisse incolumen atque indivulsam volunt. In quo dum sumus, indidem, ut par est, non incommode πρῶτον *ῥεῦδ* repetimus, unde omnis ea de re traditio ad posteritatem disseminata est. Nempe, ut dictum fuit supra, durasse Synagogam ajunt in Capitulis Patrum, inde ab excessu Prophetarum, usque ad Simeonem cognomento *Iustum*, Pontificem maximum. Vulgo enim

enim Traditionary IV. constituunt
Classes illorum hominum, per quos

Legem ore acceptam (תורה שבעל פה) inde ab aevo Mosaico usque ad conscriptum Talmud longo seculorum tractu propogatam esse dictitant. Ad harum Classium *Primam* Seniores Mosen proxime subsecutos: Ad *Alteram* Prophetas: Ad *Tertiam* Viros Synagogae Magnae: Ad *Quartam* Doctores Mischnicos ac juris Talmudici auctores referunt. Hincque adeo ex illorum sententia temporis spatium pro magno Ordine Synagogico inter Prophetas (Rabbinorum alii nominatim *Priores*, ante migrationem Babylonicam superstites, intelligunt) atque inter obitum Simeonis, quem diximus, iusti intercipiuntur: qui juxta eosdem Collegarum Synagogae fuit ultimus & primus inter Doctores Mischnicos.

II. Ea res in decantata Legis Oralis Catena, quae exstat in principio Tractatus *Pirke Abbot*, sic traditur:

נביאים מסרה לאנשי כנפת

הגרולה *Prophetae transtulerunt Legem illam in Viros Synagogae Magnae.*

Et mox §. 2. שמעין הצדיק היה

משיירי

M

Traditio ex
Pirke
Abbot.
Ezras
perpe-
ram
Pontifi-
cibus

maxi-
mis ac-
cense-
tur.

הגדילה *Simeon Ju-*
stus fuit ex reliquiis Synagogae Magnae:
hoc est, commentante R. Obadia

מאחר שמתי כולן , Bartenorensi ,

Post fata נשתיירה הקבלה בידו

reliquorum omnium Traditio penes ipsum
superfuit. Pergit vero idem doctissi-
mus Commentator de eodem Simeo-

והיא היה כהן גדול אחר עזרא : ne :

Pontifex post Ezram. Quod quidem,
haustum è Maimonide & vulgata Ju-
daerum traditione, non uno modo
falsum est. Nam neque Ezras in
catalogo Pontificum eo nomine sa-
lutatur (confer Nehem. XII. 10. 11.)
utut eum vaccam rusam aliquando
combussisse (quod summi erat Pon-
tificis) ferant in codice Mischnico
Para Cap. III. §. 5. ob eamque rem
nomen ejus in Pontificum fastos re-
tulerint; Parum attendentes, quod
Sacerdotum quidem antehac in Ba-
bylonia detentorum primarius, mi-
nime vero ministerii Hierosolymi-
tani unctus & summus Sacerdos
jam olim sit habitus: Secundum il-
lud Josephi *Ant. Jud. Lib. XI. Cap.*
5. init. καὶ τ' ἐκείνον ᾧ καὶ τὸν ἀρχιερεὺς

ἦν Ἰησοῦ παῖς, Ἰωάννου ὄνομα. ὑπῆρχε δὲ
 καὶ ἐν Βαβυλῶνι δίκαιος ἀνὴρ, καὶ δόξης ἀ-
 πολαύων ἀγαθῆς ὡς καὶ τῷ πλήθει, πρῶτος
 ἱερὰς τοῦ λαοῦ, καλεόμενος Ἐσδρας. *Sub
 idem tempus Pontifex erat Jesus sive
 Josuae filius, Joacimus: Erat vero et
 in Babylonia vir justus, de quo optimus
 rumor fuit apud omnes, primarius sa-
 cerdos in populo, Ezras nuncupatus.*
 Neque post Ezram, nemine inter-
 veniente, Simeon tenuisse Pontifica-
 tum, nisi imperite admodum, dici
 potest: cum maxime è scriptoribus
 tam sacris & Canonicis, quam pro-
 fanis compertum sit, Templi mini-
 sterium inde à Jojakimo, Ezrae
 συγχρόνῳ minimum per continuam
 VI. successorum seriem ad hunc Si-
 meonem devoluntum esse; ut appa-
 rebit e sequentibus.

III. Igitur secundum receptissimam
 vulgatissimamque traditionem illam in
 eo facile Magistri omnes consentiunt,
 Synagogam Magnam prima ab origi-
 ne sua ad Simeonem Justum usque
 aetatem protulisse. Sed quaenam il-
 la demum ejus sit origo, & quo spe-
 ciatim in temporis articulo hic termi-
 nus figi oporteat, de eo mira inter
 Doctores Post-Talmudicos se pro-
 dunt

dunt opinionum divortia. Vide;
 quae supra *Part. I. Cap. II. §. VI.*
 in Synagogae Historia attigimus.
 Nobis, quod circa illud temporis in-
 tervallum, quo Concilium hocce du-
 rasse volunt, unum alterumve du-
 bium movere in praesentiarum fit
 animus, ad institutum sufficit, si
 communem plerisque & ceteris to-
 lerabiliorem sententiam ventilandam
 proponamus; quae quidem talis fit,
 ut durationis spatium nec extendat
 nimium, nec valde coarctet. Atque
 haec eorum est, qui Synagogae ini-
 tium rejiciunt in Ezrae Legisperiti
 reditum e carcere Babylonico. Is
 longe a primo Judaeorum cum Zo-
 robabele reducum adventu incidit in
 annum septimum Artaxerxis Persa-
 rum regis; quemadmodum habetur
 Ezr. VII. 7. 8.

IV. Posito igitur fixoque, dicis
 veluti causa, in reditu Ezrae tempo-
 ris termino, a quo Synagogae na-
 tales dependeant, ejusque annorum
 numerus supputari debeat, illud
 praeterea in antecessum hoc loco ex-
 quirendum est, quod video inter ip-
 sosmet Rabbiorum Coryphaeos in
 quaestionem venire: Utrum nempe
 facer

Synago-
 gae M.
 Palilia
 vulgo fi-
 guntur
 in redi-
 tu Ezrae
 ex car-
 cere Ba-
 bylonico.

Quaeri-
 tur, an
 abhinc
 unius,
 plurium
 aevo-
 rum
 spatio
 defloru-
 erit?

facer ille Confessus simul & semel una eademque aetate coactus, non subrogatis in locum defunctorum novis Adfessoribus, usque ad obitum Simeonis iisdem numero Collegis constiterit, quales ab Ezra antehac conscripti erant; adeoque, an Synagoga intra unius tantum aevi angustias defloruerit? An contra ita Hierosolymam confluxisse censenda sit, ut per multas aetates & continuatam plurimorum hominum seriem alii aliis successores dati sint, quorum agnem clauffisset Simeon ille cognomento justus?

V. In priorem sententiam haud dubie concedit MAIMONIDES in Praefat. ad librum suum בית דינו של עזרא הם הנקראים אנשי כנסת הגדולה והם חגי זכריה ומלאכי דניאל וכו' והרבה חכמים עמהם תשלים אאה ועשרים זקנים האחרין מהם הוא שמעון הצדיק והוא היה מכלל המאה ועשרים וקבל תורה שבעל פה מכולם והוא היה כהן גדול אחר עזרא

Senten-
tia R.
Mosis
Mai-
moni-
dae.

Senatus Ezrae sunt illi, qui vocantur Viri Synagogae Magnae, videlicet Haggaeus, Zacharias, Malachias, Daniel &c. multique Sapientes una cum illis; donec compleveris summam centum ac viginti Seniorum, quorum ultimus erat Simeon Justus. Is fuit NB. intra numerum illorum centum ac viginti: Qui accepit Legem Oralem ab his omnibus, fuitque Pontifex maximus post Ezram.

Senten-
tia R.
Azariae.

VI. Posterius tuetur R. AZARIAS in Libro מאור עינים apud R. Dav. Gansium ad annum Mundi 3448. Cujus verba ad rem praesentem apprime facientia non minus digna sunt, quae κατὰ λέξιν huc conferantur. Ita autem ille in *Zemach David*:

בעל מאור עינים כתב שלפי דעת
קצת יהיה שמעון הצדיק דור
שמיני ליהושע בן יהוצדק והביא
ראיה מפסוק בנחמיה סימן י"ב
באמרי ויהושע הוליד את יויקים
ויויקים הוליד את אלישיב ואלישיב
את יודע ויודע את יונתן ויונתן
את ידוע וגו' ומקובל להם שידוע
הוליד את חוניז וחוניז חוליד

את

את שמעון הצדיק וכו' ולפי זה
לא יהיו אנשי כנסת הגדולה
בזמן ובדור אחד רק לפחות

*Auctor libri Meor
Enaim scribit, Simeonem Justum ex
nonnullorum sententia floruisse Octava
Generatione post Josuam Jozedeci fili-
um. Idque probat ex Nehem. XII. 10.
11. ubi dicitur: Josua autem genuit
Jojakimum, & Jojakim genuit Elia-
sibum, & Eliasib genuit Jonathanem,
& Jonathan genuit Jadduam &c.
Denique traditione constat, Jadduam
genuisse Oniam, Oniam Simeonem Ju-
stum. Paucis interjectis: Atque ob
eam rem Viri Synagogae Magnae non
extitissent uno tempore ac aetate, sed
minimum octo aetatum spatio.*

VII. Ita David Gansius ex mente *Quae
R. Azariae. Qui quidem nixus sat exami-
firmis rationibus inolitam suorum natur.*
gregalium opinionem de perquam
brevis temporis spatium (vulgo annos
XL. numerant) quo Synagogam
durasse statuunt, actis quasi cunicu-
lis evertit: Raro Judaei hominis
רוֹץ חכמים *Sapientibus oppedentis*
candore, quem rei insolentia atque
evidens Sacrae Historiae testimoni-

um extorsit. Interim fecat magis, quam solvit nodum. Nam, etsi verissime probet, Simeonem non immediate, ac nemine intercedente, Josuae Jozedecidae, nedum Ezrae, ceu hallucinatur Maimonides, in Pontificatu successorem datum fuisse, proindeque nec eadem cum Synagogae incunabulis aetate floruisse, sed interjecto ferme Octo Generationum spatio id Concilium cum ipso exspirasse; unum tamen hoc animadverti in allata R. Azariae sententia debet, pugnam videlicet in ea se prodere sat apertam non modo cum ceterorum, ut diximus, popularium placito, sed & cum producta in superioribus Traditione Originaria. Quae huc collineat, ut Simionem illum non praecise eo pacto ultimum e Collegarum numero fuisse velit, ut extremo demum tempore, vergente ad interitum Concessu, fortasse ultimus in defuncti alicujus locum succederet, ac proinde extinctis Collegis suis ipse unus omnium superstes esset. Contra vero illa mens est תנן של של חקבלה *Catenae traditionis* in Capitulis Patrum, משי"ר, שהיה כנסת,

הגדולה כנסת *fuisse eum ex reliquiis*
 five *ex residuis Virorum Synagogae M.*
 Quod perinde sonat, ac si prima ab
 origine sua partem fecisset numeri
 CXX. virotum, quales statim ab
 Ezrae reditu è Babylonia in collegi-
 um cooptati erant, ad extremum ve-
 ro, aliis atque aliis fato functis,
 paulatimque singulis à latere avul-
 sis, solus hic Simeon reliquos aetate
 superasset. Plane eodem sensu, quo
 אחרון מאנשי כנסת הגדולה
ultimum fuisse Virorum S. M. autu-
mant.

VIII. Eandem cum Patrum Capi- *Maimo-*
 tulis mentem expressit Maimonides, *nidae &*
 quum statuit Simeonem illum *commu-*
nis Rab-
binor-
um as-
sertio la-
borat
Ana-
chronis-
mo.
num virorum centum ac viginti ex-
 titisse, adeoque mox, à principio
 hunc in concessum cooptatum fuisse.
 Atque ista cum pervulgata plero-
 rumque etiam Magistrorum sit opi-
 nio, operae pretium facturi sumus,
 si eam nunc quoque ad examen re-
 vocemus, atque ostendamus adeo,
 quam tetrum, imo inexcusabilem,
 id effaum involvat *ἀναχρονισμόν*. Hoc
 dum aggredimur, juvat in anteces-
 sum vel ipsum supra citatum R. Aza-

riam, cetera quoque minus credulum
 avitorumque errorum minime tena-
 cem, cum universo propemodum
 suorum tribulium agmine committe-
 re. Is *octo* Judaeorum Pontificum
Aetates numerat, inde à Josua Joze-
 decide usque ad Simeonem Justum:
 Illorum praesertim rationibus oppo-
 sitas, qui mox à primo Judaeorum
 una cum Josua & Zorobabele redi-
 tu Synagogae annos computant. Nos,
 viam tot inter compita ac sententia-
 rum divortia magis tritam ingressuri,
septem, non amplius, *Aetates* nume-
 rabimus: Sùnto initio ab Ezra &
 Jojakimo Josuae filio, Pontifice
 maximo. Quippe quorum alter al-
 teri coaevus existit, teste Josepho
Ant. Jud. Lib. XI. Cap. 5. Septem
 illi Pontificis recta, ut loquuntur,
 linea agnationis hoc ordine descen-
 dunt:

Jojakim.	}	Nehem. XII. ro. 11.
Eliasib.		
Jojada.		
Jonathan.		
Jaddua.		
Onias.	}	Joseph. Ant.
Simeon Justus.		
		Lib. XII. C. 2.
		XII.

IX. Jam vero inter Scriptores Hebraeos, Graecos, aliosque, maxime Chronologos, convenit, ut in supputandis aliorum atque aliorum hominum recta linea succedentium aetatibus (Hebraei דורות Graeci γενεαὶ vocant) pro singulis XXX. aut circiter, annos subtrahant. Γενεὰ, inquit ad Iliad. A. N. 250. Eustathius, καὶ τὰς παλαιὰς οἱ τριάκοντα χρόνοι, μετ' ἧς τελεῖται ἄνθρωπος. *Aetas secundum veteres triginta sunt anni, quibus exactis homo fit perfectus, hoc est, procreandae substituendaeque in sui locum soboli haud maturus.* Judaei vulgo annos XXXV. numerant: Sumto: ut videtur, rei argumento ex Jobi Historia, qui Cap. XLII. 16. *vixisse posthac dicitur annos centum quadraginta, & vidisse filios ac nepotes suos quatuor generationibus.* Unde subducto rite calculo in aetates singulas totidem, quot diximus, annorum summa redit. Verum ita tamen atque isto cum temperamento, ut tantillus annorum numerus ad priscos homines, speciatim ante diluvianos, minime extendi debeat, quos plerumque aetate multo proVectiores soboli procreandae operam dedisse constat; quem-

admodum ad d. l. docet *R. Abraham Ben Ezra*.

Sime-
on Ju-
stus ab-
surde
statui-
tur tam
gran-
dem ae-
tatem
attigisse,
ut mox
ab initio
Synago-
gae in-
ter fue-
rit.

X. Quod si ergo in generationes si-
ve aetates singulas ad minimum XXX.
annos numeramus, summa inde re-
sultabit annorum amplius, CC. quos
prima inter Synagogae incunabula
atque inter obitum Simeonis Justi,
solido septem aetatum spatio, inter-
cedere omnino dicendum erat. Quis
autem, obsecro, eo usque aetatis pro-
cessisse Simeonem affirmaverit? Ap-
paret liquido, quam praeter omnem
illorum temporum fidem, quibus
nulla aut sane rarissima ullis specta-
tae fidei scriptoribus memorantur lon-
gaevorum exempla: ne dicam talia;
nisi forte in praedivite fabularum fa-
brica. Rabbanitarum cerebro, repe-
rire sint. Quo pertinet inter alia il-
lud in *Juchasin pag. 13.* quando Mar-
dochaeus statuitur annos 400. in vi-
vis fuisse. Prodigium senectae, cui
geminum nec ulla historia fabularis
veterum, nec ipse etiam Lucianus
ex professo *ev Μακροβίοις* suppeditet!

*Felix nimirum, qui per tot secula
mortem distulit.*

Non ignoro esse nostrates inter
Chronologos, qui duce praesertim
scali-

sealigero nonnullis sub idem tempus captivitatis Babylonicae in patriam reversis, veluti Ezrae, Mardochoeo, aliis, multam longaevitatem tribuant. Sed id faciunt omnino causa statuminae hypotheseos. Ut vel hinc alii non minus magni nominis Chronologi malint ab iis divortium facere, quam praegrandem adeo & insolitam istorum hominum aetatem concoquere.

XI. Quid multa? Verbum unum si addimus, nihil est quod simus amplius solliciti de convellenda traditione illa, quam tot tamen annos attingisse Simeonem supponere necessum est. Res omnis plene confecta erit, si perpendamus, quam turpem Judaei hoc in negotio prodant ἀνιστορίαν & inscitiam. Quis nescit enim Simeonem longe post Ezram, elapso plus sesquiseculi spatio, demum vivere incepisse; Et quinta vero Generatione post Jojakimum, Onia, Jadduae filio, prognatum esse? Nihil isthoc προχρονισμόν crassius, nihil putidius cogitari potest! Quare hoc quidem incommodo, cum haud dubie Auctor Libri Cozari communem suorum popularium opinionem premi-
sen:

Non e-
nim
jam
tum in
vivi-
erat.

tiret, satius duxit, demum ab extru-
cto Templo 11. sive ab Ezrae redi-
tu anno XL. Synagogam convocari
coeptam asserere, part. III. num. 65.

ואחר הארבעים שנה היה הזמן
החכמים הנקראים אנשי כנסת

הגדולה *Post quadraginta annos fuit
multitudo illa sapientum, qui vocantur*

*Fons er-
roris de-
segitur.*

Viri Synagogae Magnae.

XII. Hallucinandi vero tam enor-
miter tum primis figmenti auctori-
bus, tum etiam Maimonidae, pro-
cul dubio occasionem praebuit suo-
rum tribulium in re omni Chrono-
logica incredibilis incuria & summa
levitas. Cujus exemplum omni ex-
ceptione majus vel ex hoc ipso, de
quo disceptamus, temporis termino
colligi ac deprehendi potest. Illum
quippe Auctor celebris Hebraeorum
Chronici *Seder Olam Zuta*, cujus Ca-
nonem priusci quoque Rabbanitae
probasse videntur, inde ab anno Mun-
di Conditi 3390. sive à laxata Capti-
vitate Babylonica usque ad annum
3442. quo Alexandrum Macedonem
vult Imperio potitum, non nisi val-
de exiguo LII. annorum intervallo
includit. Id vero cum Historiae re-
gum

gum Persarum, quae summa fide abhinc annos circiter CC. numerat, palam repugnet; haud dubie primis etiam *Ἐυδοπαράδοσις* propolis imposuit: pertracto in eundem errorem Buxtorfio, qui XL. non amplius annos Magnae Synagogae viros supervixisse ait, in *Tiberiad. Cap. X.* Accedit, quod eo in calculo Judaei multo minus sibi consent, quo minori fide in Codice *Toma fol. 69. i.* narrant, Simeonem Justum Alexandro in festo agmine Hierosolyma petenti obviam factum, adeoque aetate huic aequalem existuisse; quum rectius, praeunte Josepho *Antiqq. Lib. XI. Cap. 8.* Jaddo Pontifici, avo Simeonis, id factum tribuatur, quem XLI. annis Simeonem in Pontificatu praecessisse Eusebius auctor est.

XIII. Non me latet, esse Judaeorum alios, qui venturi in subsidium palpabili ac plus satis evidenti huic Anachronismo, causentur geminum praeterea Simeoni, sive, quod perinde est, Simoni Justo nomen adhaesisse, *Ananiae* alterum, alterum *Iddoni*, seu (quod idem illis est) *Jadduae* aut *Jaddo*; idque fide comper-
tum esse JOSEPHI GORIONIDAE, qui

Non-
nullo-
rum ex-
ceptioni
satisfit.

Lib.

Lib. I. Cap. 7. & 8. ad Ananiam quen-
dam Pontificem, nec non ad Iddo-
nem illa omnia referat, quae à Si-
meone patrata esse alii perhibeant.
Sed, praeterquam quod ex Magistro-
rum quidem aliorum sententia haec
nomina priva sint diversis Pontifici-
bus Simeone antiquioribus, velut ex
horum indice ab *Isaaco de Lattes* in
שער ציון ad mentem Talmudico-
rum adornato patescit, notandum
probe est, eadem ipsa loca, quae illi
respiciunt, in Josepho Gorionide,
qualis nunc circumfertur, ab impe-
rita manu recens in textum intrusa
esse, neque existare adeo in ullo ve-
tusto codice. Quemadmodum ante
nos observavit *R. Azarias in Meor
Enaim, Libro Imre Bina cap 19.* Alia
insuper additamenta, inquit ille doctissi-
mo Meyero interprete, in *Josephi He-
braici Historia* leguntur, & quidem in
specie de re summi Sacerdotis, coram quo
se incurvaverit *Alexander &c.* Quod
utique examinare licet, quia non est li-
ber fundamentalis. Nam generosus ani-
mus omnia scire gestit secundum rei ve-
ritatem. Nihil nunc dicam de illo-
rum oscitantia, qui Simeonem, de
quo

quo dicimus, prognatum Josua Joze-
decide asserere non erubescunt. Ita
sane de eo R. SCHABBATAEUS in

Siphte Jeschenim fol. m. 105. וּשְׁמוֹ עֲדוּא

בֶּן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק כֹּהֵן גָּדוֹל

*Nomen illi insuper est Iddoni, fuitque ne-
pos Jozedeci Pontificis. Nugae! Con-*

*tra vero optime R. ABRAHAM ZACU-
THUS in Juchasin fol. 66.* וּנְקָרָא שְׁמוֹ

עֲדוּ מִזְרַע יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק כ"ג

כִּי בִתְחִלָּה בֵּית שְׁנֵי הָיָה יְהוֹשֻׁעַ

כ"ג וַיְהוֹצֶדֶק אָבִיו בְּסוֹף בֵּית

הָרִאשׁוֹן וְאַחַר שָׁמַת יְהוֹשֻׁעַ הָיָה

בְּנָיו וּבְנֵי בְנָיו כֹּהֲנִים גָּדוֹלִים

עַד הַגֵּיעָה הַכְּהוֹנָה לִשְׁמַעוֹן

הַצָּדִיק *Vocatus quoque est Iddo,*

oriundus ex prosapia Josuae filii Jo-

zedeci Pontificis. Sub initium enim Tem-

pli alterius fuit Josua Pontifex, quemad-

modum Jozedecus pater ejus sub finem

Templi primi. Ab obitu vero Josuae filii

ac nepotes ejus Pontificatum tenuere, do-

nec ad Simeonem Iustum id muneris per-

veniret.

XIV. Reperias vero etiam apud *Dispu-*
Talmudicos quidem haud pauca Tra- *tatur*

N

ditio-

adver-
sus Tal-
mudi-
cos de
aetate
Simeo-
nis.

ditionum λειψανα, quae eo unice com-
parata sunt, ut multam eamque so-
lito grandiore istius Simeonis aeta-
tem exaggerent. XL. Annos gessisse
Pontificatum memoratur in *Joma fol.*

מקדש שני עמד ארבע מאות. 9. 1.
ועשרים שנה ושמשו בו יותר
משלש מאות כהנים צא מהם
ארבעים שנה ששמש שמעון הצדיק
ושמונים ששמש יוחנן כהן גדול
עשר ששמש ישמעאל בן פאבי
ואמרי לה אחת עשרה ששמש
רבי אלעזר בן חרסום מכאן
ואילך צא וחשוב כל אחד ואחד
Templum alterum לא הוציא שנתו

*stetit annis CCCCXX. Et ministrarunt
in eo amplius CCC. Pontifices (Talmud
Hieros. in Joma Cap. I. non nisi 85.
numerat.) Subtrahe annos XL. quibus
Simeon Iustus : LXXX. quibus Iochanan
(aliter Iohannes Hyrcanus. Cui tamen
R. Gedalja in Schalscheleth , & Ka-
reorum quidam annos 40. duntaxat
tribuunt) X. quibus Ismael Fabi filius,
ministerio functi sunt. Adde secundum
alios XI. pro R. Eleazaro fil. Charsum.*

Ho-

*Horum vero annos subduc e reliquorum Pontificum numero, & patebit, ne annum quidem integrum pro singulorum functione residuum esse. Sic tradunt quoque, eundem Simeonem toto Pontificatus sui tempore duas per longaevitatem vaccas rufas combussisse, quarum cineres purificandis legaliter impuris in longum tempus sufficerent, in Massech. Para. Cap. III. §. 5. Sed tamen, si rem magis sobriè pensitemus, dubia quoque sat gravia moveri possunt, quae illum tam diuturnum Simeonis Pontificatum, imo & provectam adeo universam, quam illi praedicant, aetatem ejus non levitationum pondere suspectam reddant. Neque enim de nihilo est, quod Antiquitatum duodecimo Cap. 2. Josephus gravissimus auctor (cujus fidem in adornanda Pontificum serie ex Judaeis ipse R. Azarias pluris faciendam judicat, quam Doctorum Germanicorum sententiam) exsertis verbis commemoret, Simeonem illum non filium duntaxat, cum moreretur, *νήπιον natu parvum* reliquisse, sed & fratrem ejus Eleazarum mox summum Pontificatum suscepisse. Ad quem deinceps plus vice simplici*

Ptolemaeus Philadelphus de vertendo in Graecum idioma Sacro Hebraeo Codice litteras dedisse legitur; quemque ab excessu fratris sui annos XXXII. stolam gestasse Pontificalem scribit Eusebius. Accedit, quod Manasses Simeonis patruus (perperam Hieronymus in Chronico Eusebii *avunculum* interpretatur: deceptus Graeco vocabulo *Σεις*, quod absolute positum & patrum & avunculum connotat) aliquam multo post Eleazaro in ministerio successor datus fuerit; teste Iosepho *Ant. Lib. XII. Cap. 3.* Quae omnia sane quenquam dubitare non sinunt, Simeonem tanta longaeuitate, eaque raro audita, non fuisse provectum. Aut certe existimandum, Eleazarum, ac praesertim Manassen, aetatem explevisse duplo plus minus grandiore. Id quod à vero quam maxime abhorrere cuivis ad rem mediocriter attendenti satis apparet.

*Simeon
ille di-
versus
est ab
eo cui-
us Lu-
cas me-*

XV. Taceo, praeter Judaeos, Chronologorum esse neminem, quin probabilius praecedente Eusebio, annos IX. tantum, aut secundum Chronicon Alexandrinum ad summum XIV. in serie Pontificum huic, de quo

quo sermo nobis est, Simeoni ad-
 scribat. Consulto hunc Simeonem,
 puta Justum, dicimus. Non ignari
 Christianorum veterum nonnullos
 enormem ac tetrum illum quidem er-
 rorem invasisse, ut ipsum inde ab eo
 tempore, quo humanis rebus inter-
 esse coepit, usque ad natum Chri-
 stum quam longissime vitae spatium
 exegisse, eundemque cum illo esse,
 quem ulnis suscepisse modo natum
 sospitatoremem memorat Lucas Cap II.
 25. incaute opinati fuerint; nomine
 pariter atque aetatis encomio decepti.
 Audiamus hanc in rem Jo. DRUSIUM
 ad d. I. *Non sequitur, inquit ille,
 fuit homo justus, ergo cognominatus fuit
 Simeon Justus. Tamen Hieronymus sic
 eum appellat, adversus Helvid. c. 4.
 Idem Epist. 46. Simeon Justus in
 Evangelio loquitur. Id imposuit Ga-
 latino, qui hunc Simeonem Justum vo-
 cat, & cum eo confundit, qui Alexan-
 dri aevo vixit, quem Ebraei vocan-*
 שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק *ajuntque fuisse ex Vi-*
 ris Synagogae Magnae: Error est nimis
 crassus. Haec Drusius. Mirum pro-
 inde videri non debet, natum hinc
 jam olim esse portentosum annorum

numerum, quem Simeoni tribuit
Saidus Batricides Patriarcha Alexan-
 drinus in Chronico Arabico: فانسا

الله في اجلة فعاش ثلثايرة

العستل سنة احتي ولي سيدنا المسيح

Prorogavit autem Deus ei vitae termi-
num, adeo ut viveret annos CCCL

Donec videret Dominum nostrum Chri-
stum. Nempe, ut vara vibiam se-

quitur, sic unus ille Hieronymi er-
 ror traxit alium longe graviolem.

Ana-
 chronif-
 inus por-
 to evi-
 dentius
 ex anti-
 quis
 Chrono-
 logis do-
 veri pos-
 est.

XVI Revertamur ad durationem
 Synagogae Magnae. Hucusque Ju-

daeos invicem commisimus, simul-
 que vulgares plerorumque rationes il-
 lorum temporum probabiliter falsas
 esse docuimus. Nunc res postulat,

ut & antiquos Chronologos proba-
 tissimos conferamus, atque ostenda-
 mus adeo paullo majore cum veri de-
 monstratione ac evidentia, quot spe-
 ciatim annorum spatium inter Syna-
 gogae initia atque ejus exitum inter-
 cedere dicendum erat. Quo facto

simul Judaeorum supputationem con-
 cidere penitusque convelli necessum
 est. Non est hujus loci, neque id
 patitur nostrae opellae angustia, ut
 collatis Historiae Regni Persarum

Grac-

Graecorumque scriptoribus prolixè inquiramus in annos, quibus Judaei per allatam in superioribus aitam Traditionem Synagogam M. fuisse superstitem supponunt. Quandoquidem in eorum temporum computo, atque hinc resultante cum Sacris Scriptoribus συγχρονισμῶ, mire à se invicem discrepant cum veteres tum recentiores omnes Chronologi; adeo quidem, ut, si ullae rationes temporum ob antiquae Historiae defectum sunt intricatae, omnino illae, quibus inde à μετοικεσία Babylonica & deinceps, usque ad natum Christum, rerum gestarum series comprehenditur, tales censerì debeant. Interea tamen, si eam Chronologiae partem spectemus, quae inde ab Ezra, ceu diximus, usque ad Simeonem tempus dimetitur, ita quidem calculus ad verum quam proxime accedens iniri potest, ut ad fidem gravissimorum scriptorum veterum, instituto quodam συγχρονισμῶ, supputemus annos, quibus tum Judaei Pontifices, tum Reges Persarum, aliique hos insecuti, eodem ipso tractu temporis successive rebus praefuere. Id quod adeo sufficere ad no-

strum propositum arbitramur.

Quocir-
ca tem-
poris
ter-
minus
utrin-
que Ca-
noni
Chrono-
logico al-
ligatur.

XVII. Ponamus itaque Ezram, Synagogae, ut Judaei volunt, praefidem auctoremque, fuisse coevum Jojakimo Josuae filio, Pontifici maximo; Quemadmodum haud obscure colligitur ex Nehem. XII. 26. suffragante Josepho *Ant. Lib. XI. Cap. 5.* Deinde Regum, quos diximus, seriem continuam deducamus ab illo Artaxerxe, cujus imperii anno septimo Ezras in patriam reversus legitur Ezrae VII. 7. Hunc vero Artaxerxem non *Mnemonem*, sed *Longimanum* fuisse statuamus. Licet inter sese acriter digladiantur Chronologi, uter illorum fuerit, qui Ezrae redeundi potestatem fecit. At enim cum horum tamen plerique pro Longimano rationibus multo praegnantissimis decertent, satius existimamus sine ullo ulteriore examine illorum partibus accedere, quam operose hanc litem nostram facere, quae jamdudum summa praestantissimaque ingenia exercuit. Ab Artaxerxe igitur Longimano successivam Regum seriem extendimus usque ad Ptolemaeum Lagi filium, qui in Aegypto rerum potitus est circa idem circiter tempus, quo
Simeon

Simeon Justus Pontificatum suscepit. Id vero exinde colligimus, quod illius in Imperio successorem Ptolemaeum Philadelphum σύγχρονον fuisse constet Eleazaro, in locum defuncti fratris Simeonis suffecto: Quippe cui mox cum eodem Ptolemaeo Philadelpho literarum commercium intercessit. Vid. Iosephus *Ant. Lib. XII. Cap. 2.*

XVIII. Rem omnem in subjectis Tabulis sub duplici Synchronismo digestis ob oculos ponimus. Harum una Iudaeorum Pontifices, altera Reges exhibet, penes quos per idem tempus Imperium fuit. Illa ad fidem *Eusebii* in Chronico Graeco per Scalligerum collecto, tum & ex Chronico *Alexandrino*: Haec secundum *Diodorum Siculum* & antiquissimum magnaeque auctoritatis Canonem Chronologicum *Claudii Ptolemaei* adornata est. Utraque annos exhibet, quibus singuli rebus praefuere.

Tabula
Chro-
nologica
bina;
quarum
una si-
stit Ju-
daeos
Ponti-
fices, al-
tera Re-
ges Per-
sarum
aliosque
huic
etati
aequales.

Synopsis Chronologica Judaeorum
Pontificum, à *Iojakimo* usque ad
Simeonem Iustum. Chron.

	Euseb.			Alex.	
Jojakim.	-	-	36	-	33
Eliasib.	-	-	34	-	40
Jojada. <i>Iosepho</i> , <i>Ἰσδᾶς</i> . lege <i>Ἰωᾶ- δᾶς</i> . Lacuna est in Graecis Eusebi- anis.					
<i>Supple annos</i>	-	36	-	-	36
Jonathan. <i>Qui & Jochanan Nehem.</i> <i>XII. 23. Iosepho Io- annes, Eusebio Iannaeus audit.</i>		32	-	-	32
Iaddua. aliter Iaddus.		20	-	-	20
Onias. I.	-	-	21	-	21
Simeon Iustus.	-	9	-	-	14
Anni collecti	188.			193.	

Synopsis Regum Persarum, Graecorum & Aegyptiorum, ab *Artaxerxe Longimano* usque ad *Ptolemaeum Lagi* filium.

	Diod. Cl.	Sic. Ptol.
Artaxerxes Longimanus.	- 40 -	41
Xerxes II. & Sogdianus.	- 1. -	0
Darius Nothus.	- 19 -	19
Artaxerxes Mnemon.	- 43 -	46
Artaxerxes Ochus.	- 23 -	21
Arses. Aliter Ariostus.	- 3 -	2
Darius Codomannus.	- 4 -	4
Alexander Magnus.	- 12 -	8
Philippus Aridaci.	- 6 -	7
Alexander Aegi.	- 0 -	12
Ptolemaeus Lagi.	- 22 -	20

Anni collecti 173. 180

Jam a capite utriusque calculi in Regum canone abrade annos 7. quot ab ineunte regno Artaxerxis Longimani effluxere usque ad reditum Ezrae ex carcere Babylonico. Deinde a calce ejus deme annos 9. retrorsum numeratos ab obitu Ptolemaei Lagidae ad annum emortualem Simeonis Iusti, qui juxta rationes Eusebii incidit in annum 13. ejusdem Ptolemaei: Erunt residui secundum Diodorum anni

anni 157. & secundum Canonem
Ptolemaicum 164.

Utrius- XIX. Ac ratio quidem differentiae
que ta- inter Diodori & Claudii Ptolemaei
bula ra- computum ex eo repetenda est, quod
tio di- ille Regum annos $\alpha\kappa\rho\beta\omega\varsigma$ per menses
versita- atque dies numeret, hic annis tan-
tis erui- tummodo completis utatur, atque in-
tur ac vero si- super Alexandro Aegidae annos 12.
milior tribuat, quem contra Diodorus pla-
anno- ne ex Regum canone expungit.
rum nu- Vide sis hac de re JUNGMANNUM
merus in *Daniele Reserato Lib. I. p. m. 762.*
substi- *seqq.* nec non Clarissimum ALPHENI-
tuitur. *um in Additamentis ad opus luculen-*
tum de LXX. Hebdom. Dan. Part. IV.
Cap. 2. De Diodori tamen calculo

eo minus etiam dubitari posse reor,
quo magis unus ille in Historia il-
lorum temporum pridem eruditis sum-
mam fidem, nec minorem in hac i-
psa Chronologiae parte diligentiam
probavit. Judaeorum vero Pontifi-
cum canonem quod attinet, facile il-
um Regum annis coaequabimus; si
perpendamus, Eusebium, &, quod
paria fere cum ipso facit, Chronicon
Alexandrinum, non Iojakimum, cui
nos praeceuntibus scriptoribus idoneis
locum insuper adsignavimus, sed Eli-
asi-

asibum, filium ejus & in ministerio
 successorem, Ezrae aetate aequalem
 facere. Hinc itaque anni reliquorum
 Pontificum eo usque extendendi erant,
 ut ab utraque extremitate eorum cal-
 culus ad Regum canonem alligari
 posset. Quod cum minus tamen com-
 mode procederet, si Ezras, ut par
 erat, Iojakimo coevus statuatur, to-
 tidemque anni, quot in Tabula ex-
 pressimus, in Pontifices singulos nu-
 merentur, inde factum esse haud abs-
 re suspicari licet, ut, nescio quis
 Graeculus, data opera in Graecis
 Eusebianis una cum nomine annis Ioj-
 adaë lituram induxerit. Quicquid
 sit, palam est rationes Eusebii exce-
 dere Regum canonem ex Diodoro
 collectum, annis 31. quibus demtis
 pro duratione Pseudo-Synagogae su-
 persunt anni CLVII. Summa imma-
 ne quantum superans judaeorum com-
 putum, qui XL. haud amplius, an-
 nis eandem ipsam temporis interca-
 pedinem includunt.

F I N I S.

AD-

ADDENDA.

Ad Pag. 8. §. 8. Vulgatam traditionem illam de libro Danielis à Synagogistis composito deque Opere Masorethico ab illis inchoato spectat R. Josephus Jachiades in Praefat. rythmica ad Paraphr. Danielis, quum canit : אשר ספר דניאל אנשי כנסת הגדולה כתבוהו. ואוכל מתוך כנסת הגדולה פסולת בררוהו. Vertit L'Empereur :

Quem librum Danielis viri Synagogae M. conscripserunt ; & cibum è medio immunditiae expurgarunt. Pressius ad verbum reddas : Et cibum è medio furfuris selegerunt. Phrasi desumta ex trito illo Rabbinorum : רב הפסולת Multum furfuris, similiae parum. Quadrat in librum ineptum ac mendis erroribusque scatentem.

Ad Pag. 24. l. 7. Qui cum concinit R. Abraham Zacuthus. in Juchasin fol. 13. בקשו להרוג יצר הרע. Operam dederunt, ut malam concupiscentiam suis precibus interimerent.

Pag. 34. l. 10. Ad verba: *Orationi cuidam* &c. Debetur haec sententia R. Pinchaso in Talm. Hieros. Berachot fol. 11. col. 3. Conf. R. Elias in Comment. ad h. l. fol. 29. 2. edit. Amst.

Ad Pag. 37. l. 7. Notabis, Lector, nos uti Concilii vocabulo, non eo sensu, quo in Christiana Historia vel dioecesi notat, vel Confessum aliquem Clericorum bono Ecclesiae ad breve tempus convocatum, sed quatenus in genere Conventum quemlibet seu Congregationem dicit, conjunctis viribus sive Reipl. sive Ecclesiae salutem intentam. Placuit tamen insuper Synagogae M. notionem, licet minus aptam, in ipsa rei tractatione retinere, quod magis illa haecenus inter Philologos sit usu recepta.

Ad Pag. 44. §. 7. S. M. Historia jam ante Jac. Altingium suspecta visa est Joh. Morino in Exercit. Bibl. pag. 279. itemque Joh. Vorstio in Observat. ad Zemach David pag. 245.

Ad Pag. 50. l. 27. Itemque *נבילים* & *אנשי חיל* *Optimates*.

Ad Pag. 53. §. 5. Contra sub idem tempus rem Judaeorum ad Optimatum statum adductam scribit idem Josc-

Josephus, Antiqq. Lib. XI. cap. 4.
 p. m. 367. Καὶ οἱ μὲν κατώκησαν ἐν τοῖς
 Ἱεροσολύμοις, πολιτεία χρώμενοι Ἀριστοκρα-
 τικῇ μετ' ὀλιγαρχίας. *Atque illi, qui ex*
Babylonia redierant Judaei, incoluerunt
Hierosolyma, institutâ Reipbl. formâ Ari-
stocraticâ, qua rerum summa ad paucos
defertur. Mox subjicit: Οἱ γὰρ Ἀρχιε-
 ρεῖς διεσέφεσαν τῶν πραγμάτων, *Sacerdo-*
tes enim primarii, suis singuli dignita-
 tibus in Templi ministerio insignes
 (hoc vult Josephus) non soli Ponti-
 fices maximi sibi succedentes invicem,
rebus praeerant. Itaque non levis con-
 tradictio apparet, si verba conferas
 cum loco supra citato ex Antiqq. Lib.
 XX. cap. 8. p. m. 700. Ad quam, si
 pote, tollendam dicendum erit, Pon-
 tifices M. tanquam gentis personas
 principes, absentibus vel saltem defi-
 cientibus cum tempore Ethnarchis,
 ita administrasse Rempublicam, ut in
 consilii societatem Sacerdotes alios
 praecipuae auctoritatis adsciverint, eo-
 que pacto Regimen quoddam Aristo-
 craticum (incertum, quanto Collega-
 rum numero, exiguo certe) confecer-
 rint. Verum ita tamen, ut non ab-
 solutam in subditos, sed limitatam
 atque in rebus praesertim gravioribus
 ad

ad populi arbitrium restrictam potestatem obtinerent, adeoque magis δημοκρατικός, hoc est, per modum status popularis, Reipublicae curam gererent. Duravit hoc Regimen usque ad tempora Hasmonaeorum, qui excusso finitimorum Regum iugo regium nomen, non potestatem, sumserunt.

Ad Pag. 104. l. 19. Idem paulo explicatius inculcat Talm. Hieros. Berachot fol. 11. col. 3. Ut dubitari nequeat, quin sensus istius loci sit is, quem intendimus.

Ad Pag. 170. l. 5. E Christianis unum tamen offendimus Stephanum le Moyne; qui post reditum e Captivitate Babylonica geminum Senatum, & Synagogam M. & Synedrium M. seorsim rebus praefuisse opinatur, in Not. ad Var. Sacra pag 98 & 337. Sed omnino praeter communem receptamque Judaeorum traditionem. Vide sis quae diximus Part. I. cap. 1. §. 16. & Part. II. Sect. III. cap. 1. §. 6.

Ad Pag. 176. §. 13. Majore forsitan cum veri specie huc retuleris Dan. VI. 1, 2, 3. Quo in loco dicitur Darius Ahasveri filius, quum primum Persidis imperium capesseret,

ret, CXX. viris, tanquam Praefidibus, totidem Provincias administrandas dedisse, quos inter primas obtineret Daniel. Nata hinc postmodum videtur fabula de CXX. Optimatibus Judaeis, tanquam פְּרִנְסִים praefectis suae genti per eandem Regni Provincias disperfas: cujus ad Regiminis exemplum Ezras quoque totidem virorum Senatum conscripisset, quum factus in patriam redux rem Judaeorum collapsam restitueret. Nomen huic figmento pariente insuper, quod Nehemias sub idem tempus proposuisse ditioribus in populo legatur קהלה גדולה *congregationem magnam*, Nehem. V. 7. qualem non de populi comitio, uti res postulat, sed speciatim de confluxu Senatus sive Tribunalis alicujus supremi fabulosam posteritatem accepisse haud levis ratio est, cur opinemur.

Ad Pag. 182. l. 22. Corrige hinc versionem Vorstii in Zemach David pag. 56. Ubi mira metamorphosi 15. distincta totidem virorum nomina in 12. conflant, ac praeterea pro eo, quod in Hebraeo est מִסְפָּר בְּנֵי מִסְפָּר legit בְּנֵי מִסְפָּר *Mispar filius ejus*; tamen בְּנֵי *Bigvaens* seorsim sit proprium nomen viri.

viri. Vid. Ezr. II. 14. Nehem. VII. 19. Nec satis feliciter hunc Abarbanelis locum expressit Buxtorfius in Tiberiad. cap. X. pag. m. 90.

Ad Pag. 191. §. 5. Maimonidae hac in parte adfentiuntur alii. Vid. Zemach David ad A. M. 3413.

INDEX

A.

- A** *Ccentuum* apices Punctis Vocalibus
sunt tempore priores. 139.
— Incertum tamen, quando ad Literas
adjecti. 142.
Adsefforum S. M. ingens numerus. 28, 167.
— Unde à figmenti auctoribus arreptus.
174. seqq. 218
— Fidem superat. 178, 179
— Quinam & quales fuerint. 28. 180
Ætas, נון / quot annos complectatur. 197
— *Alphesius* (R. Isaac) unde dictus. 130
Anachronismus in Rabbinorum sententia de
duratione S. M. notatur. 195
— Ejus fons & origo detegitur. 200
— Et fide Chronologorum exoticorum
refellitur. 208. seqq
Arcopagus quot iudices aluerit. 179

B.

- B** *Artenorensis* (R. Obadiah) notatus. 188
Buxtorfius refutatus. 43, 106. seqq.
— notatus. 201

C.

- C** *Anon Vet. Test.* quando & quomodo
confectus. 118, 120
Canticum Salomonis antea absconditum à
Viris S. M. dicitur in lucem protrahitur.
11, 114
Cap.

I N D E X.

<i>Cappellus</i> (Ludov.) notatus.	136
<i>Chaldaea Paraphrasis</i> in Canticum ad quam ætatem adfurgat.	97
<i>Chronologia</i> inter Judæos haud parva igno- rantia & defectus.	200
<i>Classes</i> IV. illorum, qui Legem Oralem à Mose usque ad hoc ævi transtulerunt.	187
<i>Corona</i> absolute apud Veteres quid notet.	105. seqq.
— <i>Suprema</i> Cabbalistarum.	108
— Coronarum genus triplex.	107
<i>Cyclus</i> hodiernus mensium Judaicorum <i>Æra</i> Christiana est inferior.	152

D.

D <i>Anielem</i> Hagiographis adnumerant Ju- dæi, non Prophetis, & quare.	112
— Erroris eum insimulat quidam Gema- rista.	ibid.
— Falso statuitur S. M. membrum.	181
— Prophetia ejus num à Viris S. M. pri- mum conscripta.	111
— Cur non ipse id fecerit.	9

E.

E <i>Cclesiastes</i> , liber Salomonis, à Viris S. M. creditur restitutus.	11, 114
<i>Elias Levita</i> notatus.	28
<i>Estheræ</i> Historia à quonam composita	161
<i>Eusebii</i> locus restitutus.	212, 215
<i>Ezechielis</i> liber cur non à Viris S. M. con- scriptus	111
— Fundamentum hujus traditionis.	9

I N D E X:

- Ezras* S. M. Præses statuitur. 26, 27
 — Contrarium probatur. 49, 164, seqq.
 — Liber ejus Canonicus historiæ S. M.
     non favet. 49, seqq.
 — Verosimile est, Pentateuchum in Se-
     ctiones Sabbathicas distribuisse. 122
 — Ejus elogium secundum Talmudicos.
     165
 — Lightfooti de illo judicium. 166
 — Pausator audit. 124
 — Scriba primarius. 164
 — Rabbinii immerito ipsum Pontificibus
     M accensent. 188
 — Idem plurimarum Constitutionum au-
     ctorem faciunt. 31, 89

F.

- F** *Astorum*, queis Pontificum Simeonis
 Justi decessorum nomina vulgo Rab-
 bini inserunt, vitia notata. 188, 202,
     coll. 196

G.

- G** *Emaricis* nonnullis post Capitula Pa-
 trum omnis S. M. Historia origi-
     nem debet. 99, 100
 — Quinam illi, ubi & quando vixerint.
     ibid.
 — Horum non levis contradictio osten-
     ditur. 167, 168

H.

I N D E X.

H.

- H** *Ebraei Codicis* partitio in Legem, Prophetas & Hagiographa à longis retro temporibus vix repetenda. 121
- Ejus *ἑβραίων* quinam adornaverint. 12
- Historiae* veracis criterium. 48
- Historiarum* inter Judæos ignorantiae exempla. 199, 201
- Huetius* notatus. 119, 162, 182

I.

- I** *Archius* (R. Salomo) refutatus. 158
- Josephi* (Flavii) de S. M. silentium. 57
- Apparens contradictio tollitur. 217
- Josephi Gorionidae* Historia interpolata 202
- Judaicorum Scriptorum* indoles ad vulgi sermones pronior. 96
- In rebus Chronologicis incuria summa. 200
- Historica fides caute iis adhibenda. 46
- Traditiones avitas, ut factas tectas præstent, multa in veritatis fraudem comminiscuntur. 69
- Libros cetera sat probos & antiquos novis adsummentis haud raro deturpant. 95
- Incertæ originis instituta ad viros *θεωρητικούς* referre amant. 88
- יג יצ* pro Idololatria accipitur. 20, 21

I N D E X:

K.

- K** *Aræi* historiæ S. M. favent. 61
 — In qua enarranda conveniunt
 cum Pharisæis & ab iisdem dis-
 sentiunt quoque. 62
 — Non tamen tanti illorum testimoni-
 um est, ut fidem mereatur.
 63, 64, 65
Kipaia quid. 140, 141

L.

- L** *Ex Oralis Rabbanitarum* per IV. Ordi-
 nes hominum inde à Mose usque ad
 hoc ævi translata. 187
 — Ad ordinem tertium referuntur Viri
 S. M. ibid.
 — Ad legis hujus successivam propagatio-
 nem vindicandam S. M. commen-
 tum excogitatum est. 69
Literæ Hebraicæ hodiernæ num ab Ezra
 pro antiquis substitutæ. 124
 — Origo controversiæ. 125
 — Contrarium affirmatur. 127

M.

- M** *Aimonides* (R. Moses) notatus 87, 188
 — retutatus. 195
Malachias S. M. adfessor statuitur. 28, 54
 — Judæi eundem cum Ezra faciunt. 165
 — Ezræ ætate inferior fuit. 119
Mardocheus libri Ester auctor creditur. 162
 — Ob festum Purim noviter sancitum
 lis ei cum senioribus intercessit. 161
 .. De

I N D E X.

- De ejus longævitate tabula. 196
- Masora* præter rationem ad S. M. tempora
evenitur. 144
- In pervestiganda ejus origine duæ æta-
tes distinguuntur. 145, seqq.
- Pars aliqua longe ante Talmud confe-
cta fuit. 147
- Masorethæ* novissimi. 148
- Mischna* jam olim Punctis vocalibus anima-
ta. 143
- Mischnici* Doctores quot. 175
- Primus est Simeon Justus. 81, 187
- Le Moyne* (Stephanus) notatus, 219

N.

- N** *Ehemias* S. M. collegis connumeratur. 29
- Liber ejus ab Ezra in Canonem re-
ferri non potuit. 118
- Historiæ S. M. non favet. 49, 50, 51

P

- P** *Paulus* Apostolus non est idem cum Sa-
muele Exiguo. 156
- Pentateuchi* divisio in Lectiones Sabbathicas
inde a Capt. Babyl. repetenda. 122
- Pirke Abbot.* Hoc in libello prima omnium
fit S. M. mentio. 69, 90
- Ejus antiquitas & γνησιότης rationibus
adstruitur. 91
- Et vindicatur ab objectionibus 92,
seqq.
- Quænam in eo sint supposititia. 94

I N D E X.

- Initio illius summa Catenæ Traditionis
comprehenditur. 70. 187
- Phylacteria* quando gestari coepta. 115
- Pontifices* M. quot successive in Templo II.
ministraverint. 204
- Pontificii* Romanenses qua de causa fere S.
M. historiam propugnent. 118
- Precatio* שמונה עשרה à Viris S. M. credi-
tur concepta. 14
- Examinatur. 154, seqq, 167, 168
- Quondam duodenario tantum Petitio-
num numero absolvebatur. 157
- Clausula à Viris S. M. adjecta. 15
- Examinatur. 158, 159
- Prophetæ* quinam & quot S. M. interfue-
rint. 28
- Prophetarum* XII. minorum libellos S. M.
collegæ exarasse perhibentur. 8, 111
- Proverbia* Salomonis à Viris S. M. credun-
tur restituta. 11, 114
- Punctorum Vocalium* originem nonnulli ab
ævo S. M. repetunt. 12, 131, 132
- Recentiora esse asseritur. 133, 134, 135
- Improbatur tamen Ludov. Cappelli
sententia. 136, 137
- Quando videantur inventa. 142, 143
- Nulla eorum in Talmude expressa fit
mentio. 137
- Præim* festi dies creduntur a S. M. instituti.
16, 17
- Sed refellitur traditio. 160, 161

R.

R *Abbanitæ* in tradenda S. M. historia cum
Karæis conveniunt & ab iisdem in non-
nullis

I N D E X.

- nullis discrepant. 62
- Rabbini* Talmudistæ S. Scripturæ dicta sæpe
per modum accommodationis, non pro-
bationis, citant. 131
- Regiminis* forma in Judæorum Repl. statim
post Capt. Babyl. non fuit Aristocratica.
41, 51, seqq.

S.

- S** *Adducæis* opposita precum clausula. 151
- *Examinatur.* 158
- *Illorum hæresis ad Malachiæ tempora*
non assurgit. 159
- Salomonis* libri quando & à quibus in Cano-
nem relati. 11, 114
- Sangar* (R. Isaac) notatus 179
- R. Schabbathæus* notatus. 203
- Scribæ* Publici an S. M. ævo exstiterint,
qui *Phylacteria* &c. describerent. 12, 114,
115
- Scriptores* rerum Judaicarum deperditi. 60
- Seder Olam Rabba.* Ejus antiquitas adstrui-
tur. 60
- Seder Olam Zuta* notatum. 200
- Seidenus* notatus. 82
- *refutatus.* 172, seqq.
- לחורר ס"ג an sit *Masora.* 7, 145
- Simeon Justus*, cur ita dictus. 33, 81
- *Quidam faciunt πολυώνυμον,* 201
- *Diversus est ab illo, quem Lucas me-*
morat. 207
- *Virorum S. M. ultimus.* 33, 191, 195
- *Primus inter Doctores Mischnicos*
81, 187
- *Absurde statuitur grandem adeo æta-*
tem

I N D E X.

- tem attigisse, ut statim ab initio S.
M. intertuerit. 196, 199
- De ætate ejus disputatur adversus Tal-
mudicos. 204, seqq.
- Non est Pontifex ille, qui Alexandro
M. factus fuit obviam. 201
- Siracides* de S. M. alte filet. 58
- Synagoga Magna*, cur ita dicta. 33, 34, 35,
218
- Unde Magnæ nomen sortita. 102, seqq.
- Rectius Concilium S. congregatio M.
diceretur. 36
- Rabbinis Synedrium Ezræ audit. 27
- Convocatam esse vulgo tradunt post
reditum è Capt. Babyl. 4, 5
- De tempore, quo inceperit, sententiæ
variæ. 31, 32
- Plerique ejus Palilia figunt in reditu
Ezræ ex Babylone. 190
- De duratione ejus contrariæ sunt
Magistrorum opiniones. 190, seqq.
- Quæ examinantur. 193
- Num diversam à M. Synedrio cuiam
fuisse Judæi velint. 169, 170
- Senatus Ecclesiasticus potius, quam
Civilis fuisse debuit. 171, 173
- Historia ejus fabulam redolet in Tra-
ditionum præsidium excogitatam.
68, seqq.
- Synagogæ M. Viri*, aliter vocantur Numera-
tores. 13
- Masorethæ. 144
- Quot & quænam. 28
- Legem Oralem dicuntur propagasse. 6
- Decreta illorum tria. 7
- La-

I N D E X.

————	Labores, quos S. Codicibus impenderunt.	8
————	Scientiæ illorum Criticæ specimen.	11
————	Canon V. T. ab ipsis confectus, ut & Masora.	12
————	Precum formulas præscripserunt.	14
————	Festum Purim instituerunt.	16. 17
————	Idololatriam extirparunt populique libidinem compescuerunt.	18, seqq.
————	Præter rem Ecclesiasticam insuper & Civilem administrarunt.	24, 25
————	Comparantur cum rosis.	35
	<i>Synedrium Magnum</i> an ab ævo Mosaico ulque ad novissimum Reip. excidium perstiterit, dubitatur.	82
————	Affirmant Rabbanitæ.	85, 86
————	Negant Karæi.	87
————	Ex Judæorum sententia eodem S. M. tempore locum seorsim non habuit	170

T.

T	<i>Erræ Sanctæ</i> dimensio secundum Gemaricos.	21
————	Extra eam literis consignare Prophetiam nefas habetur.	9
————	Contrarium probatur.	111
————	Vocatur Occidens, quum opponitur Babylonix.	99
	<i>Textus Hebræus</i> incertus non est, etiamsi Puncta Vocalia absint,	34

I N D E X.

V.

In **V***ersus* quis Hebræum Codicem dissecuerit.

Vorstius (Joh.) Notatus

123
184, 219

W.

W*olfius* (Joh. Christoph.) refutatus.
92, seqq

Z.

Z*acutbus* (R. Abraham) notatus. 89

F I N I S.

Bayrische
Staatsbibliothek
München

ER.

ERRATA.

Pag. 2. §. 1. lin. 1. *dele* cum. ibid. quæstio.
 ibid. l. 7. agitari solita, sic comparata p. 5. l.
 1. constituendæ p. 15. l. ult. הכא p. 23. l. 4. ~~ne~~
 ne p. 24. l. 20. in superioribus. ibid. l. 23.
 Concilium, *Et sic constanter alibi.* p. 25. l. 5.
 modo recensita. p. 26. l. 22. conferatur. p.
 30. l. 9. nostratum. p. 33. l. 22. quo nihil. p.
 39. l. 10. *Tantus terror.* p. 53. l. 27. 414. p.
 64. l. 11. modo. ibid. l. 19. *Ananus.* ibid. l.
 22. feri illi p. 87. l. 13. ita ille. p. 88. l. 2.
dele mox. p. 94. l. 2. sub falso. ibid. l. 20. ad
 librum. p. 95. l. 17. ut passim. p. 102. l. ult.
 attexuissent. p. 104. l. 2. *Venit.* p. 105. l. 25.
 quum voce. p. 111. l. ult. *de Propbet. Ezech.*
 §. 7. ע. p. 133 l. 28. exutum iri. p. 135. l.
 26. quæ non. p. 149. l. 12. auctam. ibid. l. 24.
 quâ data. p. 152. l. 11. metandi. p. 154. l.
 22. iterato everfam. p. 158. l. 24. *Sectæ Hi-*
storia. p. 160. l. 9. Συνέδρον. p. 162. l. 27. af-
 firmes. p. 163. l. 2. *Judæi.* p. 164. l. 20.
 לסופרים p. 165. l. 11. sic. p. 168. l. 6. הסדר
 p. 170. l. 21. Neque deest. p. 172. l. 21. ut-
 cunque. p. 176. l. 11. Legis. p. 177 l. 14. ab
 reditu. p. 181. l. 19. expunge verba: *Majore*
cum &c. & restitue in margine. p. 183. l. 15.
 viris. ibid. l. 16. ac Nehemiæ. p. 188. l. 10.
Is erat Pontifex. p. 191. l. 18. *post* suum
restituere: חוקה יר quando ait: p. 197. l. 6.
 דורות ibid. l. 15. immaturus. p. 198. l. 13.
post liquido *adde:* quam id statuatur absurde.
 p. 203. l. 15. שהגיעה. p. 204. l. 4. Etenim
 XL. annos. p. 208. l. 5. init. وحسين

p. 212. l. 5. fin. 30. Cetera facile Lector
 exercitatus deprehendet, quomodo corrigi
 oporteat;

Rau, Johann Eberhard,

Diatribes de Synagoga Magna, in qua Iudaeorum de Senatu quodam
Hierosolymitano, post solutam Captivitatem Babylonicam ab Ezra conscripto
traditio examinatur

Trajectum ad Rhenum 1726

Jud. 43 ou

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10570691-6